

DOUĂ TRANSPUNERI AROMĂNE ALE GLOSSEI LUI EMINESCU

DE

ȘTEFAN GIOSU

1. Opera poetică a lui Mihai Eminescu s-a bucurat, cum era și firesc, de atenția unor poeți aromâni, care au transpus-o, în parte, în dialectul lor. Începutul l-a făcut George Perdichi în 1940 când a publicat o plachetă cuprinzând *Luceafărul* în întregime și ultima parte a poemului *Călin* (*File din poveste*)¹. O culegere mai amplă de transpuneri, cuprinzând 23 de poeme, publică în 1980 poetul Ioan Cutova². Un an mai târziu apare un volum colectiv de transpuneri, *Puizii*³. Pentru prețuirea de care se bucură Eminescu în rîndul

¹ George I. Perdichi s-a născut în 1913, în orașul Perivol, din Munții Pindului. Școala primară a făcut-o în localitatea natală iar liceul la Grebena. Studiile universitare le-a urmat la București, fiind licențiat al Facultății de Litere și Filozofie.

A publicat, mai întâi, *Grailu a gînlui grai di moarti* (Poezii), București, Tiparul Universitar, 1939, cu o prefață de N. Batzaria (în legătură cu acest volum, vezi Al. Husar, *Un poel din Munții Pindului*, în „Decalogul“, V, 1940, nr. 116 din 15 iunie, p. 6—7), apoi placheta amintită, intitulată *Luceafărul și Nunta-al Șumbă*, Tiparul Universitar, București, 1940. Poemul *Luceafărul* se va publica și postum (poetul s-a stins din viață în 1957, în S.U.A.), în culegerea de transpuneri din Eminescu intitulată *Puizii*, Editura „Minerva“, București, 1981, la care mai colaborează Chirata Iorgoveanu, Ioan Cutova și Costa Guli. În afară de *Luceafărul*, mai apar aici alte douăsprezece transpuneri ale lui George Perdichi, între care și *Glossa*. Tache Papahagi a folosit, la îmbogățirea *Dicționarului dialectului aromân, general și etimologic*, ediția a doua, București, 1974, și 39 de pagini dactilografiate de transpuneri făcute de George Perdichi (vezi p. 1394) sub titlul *Măril'ea al Eminescu : poeme*. Informații despre aceste pagini găsim în *Bibliografia Mihai Eminescu (1866—1970)*, volumul I, *Opera*, Editura Academiei R.S. România, București, 1976 p. 118, nr. 1128 (vezi și p. 106, nr. 1012). Aflăm din această *Bibliografie* că *Măril'ea al Eminescu : poeme* conține și alte transpuneri decît cele din volumul *Puizii* amintit mai sus.

² Ioan Cutova s-a născut în 1919 în orașul Veria. A urmat clasele primare la școala din orașul natal iar cele gimnaziale la Liceul român din Grebena. A absolvit liceul în 1940, la Tîrgu-Mureș. Studiile universitare le-a făcut la București, fiind licențiat al Facultății de Litere și Filozofie. A fost profesor de limbă română și limbă latină în orașele Năsăud și Bistrița.

Este autorul volumului de versuri *Cerc vicios*, apărut în 1945, obținînd premiul Editurii „Forum“. A publicat în „Arhiva Someșană. Studii și comunicări“ (1973—1974, nr. 2), editată de Muzeul din Năsăud, articolul *Andrei Mureșanu în conștiința lui Eminescu* iar în revista „Samus“ (vol. III, 1982), editată la Dej sub egida Comitetului de Cultură și Educație Socialistă al județului Cluj, articolul *Vlăhia în folclorul aromân*. În 1980 a publicat, la București, în Editura „Litera“, volumul *Luceafărul*. Cele mai multe dintre transpunerile de aici vor apărea și în volumul *Puizii* (vezi mai sus, nota 1), unde mai adaugă și altele. A colaborat cu Hristu Căndroveanu la volumul *Trei balade aromâne*, Editura „Facla“, Timișoara, 1985. În același an a publicat volumul *Fînarea al Diogen. Sîthuri armănești*, Editura „Litera“, București. A mai predat Editurii „Eminescu“ un volum de versuri, *Curuna toamnăl'ei*. Are în pregătire un volum de proză, intitulat *Ună bană di om* (= O viață de om).

³ Vezi mai sus, nota nr. 1. Vom folosi pentru acest volum sigla P.

poezilor aromâni sînt semnificative și cele două poezii intitulate, ambele, *Al Eminescu*, semnate una de Hristu Căndroveanu⁴, cealaltă de Kira Iorgoveanu⁵.

Cîteva poeme ale lui Eminescu au cîte două transpuneri în dialectul aromân. Am aminti aici *Luceafărul*, *Glossa*, *Sara pe deal*, *La steaua*, *Lacul*, în transpunerile lui George Perdichi și Ioan Cutova, *Sunt ani la mijloc*, *De vorbiți mă fac că n-aud*, *După ce alla vreme*, transpuse de Ioan Cutova și Kirata Iorgoveanu. Lectura paralelă a acestor variante aromâne este foarte instructivă, cititorul putînd să-și dea seama mai bine de valoarea fiecărei transpuneri în parte, de efortul poezilor aromâni de a exprima în graiul lor matern, arhaic și cu un lexic mai sărac, mesajul poetic, eminescian. Poetul Ioan Cutova mărturisește de altfel: „Știam că iaste greu, că graiul nă iaste ftoh tra-s poți s-lu nvești pri cama marle puet român tu straiie armânești...“⁶. În legătură cu caracterul arhaic al dialectului aromân, și, implicit, cu posibilitățile de exprimare în general pe care le oferă acest idiom, ni se par foarte semnificative ultimele două strofe din poezia *Grailu armănescu* din volumul *Steauă di dor* de Kira Iorgoveanu (p. 8—9):

„Surărli-a meali, adzi-avdzîti-ș mări, / Nu caftu nînga voi s-mi-aridîpsescu ! / Aveț mași straii brîsûiti, -și hâri, / Io, nica vecl'i straii rî-aitxescu // Ș-di-aoa și-nelo io nica va-rîi li portu / C-ași rî-u scrisa tu-a mea greauă soartî : / Ti-a mea durîeauă eta rută s-hîu : / Cîmeașa ei di nuntă, ma ș-di moartî!“⁷.

2. În comentariile care urmează vom avea în vedere *Glossa* lui Eminescu așa cum apare ea în *P*, în ambele transpuneri⁸.

Poemul acesta a apărut însă în transpunerea lui Ioan Cutova și în *L*. Este firesc să ne punem, mai întîi, întrebarea dacă există vreo modificare la republicarea *Glossei* în *P*. Sub aspect ortografic, constatăm trei modificări. Cuvîntul *tot* din prima strofă, din versul *Tute-s veclî ș-nou tot iaste* (*L* 38) devine acum, ca în alte locuri, *tut* (*P* 227), formă mai frecventă la aromâni decît prima. În strofa a doua citim în *L* 38 *T-ureclî vizură multă*, în *P* 227 *Tu ureclî vizură multă*, cu o silabă în plus. Numai prima formă aparține lui IC. În *L*, în prima strofă apare *țe și țî* (*Țe-i arău...*; *Țî i chimă...*). În *P* se folosește numai forma *țe*. Dacă avem în vedere toate transpunerile, constatăm destul de multe diferențe între *L* și *P*, o dovadă că nu există încă norme ortografice stabile: *ațeale*, *steale*, *vreare* etc. în *L* 22, *ațeali*, *steali*, *vreari* în *P* 179. La fel, *necă*, *macă* (*L* 29), *caftă*, *tră* (*L* 32) au în *P* 195, 203 formele *nect*, *macî*, *caftî*, *trî*. Îngrijitoarea volumului de *Puizii* l-a păstrat însă pe *e* neaccentuat în *Glossă*, întocmai ca în *L*. În schimb, în ultimele strofe din poemul *Luțiafîrlu*, de exemplu, apare nu numai *i*, cum am văzut mai sus, ci și *e*

⁴ Vezi *Antologie lirică aromână*, selecție de texte, transpunere și cuvînt înainte de Hristu Căndroveanu, Editura „Univers“, București, 1975, p. 268—269.

⁵ Vezi Kira Iorgoveanu, *Steauă di dor*, Editura „Minerva“, București, 1983, p. 43.

⁶ Vezi *Luțiafîrlu*, Editura „Litera“, București, 1980, p. 5. Vom folosi pentru acest volum sigla *L*.

⁷ Surori ale mele, azi renumite și mari, / Nu caut să mă așez lîngă voi ! / Aveți numai straiie aurite și virtuți, / Eu încă mă îmbrac cu vechi straiie // Le voi purta și de aici încolo / Căci așa stă scris în greaua mea soartă : / În lumea mea viața totată să fiu : / Cămașa ei de nuntă, dar și de moarte.

⁸ Vom folosi, adesea, cînd ne vom referi la aceste două transpuneri, siglele *GP*, *IC*.

(*ptcare, amare, moale, goale* -- P 183). Revista „Zborlu a nostru“, care apare în R.F.G., preconizează organizarea, cu sprijin UNESCO, a unui congres „tri scrierea armânească“. Nici publicațiile „Fara armânească“, „Frândza vlahă“, prima editată în Franța, cealaltă în S.U.A., nu folosesc o ortografie unitară.

Singura modificare esențială făcută de Ioan Cutova la republicarea *Glossei* în P este în versul *În prezent le-avem pe toate*, căruia îi corespunde în L 39 *Tu stighmăia-ăestă-acreaste* iar în P 229 *Tu minuta-ăestă-acreaste*. În dialectul aromân „cuvîntul *prezent* nu are echivalent“, precizează Ioan Cutova: În dialectul dacoromân *prezent* este un neologism latin (*praesens, -tis*) sau francez (*présent*). Noțiunea aceasta este exprimată curent în dialectul aromân prin *minul, minută* (< it. *minuto*). Se mai folosește și *stighmie* „moment“ (< gr. *στιγμή*). Este vorba, așadar, nu de vreo schimbare din motive semantice, ci de renunțarea la un grecism în favoarea unui cuvînt de proveniență latină.

În ceea ce privește *Glossa* în transpunerea lui George Perdichi, este necesar să înlăturăm, mai întii, câteva erori strecurate la corectură. Versurile *Tine-arațea-ți minduire* / *Ca nă zighă... s-nu si-nclină* au sens clar numai dacă citim *tine* în loc de *tine* (= *Tine* recea-ți gîndire / *Ca* o balanță... să nu se *incline*). Versul *Te dispune ș-țe s-alină* trebuie citit *Te dipune ș-țe s-alină*, adică „Ce urcă și ce coboară“. De altfel, în dialectul aromân nici nu există cuvîntul *dispun*. La fel, *Va ti-antreabă totna-arăili* trebuie citit *Va ti-antreacă totna-atrăili*. În sfîrșit, apare *urdzăse* în loc de *urdzăsc*: *Te ș-urdzăse șulundă bană* (= *Care-și fac o viață mizerabilă*).

3. Cele mai multe dificultăți la transpunerea în dialectul aromân a *Glossei*, de altfel ca și a celorlalte poeme eminesciene, sînt de ordin lexical. Particularitățile fonetice, gramaticale nu constituie impedimente pentru cititorul dacoromân mai ales dacă este familiarizat cu limba veche. Să reproducem, spre exemplificare, strofa a patra, mai întii în transpunerea lui George Perdichi :

„Dzi ci ti-afli la un theatru / Ș-fați sișghiane cu nutrita- / Ș-gioacă un cu fâți trei-patru /
Tine tut va-li vedzi ursita / V-aledzi hări ș-cusuri di-a omlui / Plîng, aris, tiîie, -arșine /
Ș-va ti-anveață limba-a noimlui / Vrei tr-arău, vrei bun tri tine“.

Reținem, astfel, cuvintele *sirghiane* „distracție“ (cf. gr. *σεργιάνη* „plimbare“), *nutrită* „privire“ (vezi *nutrescu* < v. al. *motriti* „a privi“), *hare* „farmec, virtute“ (< gr. *λάρις*), *tiîie* „onoare“ (< gr. *τιμή*), *nom* „lege“ (< gr. *νόμος*). Iată acum transpunerea lui Ioan Cutova :

„Mtrindalui ca la theatru / Si-ni ti vedz tu lumea mare ; / Ș-gioacă unlu și pri patru /
Afă-i tini a lui hare. / Și di plîngu i s-acață, / Tine-te tu cohe tine, / Ș-dit turlia lor anveață /
Te-i arău și țe i ghine“.

Aici sînt de semnalat *nutrescu* „privesc“¹⁰, din nou *hare*, apoi *cohe* „colț“ (< gr. *κόρυς*), *turlie* „fel“ (< tc. *turlu*).

¹⁰ Informația ne-a comunicat-o poetul Ioan Cutova. Citatele fără vreo referire bibliografică sînt din scrisorile pe care le-am primit de la poet, care a avut bunăvoința să ne dea și unele date biografice și bibliografice, folosite de noi la redactarea notelor nr. 1 și 2.

¹⁰ *Mtrindalui* (gerunziul de la *nutrescu*) este o formă sincopeată (vezi mai sus *nutrită*), foarte frecventă în aromâna sudică.

Cititorul poate constata, înaintea oricărui alt comentariu, că varianta a doua este mai apropiată de original.

Cîțiva dintre termenii folosiți în cele două transpuneri ale *Glossei* ne rețin atenția în mod deosebit. Să începem cu titlul poemului. Ambii poeți au păstrat cuvîntul *glossă*, inexistent în dialectul aromân. El trebuie considerat, așadar, un dacoromânism. Deși cuvîntul acesta este, la origine, grecescul γλῶσσα, el „n-a pătruns în literatura greacă“. În dacoromână termenul a putut pătrunde din latină, germană, franceză sau italiană.

Din primul vers al poemului lui Eminescu reținem cuvîntul *vreme*, unul dintre acei „termeni fundamentali pentru universul liric eminescian¹¹“. Cuvîntul acesta, care face parte din vechiul fond lexical românesc, nu este cunoscut în dialectul aromân, încît versul amintit este transpus astfel de cei doi poeți: *Oara treațe, oara vine (GP)*, *Chiro treațe, chiro vine (IC)*. Pentru noțiunea de „timp“, alături de *chiro*, termen foarte des folosit, dicționarele mai semnalează *vahle* (< tc. *vaqt*) și *văcîle* (< tc. *vaqt*). Aceste două cuvinte sînt însă „aproape necunoscute de marea masă aromânească“. *Oară* (< lat. *hora*) a dezvoltat în aromână, singur sau în anumite locuțiuni, numeroase sensuri. Tache Papahagi enumeră 19 accepții: oră, ceas (pendulă), timp, moment, în curînd, uneori, niciodată, devreme, atenție etc.¹². În ciuda vechimii sale, termenul *oară* „nu-l poate înlocui pe *chiro*“, probabil din cauza polisemantismului său. *Chiro* < gr. χαίρος) înseamnă „timp¹³, vreme“: „nu-i *chiro*lu di nă oară“ (= nu-i timpul de altădată); „ca tri *chiro* urit“ (= ca pentru vreme rea)¹⁴. *Chiro* a fost preferat în cea de a doua transpunere a *Glossei* deoarece este cunoscut peste tot și este cel mai potrivit echivalent pentru a exprima „curgerea veșnică a timpului¹⁵, „desfacerea de vremelnice¹⁶, succesiunea continuă, inevitabilă, infinită a „fenomenelor trecătoare¹⁷ și deci „conștiința inconsistenței lumii¹⁸. George Perdicchi preferă termenul *oară* „pentru a ocoli un cuvînt de origine grecească“. El îl folosește însă cu formă articulată deși, pentru a respecta întreaga semnificație a versului eminescian, punea spune *Oară treațe oară vine*. Eminescu însuși a renunțat la varianta, prima de altfel, în care apărea *vremea*¹⁹. În toate celelalte variante poetul a folosit numai *vreme*²⁰. Forma *chiro* (nu *chiro*lu !) este, așadar, întrebuițată în primul rînd pentru păstrarea întocmai a ideii din versul eminescian și numai în al doilea rînd din necesități prozodice.

Versul *Ce e val ca valul trece* apare în prima transpunere cu forma *Te i vimt, ca vimtu treațe..*, în cealaltă *Te i chimă ca ea treațe*. În dialectul aromân nu există cuvîntul, de origine slavă, *val*. Dintre termenii existenți pentru a

¹¹ Dumitru Irimia, *Limbaajul poetic eminescian*, Editura „Junimea“, Iași, 1979, p. 254.

¹² Tache Papahagi, *op. cit.*, s.v. *oară*.

¹³ În dialectul aromân nu s-a păstrat cuvîntul *timp*, de origine latină. S-a păstrat însă *timpuritu* (< lat.* *temporivus*), avînd funcție adjectivală și adverbială.

¹⁴ Tache Papahagi, *op. cit.*, s.v. *chiro*.

¹⁵ Grigore Scorpan, *Mihai Eminescu. Studii și articole*, ediție, bibliografie și indice de nume de Virgil Andriescu, *Introducere* de G. Ivănescu, Editura „Junimea“, Iași, 1977, p. 168.

¹⁶ D. Caracostea, *Arta cuvîntului la Eminescu*, Institutul de Istorie Literară și Folclor, București, 1938, p. 255.

¹⁷ Grigore Scorpan, *ibidem*.

¹⁸ George Popa, *Spațiul poetic eminescian*, Editura „Junimea“, Iași, 1982, p. 83.

¹⁹ Vezi L. Gáldi, *Stilul poetic al lui Eminescu*, Editura Academiei Republicii Populare Române, București, 1964, p. 363.

²⁰ Elaborarea *Glossei* „a trecut prin patru faze“ (L. Gáldi, *ibidem*).

denumi această noțiune, *IC* s-a oprit la *chimă* (< gr. $\chi\acute{\iota}\mu\alpha$), cuvânt „foarte viguros în aromână“, sinonimele *undă*, *tălaze*, *dalgă* (< te. *dalgha*) fiind considerate nesatisfăcătoare aici. George Perdichi a apelat la un cuvânt de origine latină, care însă avind sensul de „vînt“, diferit deci de cel al termenului *val*, modifică ideea exprimată de Eminescu.

Versul *Cu un cîntec de sirenă* este transpus astfel: *Cu cîntări țî-aung cu niare (GP)*, *Ca un cîntic di bugdană (IC)*. *Bugdană* înseamnă „(fată) chi-peșă, mîndră“. Termenul *sirenă* „nu există în aromână sau cel puțin n-a fost niciodată folosit în scris“. Cuvîntul, la origine grecescul $\sigma\epsilon\iota\rho\acute{\eta}\nu\alpha$, este în dacoromână un neologism (lat. *siren*, -*enis*, fr. *sirène*, ital. *sirena*). O mărturisire a lui Ioan Cutova este semnificativă, căci poetul așază oarecum cuvîntul *sirenă* alături de termenul *glossă*: „Acum însă, dacă aș transcrie *Glossa*, l-aș folosi fără teama de-a fi considerat grecism sau dacoromânism, ci pur și simplu, un împrumut firesc, fenomen ce se petrece în fiecare limbă“.

Alt cuvînt care reține atenția este *mască* din transpunerea lui George Perdichi: *Cu soi-soi di fâți ș-di măști* (= Cu fel de fel de fețe și de măști). La Eminescu: *Pentru masca fericirii*. Versul acesta este transpus astfel de Ioan Cutova: *Tră a banței ghineață* (= Pentru a vieții fericire). Cuvîntul *mască* nu există în dialectul aromân. Folosindu-l, George Perdichi a făcut un împrumut din dacoromână.

Să ne oprim și la cuvîntul *gamă* (din versul *Alte guri, aceeași gamă*), care lipsește în dialectul aromân. De altfel, în general, terminologia muzicală aromână este săracă. Cuvîntul *gamă*, deși răspîdit în mai multe limbi (în româna literară el vine din fr. *gamme*, ital. *gamma* etc.)²¹, nu a fost împrumutat în nici una din cele două transpuneri. Cuvîntul a fost evitat, precizează Ioan Cutova, din cauza omonimiei cu grecescul $\gamma\alpha\mu\alpha$ (imperativul de la $\gamma\alpha\mu\epsilon\iota\nu$, cuvînt obscen²²), cu numele literei grecești γ (*gamma*), poate chiar și cu cuvîntul aromân *gamă* „fălcare“, deși acesta nu are circulație. Cei doi poeți transpun, de aceea, versul amintit, astfel: *Alte boți, a noastră-i xeană — GP* (= Alte voci, a noastră-i străină), *Alte guri, idghia fluiară — IC* (= Alte guri, același fluier). Îndepărtarea de versul lui Eminescu se datorește necesităților de rimă: *xeană — bană, fluiară — aspară*. Să reluăm versurile, două cite două: *Alte boți, a noastră-i xeană... | ... S-nu-ai nădii, ne frică-n bană; Alte guri, idghia fluiară... | ... Dip țiva și nu ti-aspară*.

O dificultate, sub aspect lexical, a prezentat, la transpunere, și versul *La izbîndă făcînd punte*. Nici termenul *izbîndă* nu există în dialectul aromân. Cuvintele *azîndzire*, *anixire*, însemnînd „învingere“, și unul și celălalt, „sînt palide“ și nu acoperă sensul lui *izbîndă* din versul lui Eminescu iar *niche* „victorie“, întrucît a intrat într-o puternică coliziune omonimică cu *niche* „chirie“ nici „nu mai este folosit de aromâni“. Dificultatea este soluționată în chip diferit în cele două transpuneri. La *GP* citim, astfel, *Oamîni țî la greu s-fac ș-punte*. Poetul folosește, în mod surprinzător, cuvîntul *greu*, schimbînd, astfel, înțelesul versului, căci între *greu* și *izbîndă* nu există nici o legătură semantică.

²¹ Acest cuvînt își are originea în numele literei grecești γ cu care muzicianul italian Guido d'Arezzo (secolul XI) a denumit prima notă muzicală și care apoi, prin extensiune, va fi folosit ca nume pentru întreaga serie de note (vezi Paul Robert, *Dictionnaire alphabétique et analogique de la langue française*, Casablanca — Paris, 1957, tome troisième, p. 234, s.v. *gamme*).

²² În grecește „gamei muzicale“ i se spune $\kappa\lambda\acute{\iota}\mu\alpha\zeta$ „scară“.

Așadar în versul din varianta aromână amintită nu mai poate fi vorba de „vanitatea poftelor omenești”²³. În cealaltă transpunere versul acesta devine *Că fac la mîril'e pînt'e*, substantivul *mîril'e* „mărire” acoperind în chip satisfăcător sensul lui *îbîndă*.

4. *Glossa* lui Eminescu, „testo esemplare”²⁴, cuprinde „o filozofie a omului și a lumii”²⁵. Ea este „un fel de monolog interior, este meditația poetului”²⁶. *Glossă* este, mai mult decît alte poeme ca *Odă în metru antic*, *Cu mîne zilele-ți adaugi*, transpuse de asemenea în dialectul aromân, o „satiră filozofică tristă”²⁷, un poem de maxime și precepte, o capodoperă a „clasicismului gnomic”²⁸. În plus, poemul are și o anumită formă. De aceea transpunerea ei în aromână a impus recurgerea, adesea, la noi mijloace de expresie, la unele modificări, adause, omisiuni etc. Ne vom opri, în continuare, la unele dintre aceste procedee folosite de poeții aromâni.

Cum am putut constata și pînă acum din exemplele la care ne-am referit, ambele transpuneri au la bază ideea de a i se da *Glossai* un echivalent poetic, autorii lor vrînd să pună în valoare „virtuțile expresive”²⁹ ale dialectului aromân. O transpunere care să fie un simplu calc ar lipsi acest poem, unic în literatura noastră, de forma sa, de armonia sa interioară. *Glossa* a fost, așadar, pentru poeții aromâni o adevărată piatră de încercare. Desigur că o traducere într-o limbă străină (germană, franceză etc.) care să respecte conținutul de idei și, totodată, forma acestui poem este și mai dificilă³⁰.

a) Din necesități prozodice apar în transpunerile aromâne adaosuri de cuvinte, dar care nu modifică sensul versului. Astfel, *Multe trec pe dinainte* este transpus de GP prin *Multe luere trec năinte*, cu adaosul substantivului *lucre* „lucruri”. La IC: *Multe trec pri dinăinte*, întocmai ca la Eminescu.

Transpunînd versul *Nu spera și nu ai teamă*, GP este obligat de rimă să adauge cuvîntul *bană*: *S-nu-ai nădii, ne frică-n bană* (= Să nu ai speranțe, nici frică-n viață). La IC versul este simplificat datorită ritmului: *Dip țiva si nu ti-aspără* (= Nimic să nu te sperie, deloc). Eliminîndu-l pe *a spera*, poetul aromân suprimă unul din termenii „antitezei” din versul lui Eminescu.

Versul *Tu așează-te deoparte* capătă următoarele forme aromâne: *Ține stă-ți tu-un loc ca pondu* (= Tu stai într-un loc ca solitarul) la GP, *Di-ună parti ții ti-alasă* la IC. În prima transpunere s-a adăugat *ca pondu* spre a rima cu *vrundu*, fără a afecta, desigur, ideea exprimată de acest vers.

²³ Alain Guillerrou, *Geneza interioară a poeziilor lui Eminescu*, cu un cuvînt al autorului, către cititorii români, traducere de Gh. Bulgăr și Gabriel Pirvan, Editura „Junimea”, Iași, 1977, p. 432.

²⁴ Rosa del Conte, *Mihai Eminescu o dell'Assoluto*, Modena, 1962, p. 407.

²⁵ Alain Guillerrou, *op. cit.*, p. 436.

²⁶ Iurii Kojevnikov, *Mihai Eminescu și problema romantismului în literatura română*, traducere, prefață și judicii de autori de Ariton Vraciu, Editura „Junimea” Iași, 1979, p. 291.

²⁷ G. Călinescu, *Opere 13. Opera lui Mihai Eminescu (2)*, Editura „Minerva”, București 1970, p. 453.

²⁸ G. Călinescu, *ibidem*.

²⁹ Ioan Kohn, *Virtuțile compensatorii ale limbii române în traducere*, Editura „Facla”, Timișoara, 1983, p. 6.

³⁰ În legătură cu „pierderile inevitabile suferite de opera literară, mai ales de poezie” la traducerea într-o limbă străină a se vedea Ioan Kohn, *op. cit.*, p. 5.

În ambele transpuneri semnalăm adaosuri, de aceeași natură ca în exemplele de mai sus, și în versul *Tot ce-a fost ori o să fie : Tut țe fu, ea-n vis, ș-va hibă* la GP, *Tut țe fu ș-va hibă poate* la IC, unde *ca-n bis* se justifică prin respectarea numărului de silabe din vers iar cuvântul *poate* și din necesități de rimă, versul pereche fiind *Ma di ntreaga vîrîitate* (la Eminescu : *Dar de-a lor zădărnice*), în care poetul aromân înlocuiește pronumele personal *lor* cu adjectivul *ntreaga*, trisilabic, spre a respecta ritmul.

Ne vom opri și la următoarele patru versuri : *De te-ating, să feri în laturi, | De hulesc, să taci din gură ; | Ce mai vrei cu-a tale sfaturi, | Dacă știi a lor măsură*. Dăm, mai întâi, varianta lui GP : *Ma di tine da, -afirea-te, Ma ti-angiuură, nelidi-u gura ! | Țe vrei c-urnămii mușate | Ma știi huile-a lor ș-misura ?* Poetul aromân adaugă adjectivul *mușate* (deci „sfaturi frumoase“) și *huile „nărav“*. Varianta lui IC : *Di-ț dau goade, fudzi în vie, | Di zburăscu s-tați dît gură ; | Țe vrei cu-a ta urnimie | Macă știi a lor misură*. În loc de *feri în laturi*, pentru care poetul nu a găsit în aromână un echivalent strict, a folosit expresia *fudzi în vie*, însemnînd, stricto-sensu, „fugi în grabă, repede“. Versurile sînt, ca și cele ale lui George Perdichi, apropiate de original. Singura observație care s-ar putea face este că *zburăscu* acoperă numai parțial sensul dacoromănescului *hulesc*. Oricum, soluția ni se pare mai potrivită decît folosirea verbului *angiuur*.

b) Cu aceste ultime observații ajungem la un alt procedeu folosit de poeții aromâni, înlocuirea unor cuvînte din versul lui Eminescu, ceea ce duce, uneori, la schimbări de conținut, chiar dacă acestea nu sînt întotdeauna importante. Iată mai întâi versul *În auz ne sună multe*, transpus aproape întocmai de GP : *La urecli multe asună*. IC înlocuiește verbul *sună* cu substantivul *vîzură* : *T-urecli vîzură multă* (= În urechi mult zgomot). Versul a fost astfel conceput spre a rîma cu *Și va sta lra s-li ascultă*.

Versul *Tu te-ntreabă și socoate*, transpus întocmai de IC (*Tine-antreabă ș-lughursește*), ia la GP forma *Ntreabă-ți mintea ș-l'ia nă cale*, unde se adaugă substantivul *mintea* și se înlocuiește noțiunea de „a socoti“ cu „a lua o hotărîre“. Versul pereche în privința rimei este *Tule-s vecli ș-tule-s nale*.

În versul *Sunt a filei două fețe IC* înlocuiește *filă* (în aromână *frîndză*) cu *bană* „viață“ : *Suntu-a ban'ei doauă făș*. Folosînd *bană*, poetul rămîne, în fond, la ideea exprimată de Eminescu. El a evitat, probabil, *frîndză* datorită sensului „frunză“ pe care îl mai are. Termenul este însă întrebuițat de GP : *Sunt doau' făși di idghia frîndză*. Adaosul *di idghia* (= ale aceleiași) s-a impus din nou, din necesități de ritm.

Am aminti tot aici și versul *Cine știe să le-nvețe*, transpus de IC prin *Macă știi a lei înveț* (= Dacă știi al ei învăț) iar de GP prin *Care-i om cu cap ș-cu-arîndză* (= Care-i om socolit). Alegerea expresiei *cu cap ș-cu-arîndză*, deși „puțin cam forțată“, se justifică prin celălalt vers, *Sunt doau' făși di idghia frîndză*.

c) Alt procedeu folosit la transpunere este reelaborarea unor versuri, cu toate consecințele care decurg de aici.

În această privință, George Perdichi și-a luat mai multă libertate decît Ioan Cutova, a cărui transpunere este, în limitele posibilului, mai apropiată de versul lui Eminescu.

Să începem cu versurile *Amăgil alît de-adese | Nu spera și nu ai teamă* de la sfîrșitul strofei a șasea. Dacă la IC echivalentul lor este *Daima plînsuit*

pri loc / Dip țiva și nu ți-aspară (= Totdeauna înșelat pe pământ / Nimic să nu te sperie, deloc), la GP modificările primului vers sînt esențiale: *Mahii ars, ma bunlu ghiatru-i / S-nu-ai-nădii, ne frică-n bană* (= Dacă te-ai ars, cel mai bun doctor este / Să nu ai speranțe, nici frică-n viață). Aici *hii ars* „este un cale după dacoromânul *te-ai ars*“, aparținînd poetului George Perdichi.

Motivul „cantus Sirenum“³¹ ca și motivul „theatrum mundi“³² se deosebesc de la o transpunere la alta. Să ne reamintim, mai întii, cîteva versuri din Eminescu: *Cu un cîntec de sirenă, / Lumea-ntinde luci mreje; / Ca să schimbe-actorii-n scenă, / Te momeste în vrteje*. Transpunerea lui IC este, din nou, mai apropiată de original: *Ca un cîntic di bugdană / Lumea-alaflu fi lu-arucă; / Alți teatrini la coru si-angană / Cu zbor dulce vor s-te-aducă* (= Ca un cîntec de fată chipeșă / Lumea lațul ți-l aruncă / Alți actori se-nghesuie la horă / Cu vorbă dulce vor să te ducă). Cealaltă transpunere este, de fapt, o nouă elaborare și, credem, destul de izbutită, a acestor versuri: *Cu cîntări ți-aung cu niare / Inima-ți, duinea-i puscă; / Tinde pohi ca pangul care / S-da și-acață-n corn vir muscă*. Să le transpunem întocmai în dacoromână: *Cu cîntări ce ung cu miere / Inima-ți, lumea-i [acră ca] oțet[ul]; / Întinde mreje ca păianjenul care / Se dă în colț să prindă vreo muscă*. În ambele transpuneri versurile sînt de cîte opt silabe iar rimele — perfecte, chiar dacă nu pot coincide, datorită particularităților dialectului aromân sau fehului cum a fost concepută transpunerea, cu rimele din versurile originale.

În strofa a treia, una dintre cele mai dificile, dar nu „obscură“ cum credea Alain Guillerroux³³, poetul George Perdichi introduce, spre deosebire de original, stilul de adresare la persoana a doua, ca în celelalte strofe. Astfel versurile *Nici înclina a ei limbă / Recea cumpân-a gîndirii* devin *Ține arașea-ți minduire / Ca nă zighă... s-nu si-nclină*. La IC: *Necă limba ei u-nclină / Minduirea șa di gleață*. Surprinzător este cu adevărat versul penultim (*Pentru cine o cunoaște*) din varianta lui GP: *Vrei dori lucre, vrei li-urăști* (= Vrei iubești lucrurile, vrei le urăști). La IC: *Tră ațel țe are minte* (= Pentru cel ce are minte), vers mai apropiat de original.

Chiar dacă nu în aceeași măsură, surprinzătoare este și soluția dată de GP versurilor *Zică tofi ce vor să zică, / Treacă-n lume cine-o trece*, transpuse astfel: *Mascur, theamin, fîic, bilrnu... / Lumea-ntreagă ca bis treațe...* (= Bărbat, femeie, mic, bătrîn / Lumea-ntreagă ca visul trece). Poetul a avut nevoie de *bilrnu* pentru a rima cu *virnu* din versul-pereche (*Macă vrei s-nu-u pași di virnu* = Dacă vrei să n-o pățești de la nimeni; la Eminescu: *Ca să nu-ndrăgești nimică*). Transpunerea lui IC nu mai necesită nici un fel de comentariu: *Dzică tuț te vor si-aspună, / S-treacă-n lume cari își treațe*.

5. Ne vom referi, pe scurt, și la structura prozodică din cele două transpuneri.

Modificări ca cele specificate pînă acum se datoresc, în bună măsură, așa cum am precizat, unor necesități prozodice, *Glossa* prezentînd, sub aspect

³¹ Vezi Mihai Eminescu, *Poezii / Carmina*, editio bilingua dacoromana—latina. Latine reddita a Traiane Lăzărescu. *Praefatio* ab Aurele Martine, Editura „Minerva“, București, 1980 p. 261 și L. Galdi, *op. cit.*, p. 372.

³² Vezi L. Galdi, *op. cit.*, p. 371.

³³ Alain Guillerroux, *op. cit.*, p. 437.

formal, mai multe dificultăți decât alte poeme eminesciene transpuse în dialectul aromân : strofe de opt versuri, versuri de opt silabe, rime încrucișate, repetarea primei strofe în ordinea inversă a versurilor la sfârșitul poemului, reluarea la sfârșitul fiecăreia din celelalte strofe a unui vers din prima strofă³⁴. Singura particularitate care nu a putut fi respectată întru totul este numărul de silabe. În prima transpunere două versuri din strofa a treia au câte șapte silabe : *Cu soi-soi di făți ș-di măști ; Vrei dori lucre, vrei li-urăști*. În transpunerea a doua există patru asemenea versuri, unul în strofa a cincea (*Macă știi a lei învef*), două în strofa a șasea (*Alte făt, idghiul agioc ; Daîma plnusat pri loc*) și unul în strofa a șaptea (*Nu ti lia cu-aeșță sof*). Are loc o ușoară modificare de ritm, care însă nu distonează în ansamblul poemului, așa cum nu distonează, de fapt, nici rimele asonante sau ușor asonante, mai puține în prima transpunere (*treafe — arafe, scînteale — nale, neale — cale, duñeauă — harauă*), mai multe în cea de a doua (*iaste — lughurseaste, amintă — minte, dîrñeaste — easte, acafă — anveață, făt — învef, paște — easte, oara — ambară*). La Eminescu însuși există două astfel de rime : *piesă — adese* în strofa a șasea, *iarăși — tovarăș* în strofa a șaptea.

Rima compusă apare, cum se știe, mai rar. Eminescu a cultivat-o cel mai mult, folosind-o de vreo patruzeci de ori : *vesel — lese-l* (P 48)³⁵, *clipă-i — pipăi* (P 76), *arat-o — adorato* (P 122), *iată-l — tatăl* (P 136), *mîntui — cuvîntu-i* (P 170) etc. În prima transpunere *Glossa* are trei asemenea rime : *dzî-le — dzîle, alocuți — locu-ți, afirea-te — mușate*. Exemplificăm doar una dintre ele : *Ș-ți-afirești cît poți di-alocuți... | ... Nu ti mină di la locu-ți*. Mai notăm, din alte transpuneri ale lui GP : *bal — ia-l* (P 317), *nu-i — sui* (P 324), *dă-ñi — băni* (P 325), *lia-u — beau* (P 325). Este evidentă influența versificației eminesciene³⁶. La Ioan Cutova semnalăm o rimă compusă în poemul *Luțiafirlu : nu-i — lui* (P 201). Mai notăm una la poetul Costa Guți, în *Amiră și oarfăn* (= Împărat și proletar) : *ntribarea — floare-a* (P 45). Asemenea rime, mai greu de realizat, sînt o dovadă în plus nu numai a cunoașterii graiului, ci și a folosirii resurselor acestuia în scopuri artistice.

6. Am vrea să mai observăm, dacă mai este necesar, cît de importante sînt totuși deosebirile, sub aspect lingvistic, între textele aromăne analizate aici, pe de o parte, și versiunile *Glossei* în limbi romanice ca spaniola, franceza, pe de altă parte. Ne vom referi, spre exemplu, la strofa a treia, din care vom nota numai rimele.

a) Traducerea spaniolă făcută de Omar Lara : *aguja — empuja, pensar — felicidad, nacido — conocido, vez — es*³⁷.

³⁴ În treacăt spus, *Glossa* lui Eminescu este, sub aspect formal, mai complexă decât cele din literatura spaniolă de exemplu unde această specie literară apare pentru prima dată sau decât cele din literatura germană, care i-au putut servi poetului nostru ca model (trebuie amintiți, astfel, Miguel de Cervantes, Ludwig Tieck, August Wilhelm von Schlegel, Ludwig Uhland). Vezi, în această privință, D. Caracostea, *op. cit.*, p. 243—245 și M. Eminescu, *Poezii*, III, ediție critică de D. Murărașu, București, Editura „Minerva”, 1982, p. 290. Vezi și Fernando Lazaro Carreter, Evaristo Correa Calderón, *Cómo se comenta un texto literario*, Ediciones Cátedra, Madrid, 1976, p. 191—192.

³⁵ În volumul *Puzii* este reprodus, spre comparație, pe paginile din stînga, și textul original.

³⁶ Astfel de rime nu există însă în volumul *Grailu a gianlui grai di moarti* (*Poezii*).

³⁷ Vezi Mihai Eminescu, *Poemas*. Edición bilingüe rumano-españolă. Traducción de Omar Lara. Prólogo de Aurei Martin. Con palabras del traductor, Editorial „Minerva”, Bucarest, 1980, p. 317, 319.

b) Traducerea franceză a Veturiei Drăgănescu-Vericeanu: *incline — mine, balance — chance, nătre — connaître, minule — toutes*³⁸.

Vom reproduce acum și rimele din cele două transpuneri aromâne. GP: *minduire — hîrsire, nelînă — alină, măști — urăști, scînteale — nale*. IC: *nelînă — avină, gheață — ghineață, amintă — mințe, dînîseaste — easte*.

Cuvintele străine, *minduire* etc., necunoscute unui dacoromân, sînt, ca peste tot, perfect încadrate în sistemul limbii române.

Este evident, fie și dacă ne limităm numai la astfel de exemple, că așezarea de către autorii *Bibliografiei* consacrate operei lui Eminescu (vezi mai sus, nota nr. 1) a transpunerilor în aromână ale versurilor marelui nostru poet în subcapitolul intitulat *Ediții în limbi străine* este o eroare și poate provoca derută în cercetarea unei variante regionale fără de care nu se poate studia cum se cuvine evoluția limbii române în general.

În ciuda unor modificări, a unor „pierderi”³⁹ deci, dar mai puțin importante decît cele semnalate în general în traduceri în limbi străine care respectă și ritmul și rima *Glossei*, cei doi poeți aromâni, primul mai original, celălalt mai fidel textului eminescian, au reușit să dea poemului lui Eminescu un echivalent dialectal artistic iar cititorilor aromâni transpuneri care reflectă atît „mușuteața, măghia și armunia stihurilor” cît și „ahîndimea di minduire și simțire” ale „așilui țe-i cunoscut ca Luțiafirlu puiziil’ei românești” (L 5).

Transpunerile din Eminescu făcute în dialectul aromân, alături de volumele de versuri aromâne originale citate mai înainte, dovedesc așadar că dialectul aromân este capabil, în ciuda unor dificultăți mai ales de ordin lexical, să dezvolte varianta sa artistică reprezentată pînă acum doar de cîțiva poeți (Nuși Tulliu, Marcu Beza, George Murnu etc.). Chiar faptul că uneori la transpunere poezii George Perdichi și Ioan Cutova reelaborează unele versuri eminesciene constituie o dovadă a resurselor poetice ale dialectului aromân.

TWO AROMANIAN TRANSLATIONS OF EMINESCU'S „GLOSS”

ABSTRACT

The paper analyses the translations of Eminescu's „Gloss” made by George Perdichi (1913—1957) and Ioan Cutova (b. 1919), giving, at the same time, some biographical and bibliographical data about the two poets.

The paper shows that the most important difficulties in translating the „Gloss” are lexical. In order to follow the rhythm and the rhyme of the original, the Aromanian poets had sometimes to add words, to delete others, and sometimes to rewrite lines. Such changes are more numerous in George Perdichi's translation, Ioan Cutova's being nearer to the original. The „losses” of these translations into the Aromanian dialect are, generally speaking, smaller than those seen in the translations of this poem into *foreign languages*, such as Spanish, French and others.

The author concludes that the two Aromanian poets have succeeded — one being more original and the other nearer to the original — in giving Eminescu's poem an artistic equivalent, which proves that the Aromanian dialect is capable, in spite of the above mentioned difficulties, to develop an artistic variant, illustrated until now by a relatively small number of poets.

Facultatea de Filologie
Iasi, Calea 23 August, nr. 11

³⁸ Vezi Mihai Eminescu, *Poezii. Poems. Poésies. Gedichte. Cmuxu. Poésias*. Echivalențe eminesciene în limbile engleză, franceză, germană, rusă și spaniolă. Ediție selectivă și cuvînt introductiv de Zoe Dumitrescu-Buşulenga, Editura „Albatros”, București, 1971, p. 429—430.

³⁹ Vezi Ioan Kohl, *op. cit.*, p. 6.

TIPURI DE CODE-SWITCHING ÎN BILINGVISMUL AROMÂNĂ—DACOROMÂNĂ*

DE

MARIANA BARA

1. Code-switching în comunicarea orală a bilingvilor

1.1. Despre code-switching se afirmă, în majoritatea studiilor asupra bilingvismului, că este o particularitate a vorbirii bilingvilor, determinată nu numai de factori de natură extralingvistică, situațională, ci și de factori de natură lingvistică¹.

La această afirmație generală, verificată în diverse studii asupra comunicării în comunități bilingve², se adaugă, în ultimul timp, încercări de a analiza mecanismul, cauzele și efectele alternării codurilor (code-switching) de către bilingvi, din diverse perspective de cercetare³.

De asemenea, s-au studiat „categoriile” sau formele ori tipurile de code-switching, depășindu-se afirmațiile rigide asupra bilingvului „ideal” care alternează cele două idiomuri numai în funcție de situație, niciodată în aceeași situație de comunicare (nemodificată) sau în cadrul aceleiași fraze⁴. Dintre clasificările propuse în bibliografia asupra bilingvismului, explicit sau numai prin considerații asupra factorilor care determină schimbarea codului, le vom aminti pe cele mai importante. Discutând bilingvismul, ca particularitate de bază a comportamentului individual, Titone⁵ menționează două tipuri de comutări ale codurilor: *rigide* (comutări operate odată cu modificarea

* O versiune mai amplă a acestei comunicări a fost publicată, în limba engleză, în „Revue roumaine de linguistique”, t. XXX, nr. 1, 1985, p. 31—42.

¹ Shana Poplack, *Sometimes I'll start a Sentence in Spanish y termino en español: toward a typology of code-switching*, în „Linguistics”, vol. 18, 1980, 7/8, p. 581.

² John J. Gumperz, *Language in social groups*, Stanford University Press, Stanford, 1971; Jan-Petter Blom and John J. Gumperz, *Social meaning in linguistic structure: code-switching in Norway*, în vol. John J. Gumperz, Dell Hymes (eds.), *Directions in sociolinguistics. The ethnography of communication*, New York, 1972, p. 407—434; Einar Haugen, *The ecology of language*, Stanford, 1972; Andrée Tabouret-Keller, *A contribution to the sociological study of language maintenance and language shift*, în vol. *Advances in the sociology of language*, ed. by J.A. Fishman, H. Mouton, Paris, 1972, p. 365—376; S. Poplack, *op. cit.*; Rito Llerena Villalobos, *Algunos aspectos etnolingüísticos de la comunicación en San Andres Islas*, în „Lingüística y literatura”, Colombia, an. 3, 1981, nr. 4, p. 107—119 etc.

³ Pénélope Gardner-Chloros, *Code-switching: approches principales et perspectives*, în „La linguistique”, vol. 19, 1983, fasc. 2, p. 21—53.

⁴ U. Weinreich, *Languages in contact*, Mouton, Londra, 1964, p. 73.

⁵ R. Titone, *Bilinguismo precoce e educazione bilingue*, Roma, 1972, p. 40.

contextului) și *variable* (fără constrângeri contextuale, datorate absenței regulii *o limbă — o persoană*, în învățarea limbii a doua). În alți termeni, aceleași tipuri sînt prezentate și de Blom — Gumperz⁶ și Fishman⁷: *situational switching* (alternarea codurilor este condiționată de modificarea situației de comunicare, de domeniu — în accepția sociolingvisticii) și *metaphorical switching* (alternarea codurilor este implicată de modificarea temei, fără schimbări în ceea ce privește participanții la comunicare, situația dată). Trebuie subliniat faptul că singurul tip avut în vedere în multe studii de sociolingvistică este *situational switching*, interesul pentru *metaphorical switching* fiind absent⁸. Poplack⁹ stabilește alte tipuri de *code-switching* pornind de la analiza enunțurilor rezultate în urma acestui proces de alternare a codurilor: pe de o parte, determină trei tipuri de *code-switching* în funcție de integrarea în codul de bază (de ex., în bilingvismul spaniolă — engleză, există *code-switching* pentru enunțuri în engleză: cu sintaxă spaniolă; cu pronunțare spaniolă; respectînd, la toate nivelele limbii, normele englezei), iar pe de altă parte analizează acest proces în funcție de două tipuri, considerate astfel în ipoteza studiului: *intimate code-switching* (intra-sentential) și *emblematic code-switching* (determinat de cuvinte care nu au echivalent într-unul din coduri — *tag switches* — și de necesitatea de a le integra în enunț în codul originar).

1.2. Aspectele de *code-switching* relevate în bibliografia problemei explică, prin corelația dintre variantele lingvistice și variantele sociale, cauzele producerii tipului numit *situational switching*: modificări intervenite în situația de comunicare prin schimbarea participanților, a locului etc.¹⁰. Dintr-un asemenea punct de vedere, ni se pare interesantă cercetarea tipului numit în general *metaphorical switching*, în care alternarea codurilor se produce fără să se fi modificat situația de comunicare în sensul menționat mai sus. Ipoteza noastră este că, în acest caz, pot fi stabilite mai multe tipuri de *code-switching*, forme de manifestare a acestui proces prin care emițătorul urmărește, printre altele, adaptarea la partener¹¹.

Desigur că „situația” de comunicare este o expresie cu conținut larg, în care poate fi inclusă și „adaptarea la partener”; de altfel, în general situația de comunicare este implicată în toate tipurile de *code-switching*. Dar sînt de presupus și alți factori care ar permite identificarea mai multor tipuri (sau forme) ale alternării codurilor, fără o modificare a situației inițiale în sensul de schimbare a cadrului concret al dialogului, a membrilor acestuia etc.

2. Cercetarea *code-switching*: tipuri

2.1. În determinarea tipurilor de *code-switching* am pornit de la înregistrări efectuate cu 55 de subiecți bilingvi (aromână-dacoromână): dialoguri (480 minute de înregistrare) într-un cadru menținut uniform,

⁶ J.P. Blom and J.J. Gumperz, *op. cit.*, p. 424—426.

⁷ J.A. Fishman, *Language in sociocultural change*, Stanford, 1972, p. 6.

⁸ B. Bernstein, *A sociolinguistic approach to socialization; with some reference to educability*, în J.J. Gumperz, D. Hymes, *op. cit.*, p. 494; Denise Deshaies, *Langues en contact: une analyse sociolinguistique*, în „Bulletin de l'ACLA”, vol. 5, 1983, nr. 2, p. 61—88.

⁹ S. Poplack, *op. cit.*, p. 584—585 și 589—590.

¹⁰ J.P. Blom and J.J. Gumperz, *op. cit.*, p. 409.

¹¹ R. Jakobson, *Essais de linguistique générale*, Minuit, Paris, 1963, p. 147.

informal, și narațiuni orale. Aceste date au fost completate de un *chestionar* și de numeroase *experimente* (vezi *infra*, 2.3.). Subiecții sînt din București, 28 femei și 27 bărbați, între 2 și 82 de ani. Subiecții de peste 44 de ani sînt născuți în Grecia și Bulgaria și au ca idiom dominant aromâna; ceilalți subiecți sînt născuți în România, avînd dacoromâna ca idiom dominant. O parte dintre subiecți a părăsit recent mediul rural, ceea ce explică gradul de conservare, în comunicare, a aromânei vorbite de aceștia (corelația repertoriu verbal, obișnuințe lingvistice, domenii de comportament lingvistic este verificabilă în aceste condiții, după cum propune Hymes¹²).

2.2 Un principiu metodologic care ne-a condus a fost, așadar, limitarea ariei cercetării de față la discursul mixt rezultat în urma alternării codurilor în cadru informal, fără o modificare a situației de comunicare — în sensul precizat mai sus. Alt principiu metodologic a fost înregistrarea comunicării și analiza datelor pe baza metodei dinamic-contextuale¹³. Conform acestei metode, limba este studiată în comunicare, în actul realizării acesteia, iar mesajele produse sînt explicate prin culegerea tuturor datelor necesare, cu privire la emițător și la receptor, la starea psihică a acestora, la detaliile situației de comunicare (ambianța fizică etc.), precum și la elementele nonverbale care apar în cursul comunicării orale.

2.3. Bilingvismul aromână—dacoromână (dialecte ale limbii române) începe — cu excepția unor cazuri izolate de bilingvism individual — în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, o dată cu înființarea școlilor românești în Macedonia; el se află în prezent, în mediul dacoromân — mai cu seamă pentru vorbitorii sub 20 de ani, datorită, în primul rînd, restrîngerii utilizării aromânei la viața familială — într-o fază în care dacoromâna este idiomul dominant. Concluziile analizei efectuate de către Caragiu-Marioțeanu¹⁴ subliniază, mai cu seamă în ceea ce privește sistemul lexical al vorbitorilor care i-au furnizat materialul lingvistic, puternica influență a dacoromânei (în varianta standard) asupra aromânei vorbite de aceștia.

Trebuie să subliniem, în orice caz, faptul că finalitatea bilingvismului (*cui prodest?*) este fundamentală pentru formarea motivațiilor în învățarea și utilizarea unuia dintre idiomi¹⁵.

După cum a rezultat din analiza preliminară a datelor sociale și lingvistice ale vorbitorilor bilingvi anchetați, există mai multe grade de stăpînire, de cunoaștere a aromânei în raport cu dacoromâna (sau invers), determinate de apropierea lingvistică dintre cele două coduri, care favorizează numeroase interferențe — la toate nivelurile limbii (fără a se pune problema „of non-reciprocal intelligibility“ corelată cu alternarea codurilor, așa cum

¹² D.H. Hymes, *On communicative competence*, în vol. M.J.B. Pride and Janet Holmes (eds.), *Sociolinguistics. Selected readings*, Penguin Ed., Middlesex, 1974, p. 290.

¹³ Tatiana Slama-Cazacu, *Introducere în psiholingvistică*, Editura Științifică, București, 1968, p. 121—128.

¹⁴ Matilda Caragiu-Marioțeanu, *Influența dacoromână asupra graiului unei familii aromâne din R.P.R.*, în „Fonetica și dialectologie“, vol. I, 1958, p. 79—111.

¹⁵ Tatiana Slama-Cazacu, *Rilevanza della concezione sul bilinguismo precoce per l'identificazione dei fattori che ne facilitano lo sviluppo ottimale*, în vol. *Atti del convegno internazionale: L'apprendimento precoce della seconda lingua* (Bolzano, 13—15 maggio 1982), Bolzano, 1983, p. 151—152.

sustine Pride¹⁶). Astfel, în urma aplicării a două chestionare (unul pentru determinarea atitudinii vorbitorilor față de bilingvism și față de fiecare cod în parte, precum și pentru obținerea unor date indirecte despre uzul celor două idiomuri; celălalt pentru determinarea gradului de cunoaștere a fiecărui idiom), ca și după efectuarea citorva experimente (asociere verbală simplă și continuă, traducere simultană), au rezultat următoarele date privind, în general, gradul de bilingvism al vorbitorilor anchetați:

α) toți vorbitorii pot produce și recepta mesaje corect în ambele idiomuri, în enunțuri mai mult sau mai puțin complexe;

β) bilingvii în vîrstă preferă aproape întotdeauna, într-un cadru informal, aromâna, dar trec cu ușurință la dacoromâna, în anumite condiții (de pildă, cînd au interlocutori tineri);

γ) copiii și tinerii preferă, în orice situație, dacoromâna; mulți dintre ei pot fi considerați bilingvi pasivi, dar în anumite situații, coercitive, utilizează corect aromâna.

2.4. Vom prezenta o serie de fragmente de dialoguri¹⁷, luînd în considerare, în analiză, toate componentele procesului comunicării, cerință a metodei dinamic-contextuale. Ne propunem ca, pe baza analizei, să identificăm tipurile de code-switching care apar în comunicarea orală între subiecții bilingvi incluși în cercetarea noastră, într-un cadru informal.

Exemplu 1. Situația: seara, în familie, după aplicarea chestionarului, dialog cu temă liberă; participă: Nîcã, 57¹⁸, care povestește o întîmplare, iar ceilalți membri ai familiei ascultă, aprobă cu o mișcare a capului, completează rareori.

N: *pi douășapte noiembrie*¹⁹ aveám nuntă la Constanța / la lál-tu Cóstã / nã dúsím cu tét-ta dól/cu dól tineri nínti/î-fine-aclóți tútã sója cum s-adúnã/la nuntã/dumínicã tahínã pregătírã cu mașínli sã-nțem s-lómũ-veásta di Slobozíia // n-almã tu mașín ca tútã lúnea / ajunsím la Slobozíia / clo șeáștm obiééjurli cum s-fácu-armâneștã („pe douăzeci și șapte noiembrie aveam nuntă la Constanța / la unchiu-tău Costa / ne-am dus cu mătușă-ta amîndol / cu cei doi tineri înainte / în fine acolo tot neamul cum se stringe / la nuntă / dumínicã dimineată au pregătít mașínle sã mergem sã luãm mireasa de la Slobozia // ne-am urcat în mașín ca toată lumea / am ajuns la Slobozia / acolo am fácut obiééjurle cum se fac aromânește“).

Prima abatere a codurilor se produce prin enunțul *pi douășapte noiembrie* (unde apare arom. *pi*, calchiat după drom. *pe* / vs. arom. *tu* pentru exprimarea datei) și indică timpul în care se petrece faptul povestit. Subiectul trece la dacoromână pentru că formele numeralului compus în aromână sînt abandonate de aproape toți vorbitorii, care preferă formele din dacoromână, pe care le utilizează în mod curent în contactele cu dacoromânii. În acest exemplu se poate nota, pentru exprimarea funcției sintactice a complementului circumstanțial de loc, o oscilație între construcția aromână (*di Slobozíia* / vs. drom. *de la Slobozia*) pentru punctul de plecare, și construcția dacoromână

¹⁶ J.B. Pride, *The social meaning of language*, Oxford U.P., Londra, 1974, p. 27–28.

¹⁷ La primele înregistrări a asistat T. Slama-Cazacu, care ne-a dat instrucțiunile necesare.

¹⁸ Cifra care urmează după nume indică vîrsta.

¹⁹ Formele în dacoromână, uneori adaptate fonetic la aromână, sînt date cursiv, în fiecare exemplu.

(*la Constanța, la Slobozia* / vs. arom. *Custânța, Slobozia*) pentru punctul de sosire. Faptul că vorbitorul a pierdut, sub influența daco-românei, deprinderea construcției fără prepoziție în exprimarea punctului de sosire, explică alternarea codurilor în această situație. Se poate observa că *subiectul are intenția să utilizeze exclusiv aromâna*, dar în același timp *este constrins* — pe de o parte *de lipsa* unor termeni în fondul aromânei (pe care, preluându-i din daco-română, subiectul îi adaptează fonetic și morfologic : *mașîn, mașîni* „mașini, mașinile“), iar pe de altă parte *de ignorarea* (absență, adesea temporară, din repertoriul subiectului)²⁰ a termenilor din română (drom. *lumea* / vs. arom. *duîduya* „lumea, oamenii“, drom. *obićėjuri* / vs. arom. *arâđ, adél* „obiceiuri tradiționale“) — să recurgă la dacoromână. În cazul locuțiunii adverbiale *în fine* (cf. fr. *enfin*) este vorba despre un clișeu al exprimării orale în daco-română, fără echivalent în aromână.

Exemplul 2. Situația : înregistrare într-o familie cu trei generații, seara; l'óra, 80, explică o rețetă culinară, adresându-se numai anchetatorului, M. Bara —, în vreme ce restul familiei s-a retras la oarecare distanță în aceeași încăpere ; Dan, 4, întrerupe înregistrarea, nerăbdător.

Γ : curⁿ cómbari / tai țeapa g'ini / u prăjescu / i bagⁿ ș-uléi / Ńi bagⁿ / Ńi trébut la măcări / túti / bag / h'árbi

D : (tipînd, spre tatăl său) *tată cînd...*

Γ : (continuă) după Ńi h'árbi deapóaja

(D încearcă din nou să întrebe ceva, tatăl îl trage spre sine, îi face semn să tacă, ducînd degetul la buze)

Γ : (spre D) *pe-anárğa-néet* / (se întoarce iar spre MB) : deapóaja u-ascót/dúpu Ńi h'árbi / u-ascót deapóá (Γ : „curăț cartofii/tai bine ceapa/o prăjesc/îi pun și ulei/îi pun/ce trebuie la mîncare / toate / pun / fierbe“ D : (tipînd, spre tatăl său) „tată cînd...“ Γ : (continuă) „după ce fierbe, după aceea“ (D încearcă din nou să întrebe ceva, tatăl îl trage spre sine, îi face semn să tacă, ducînd degetul la buze) Γ : (spre D) „încet-încet“ (se întoarce iar spre MB) „după aceea o scot / după ce a fiert / o scot după aceea“)

Acest fragment ilustrează o realitate lingvistică (sesizabilă și în primul exemplu și anume : subiecții în vîrstă, buni cunoscători ai aromânei, abandonează de foarte multe ori — în dialoguri cu bilingvi tineri — forme lexicale și construcții gramaticale aromâne, utilizînd echivalentele lor din dacoromână. Cauzele pot fi: 1) dorința de a se adapta receptorului, care de multe ori cunoaște totuși formele din aromână (ex. : arom. *țargăsescu* / vs. drom. *prăjesc*, arom. *sirligan*, *untulémnu* / vs. drom. *ulei*, arom. *va, lipșești* + subiect / vs. drom. *trebuie* (*la*) + obiect indirect); 2) trecerea în vocabularul pasiv a formelor lexicale din aromână prin contactul zilnic cu vorbitorii tineri, care, regulat, recurg la formele din dacoromână : *pe-anárğa-néet* este astfel un exemplu revelator pentru situațiile în care un cuvînt din aromână (aici adverbul *pe-anárğa*) este reluat prin echivalentul din dacoromână (*încet*). Și din acest exemplu se poate deduce că frecvența *code-switching* din aromână spre dacoromână este mai scăzută pentru bilingvii în vîrstă decît pentru cei tineri.

²⁰ Ignorarea acestor termeni este, de cele mai multe ori — ca în cazul de față —, numai de moment (putînd fi explicată și prin eventuala adaptare la parteneri, mai tineri, despre care emițătorul crede că nu ar cunoaște acești termeni în aromână).

Exemplul 3. Situația: dialog între Nela, 57, mama, și Magda 27, fiica (măritată cu un dacoromân, Nicu); ambele vorbesc un grai aromânesc diferit de cel al anchetatoarei, și anume graiul fărșerot²¹; dialogul are loc după ce Magda s-a întors din oraș și se pregătește pentru o excursie la munte.

M : erám la *magazín* la Obór / cu Nicu / vrum s-acumpărám um plóvăr / frumos așa / péntru munte / mai gros / acumpărám

N : cu cât îl lóăș¹ ?

M : *trei sute cínzeci de lei* (N aprobă cu capul) și / vrem s alágám ș-niște *g'ete* / n-áflám / vrum s-ácupărám niște *g'ete* / n-áflám / *fóarte frumoase* (M : „am fost la magazin la Obor / cu Nicu / am vrut să cumpărám un pulovăr / frumos așa / pentru munte / mai gros / am cumpărat“ N : „cît a costat?“ M : „trei sute cincizeci de lei“ (N aprobă cu capul) „și / am vrut să căutám și niște ghetete/n-am găsit/am vrut să cumpărám niște ghetete / n-am găsit / foarte frumoase“).

Locul din context unde se produce *code-switching* în acest exemplu relevă două aspecte interesante: pe de o parte se produce alternarea aromână / dacoromână (ex. : *erám la magazín*), iar pe de altă parte, se produce o alternare între două graiuri ale aromânei: fărșerot / grămostean (ex. : echivalentele *acumpărám* / *ácupărám* „cumpărám“). Acest din urmă aspect poate fi explicat prin intenția Magdei de a se exprima — la nivel lexical — cu ajutorul unor forme din graiul grămostean, al anchetatoarei (M.B.). În afară de aceste alternări, se poate observa utilizarea numeralului în dacoromână (vezi exemplele anterior discutate), precum și utilizarea unor forme dacoromâne pentru care există echivalente în aromână (*magazín* / vs. arom. *dukáni, háni* „magazin, prăvălie“, *foarte frumos* / vs. arom. *múltu m(u)șát* etc.). Preferința pentru dacoromână, cel puțin în cazul formelor citate, poate fi explicată prin dorința de a marca neutral, din punct de vedere stilistic, enunțul (utilizarea unor forme ca *háni, múltu m(u)șát* pare bilingvilor tineri arhaică, deci oarecum emfatică).

Exemplul 4. Situația: dispută între bunic, Gógâ, 81, și nepot, T'ór-yi, 28, pe o temă meteorologică.

G : *mai avéł pátruđăt di đále iárnă bună iárnă j-deapóála ișt tu primveără . . . / se scrije primăvară*

T' : *fóclu va până-n mai va-s fătém foc . . .*

G : *enervat, reia, bătínd accentele cu palma pe masă) jo t! azburáscu ?! / se scrie primăvară / că va fi arcoári / că va fi niór / că va fi zăpadă / că va fi furtúnă / se scrie primăvară / douășunu mártie*

T' : (semn de acceptare cu capul) *da / calendaristic* (G : „mai sînt patruzeci de zile de iarnă bună iarnă și după aceea ieșiți în primăvară . . . / se scrie primăvară“ T' : „focul trebuie (făcut) pînă în mai trebuie să facem foc . . .“ G : (enervat, reia, bătínd accentele cu palma pe masă) „eu ce vorbesc ?! se scrie primăvară / că va fi fríg / că va fi ínnorat / că va fi zăpadă / că va fi furtună / se scrie primăvară / douăzeci și unu martie“ T' : (semn de acceptare cu capul) „da / calendaristic“).

²¹ Aromána, considerată în general ca dialect unitar, este de fapt un conglomerat de graiuri, determinate de spațiul geografic larg pe care se vorbește în Peninsula Balcanică și de diferitele contacte cu alte limbi. Graiul subiecților studiului de față este cel grămostean (exemplele 2,5), dar și cel pindean (exemplele (1, 4) și fărșerot (exemplul 3).

În replica a doua a lui Gogâ se poate sesiza procesul gradat de trecere de la enunțul în aromână la demonstrația în dacoromână prin intermediul unor enunțuri ritmate, în care — la început — unul din termeni este încă în aromână (*arcopări* „frig“, *niór* „nor, înnorat“).

Exemplul 5. Situația: Mica, 65, povestește o întâmplare unei nepoate, Hrisa, 26; ambele vorbitoare utilizează aromâna în dialog.

M: căra ti mărtășⁱ auá la Cócá / s^oátáli te-ark'izmuseá și tihe-avúsⁱ

H: (o întrerupe) ti ?! / cum dásésⁱ ?

M (zîmbînd): a / nu știⁱ și eásti-ark'izmuseári // cá. . / adică cînd étnevá te-ark'izmuseásⁱ înseámná cá te invidiázá // ak'icásⁱ? (M: „după ce te-ai măritat aici la familia Cocea / prietenele te invidiau ce noroc ai avut“ H: (o întrerupe) „ce ?! / cum ai zis ?“ M: (zîmbînd) „a / nu știⁱ ce înseamnă ark'izmuseári // cá. . / adică atunci cînd cineva te-ark'izmuseásⁱ înseamnă cá te invidiázá // ai înțeles?“).

În înregistrările efectuate, am putut observa — într-un număr destul de mic de cazuri totuși —, faptul că între *code-switching* și realizarea unor comentarii cu caracter metalingual există o relație care nu trebuie ignorată. În fragmentul de la *exemplul 5*, explicația dată pentru arom. *ark'izmuseári* „a invidia“, necunoscut receptorului, se realizează în dacoromână, deoarece: un sinonim aromânesc al termenului nu există, iar parafrazarea în aromână ar fi fost greoaie; receptorul este mai familiarizat cu dacoromâna, de aceea emițătorul explică utilizînd acest cod — care, între alte particularități, are și avantajul de a marca mai bine conținutul explicației (dacoromâna fiind cu precădere selectată, de către vorbitorii în vîrstă, pentru contactele formale și semiformale, extrafamiliale).

3. Considerații finale

3.1. În bilingvismul aromână — dacoromână, datorită apropierii structurale a celor două idiomuri, alternarea lor se face cu ușurință. Din analiza celor cinci exemple au apărut următoarele tipuri de *code-switching*: a) *code-switching* determinat de necunoașterea de către emițător a unor elemente lexicale din unul dintre coduri, de obicei idiomul dominant (vezi exemplele 1, 3); b) *code-switching* determinat de trecerea în vocabularul pasiv al vorbitorului bilingv a unor termeni din aromână, în cazurile studiate (vezi exemplele 1, 2); c) *code-switching* determinat de lipsa unor termeni echivalenți în unul dintre coduri (vezi exemplul 1); d) *code-switching* de adaptare la diferitele componente ale situației de comunicare, continuu, fără ca situația globală să se modifice în sensul modificării locului, intervenției altor interlocutori (vezi exemplele 2, 3); e) *code-switching* pentru realizarea unui efect stilistic: autoritate, ironie, distanțare, culoare etc. (vezi exemplele 3, 4); f) *code-switching* cu caracter metalingual (vezi exemplu 5). Aceste tipuri, analizate diferențiat, cu titlul de exemplu, în vederea demonstrației, nu se manifestă separat: *coexistă de cele mai multe ori*, astfel încît analiza rămîne o problemă deschisă a cercetării fenomenului, cu atît mai mult cu cît bilingvismul prezintă particularități lingvistice, sociale, culturale specifice, cu dificultăți de identificare și de separare a formelor aparținîndu-i fiecărui idiom în *code-switching*.

3.º. În analiza prezentată ne-am limitat la *planul individual* al bilin-gvismului pentru determinarea cauzelor alternării codurilor în situații concrete, a tipurilor și a unor efecte în planul enunțului lingvis-tic. Rămânând în acest plan al cercetării noastre, putem afirma — pe baza materialului relativ bogat — faptul că, în acest caz, bilingvismul modifică structural dialectul aromân vorbit în București, mai cu seamă prin tipurile *a, b, c, d*, care ilustrează, în același timp, gradul de cunoaștere a aromânei de către bilingvi. Sensul și frecvența alternării codurilor în acest stadiu al bilin-gvismului studiat (ca și rezultatele analizei lingvistice pe nivele de limbă) în-dreptătesc afirmația că acest bilingvism evoluează spre monolingvism, prin abandonarea aromânei.

TYPES DE CODE-SWITCHING
DANS LE BILINGUISME AROUMAIN — DACO-ROUMAIN

RÉSUMÉ

Particularité du parler bilingue, le *code-switching* (CS) est conditionné également par des facteurs extralinguistiques (sociaux, psychologiques) et linguistiques, ayant rapport au type des langues en contact (à la structure des deux codes). On connaît deux variétés de CS : *situational switching* et *metaphorical switching*.

Du point de vue de la psycholinguistique, notre hypothèse est qu'il y a plusieurs types identifiables de CS, outre le type généralement nommé *situational switching*. Celui-ci a été investi-gué surtout du point de vue de la sociolinguistique. Notre recherche pourrait contribuer à une meilleure *awareness* („prise de conscience“) des conditions actuelles du bilinguisme étudié.

Nous avons déterminé les types de CS par l'analyse d'un corpus enregistré (provenant de 55 sujets bilingues de Bucarest — 28 femmes et 27 hommes —, âgés de 2 à 82 ans) et qui consiste en dialogues et en courtes narrations orales. Les données ont été complétées par celles obtenues à la suite de deux questionnaires et de quelques expériences. Le cadre des enregis-trements a été maintenu uniforme, informel.

Conformément à la méthode dynamique et contextuelle, nous avons pu expliquer les messages à l'aide de l'interprétation psycholinguistique des informations complexes sur les partenaires, sur la situation concrète, etc.

L'analyse des fragments de dialogue sur divers thèmes, en cadre informel, a requis : l'explication des énoncés mixtes et des causes qui produisent l'alternance des codes ; la justifi-cation des formes hybrides issues des interférences, des calques sémantiques et syntaxiques ; la mise en évidence des formes les plus fréquentes (par ex. CS déterminé par l'occurrence du numéral). Nous avons établi les types suivants de CS, provenant de : a) l'insuffisante maîtrise par l'émetteur de l'un des deux codes ; b) le passage dans le vocabulaire passif du bilingue des termes aroumains ; c) l'absence des équivalents ; d) l'adaptation continue aux différents com-ponents de la situation de communication, dans le cadre de la même situation générale ; e) l'intention de réaliser un effet stylistique ; f) la réalisation de la fonction métalinguistique.

Les causes du CS, les types déterminés, de même que les effets du CS dans le plan de l'énoncé linguistique, mènent à la constatation que, dans les conditions étudiées, on remarque le passage vers le monolinguisme en faveur du daco-roumain. La présente recherche peut con-tribuer à établir les conditions d'une meilleure intégration et d'une meilleure interaction sociale des bilingues de cette catégorie.

Licul Industrial nr. 2
Găești

CONTRIBUȚIA LUI IOAN CARAGIANI LA CUNOAȘTEREA DIALECTULUI AROMÂN

ION POPESCU-SIRETEANU

Junimistul Ioan Caragiani, fost profesor de limba elină la Universitatea din Iași, s-a născut în localitatea numită de aromâni Dămași din Thessalia, la 11 februarie 1841, după *Dicționarul Junimii* de Jacob Negruzzi, sau în 1840, după un caiet de note al lui Caragiani, din 1858, citat de Per. Papahagi în *Vieța lui Ioan Caragiani* (prefață la Ioan Caragiani, *Studii istorice...*, I, 1929, p. III). Preferăm informația din *Dicționarul Junimii*, întrucât aceasta prezintă data pe care însuși Caragiani a trebuit să o dea la intrarea în societatea ieșeană, la vîrsta deplinei sale maturități. Jacob Negruzzi menționează 13 ianuarie 1921 ca dată a morții cărturarului aromân.

Familia sa cobora în Thessalia în fiecare an cu turmele la iernat, din Avela / Avd-la, vestită așezare aromânească din munții Pindului. A început să învețe în Dămași și în Avela cu învățători pe care îi plăteau localnicii. A continuat studiile de greacă veche în Gureanță și în Vlaho-Clisura, cu Apostol Mărgărit, apoi a devenit student al Universității din Atena, oraș în care mai trăiau mulți dintre aromânii care au luptat în 1821 și în 1828 împotriva stăpînirii turcești. Dorința lui Caragiani de a scrie o istorie a aromânilor s-a născut în acești ani, sub puternica impresie a povestirilor despre lupta aromânilor pentru constituirea unui stat creștinesc în Balcanii stăpîniți de otomani. El dorea să vorbească nu numai despre vitejia aromânilor, ci și despre romanitatea lor și despre primejdia deznaționalizării, — proces început de multă vreme prin grecizarea unor localități aromânești. Chiar marii eroi aromâni erau prezentați ca greci și cu nume grecizate în unele scrieri, fapt care l-a determinat pe Caragiani să insiste asupra originii românești a multora dintre cei care, cu prețul vieții lor, au făcut să fie înlăturată puterea turcească în sudul Peninsulei Balcanice. Cu gîndul la Vlahia Mare din evul mediu, Ioan Caragiani visa crearea unui stat aromânesc în Pind și în părțile populate numai de aromâni.

După terminarea studiilor, sosește la București cu o caravană aromânească, se imprietenește cu aromâni trăitori mai de mult în țară, devine profesor la un liceu din capitală și, după scurtă vreme, profesor la Universitatea din Iași. A fost membru al Academiei Române, unde îi reprezintă pe aromâni, de la înființare. Per. Papahagi a scris în prefața citată că Ioan Caragiani „este inițiatorul dicționarului academic, prin determinarea lui Zappa de a dona acestui înalt așezămînt o sumă pentru susținerea cheltuielilor cerute de lipărirea acestui dicționar”. Înțelegem că este o exagerare (chiar dacă informația vine din notele lui Caragiani), întrucît necesitatea înființării unei academii, care să aibă în obligație întocmirea unui dicționar și a unei gramatici, este înscrisă încă în prefața gramaticii lui Hellade Rădulescu, din 1828. Contribuția lui Caragiani s-a concretizat, cum reiese chiar din informația citată, în ușurarea cheltuielilor de publicare. Dar, ca membru al

Academiei, s-a numărat, în chip firesc, printre inițiatorii și sprijinitorii muncii de redactare a dicționarului. El, însă, a fost inițiatorul ideii de pregătire intelectuală a unor tineri aromâni, care să fie retrimiși în Peninsula Balcanică, unde aveau menirea să devină luminători ai neamului.

Este știut că Ioan Caragiani era considerat un mare povestitor (Iacob Negruzzi, *Amintiri din Junimea*, „Minerva“, București, 1970, p. 191 ; G. Panu, *Amintiri de la Junimea din Iași*, „Minerva“, București, 1971, vol. I, p. 88). Din cauza aspectului său, a fost poreclit de V. Pogor „binenutritul“ (Negruzzi, *op. cit.*, p. 142) sau „binehrănitul Caragiani“ (Panu, *op. cit.*, I, 162). În *Dosarul Junimii*, altfel ținut cu grijă de Iacob Negruzzi, numele lui a fost înscris abia în ziua morții (vezi Negruzzi, *op. cit.*, p. 370).

Întîia scriere a lui Ioan Caragiani privitoare la aromâni este intitulată *Românii din Macedonia și poezia lor populară* și a fost publicată în „Convorbiri literare“, II, 1869, numerele 21—24. Prima parte a acestui studiu cuprinde o prezentare a aromânilor, a originii și numărului lor (el dă cifra de 1 450 000) și cuprinde un apel adresat dacoromânilor de a-i ajuta pe frații lor de peste Dunăre, supuși deznaționalizării.

La 1868, cînd a fost scris acest studiu, Caragiani susținea ideea că în Peninsula Balcanică se vorbește *un dialect al limbii române* și credea că cel mai potrivit nume al vorbitorilor acestui dialect ar fi cel de *rumelioși* („Numele cel mai nimerit pentru ei ar fi *rumelioși* de la *Rumelia*, nume actual al provinciilor ce locuiesc“; „Convorbiri literare“, II, 409); el nu admitea numele de *macedoromâni*, întrucît aromânii nu locuiesc numai în Macedonia. Dar, dintr-un motiv similar, nici numele propus de Caragiani nu a fost acceptat. Pe de altă parte, cum observa Th. Capidan, în *Aromânii*, 95, el greșea crezînd că numele *macedoromân* sau *macedono-român* ar exista numai de pe la 1860; acest nume apare încă la scriitori ca Mihail Boiagi și Gheorghe Constantin Roja. De altfel, în *Studii istorice*, Caragiani însuși a folosit termenul de *macedoromân*, renunțînd definitiv la cel propus în lucrarea din 1869. Caragiani arată că „dialectul rumelioșilor este foarte interesant pentru acei care se ocupă cu istoria limbei române, pentru că acest dialect a rămas și pînă în ziua de astăzi așa precum a fost și cînd unii din rumelioși trecură Dunărea, iar ceilalți veniră din Italia. El n-a fost cultivat, ca să păsească înainte, nici nu s-a alterat, pentru că elementele cu care a fost în contact au fost cu totul eterogene...“ („Convorbiri literare“, II, 429). Despre fărșeroși spune că „sînt renumiți între rumelioși pentru limba română ce o vorbesc neamestecată cu vorbe străine și plină de cuvinte latinești curate...“ (*rev. cit.*, II, 464). Ioan Caragiani considera, cum vedem din citatul reprodus mai sus, că unii aromâni au coborît din Dacia și că alții au ajuns în Peninsula Balcanică din Italia, într-o epocă îndepărtată. El vorbește chiar de o tradiție a originii italiice a fărșeroșilor.

Sînt prezentate apoi „cele mai principale [sic !] diferențe dintre dialectul rumeliot și cel de aici“ (*rev. cit.*, II, 430), adică cel dacoromân. Diferențele constatate sînt grupate în funcție de particularități fonetice, gramaticale și lexicale. Cu privire la acestea din urmă, autorul arată că „există multe cuvinte latinești la rumelioși, cari lipsesc aici“, adică la dacoromâni, iar între exemple citează *mulă* „catîr“ (nu știa că *mulă* este păstrat și la dacoromâni); *sanu* „sănătos“ (acesta, însă, împrumut italian, din *sano*, după Tache Papahagi, *Dicționarul dialectului aromân*, ediția a doua; în continuare : DDA); *viglia* „locul unde veghează cineva“ (în DDA, *viglia* a fost înregistrat cu sensul „gaură

în meterez“, mai nou decît sensul înregistrat de Caragiani și explicabil prin acesta). Cuvîntul *adă* dintr-un vers, explicat prin „brad“, este tot neînregistrat în DDA, unde găsim că aromânii au *dzadă* și *zadă*, iar meglenoromânii — *zadă* (desigur *adă* poate fi o variantă fonetică a lui *zadă*). Cuvîntul *măndilă* „basma“, din versul *Veți măndila-ți se dimică* (= *Vezi, basmaua ți se rupe*) este înregistrat în DDA numai în varianta *mîndilă*, cu sensul „năframă, batistă“. Caragiani citează supranumele *Notenari* și *Notenuși*, date unor oameni voinici, explicabile prin *nolenari* și *notenuși*, derivate ale lui *noaten*. Facem observația că în DDA este înregistrat derivatul *nulinar*, dar lipsește un derivat *nolinuș* sau *nulinuș*.

După mai vechile contribuții ale lui Heliade Rădulescu, lucrarea lui Ioan Caragiani a readus în atenția unui public destul de larg unele aspecte importante ale dialectului aromân și a atras atenția asupra creației populare aromâne. Este, după cîte știm, prima apariție de folclor aromân în presa românească. Celor 10 poezii populare, de fapt cîntece populare, incluse în studiul lui Caragiani, li se vor adăuga, în aceeași revistă, abia peste 14 ani, în 1883, culegerile de bocete aromânești publicate de Th. Burada și peste patru decenii, în 1909, studiul lui Marcu Beza, *Observațiuni asupra poeziei populare la aromâni*.

În monografia *Aromânii*, Th. Capidan se ocupă de acest studiu al lui Ioan Caragiani menționînd particularitățile dialectale asupra cărora s-a oprit autorul său.

Din nota : „Despre dialectul rumeliotilor cine vrea mai multe [informații] poate citi *Gramatica macedono-română* de Boiagi, tipărită la Viena la 1813, sau o alta elaborată de domnul I. G. Massimu, intitulată *Răpedă idea de Gramateca macedonoromânească*, București, 1862“, aflăm care au fost sursele de documentare ale autorului, în afară de propriile sale cunoștințe.

A doua scriere în care Ioan Caragiani s-a ocupat de dialectul aromân este intitulată *Studii istorice asupra românilor din Peninsula Balcanică*, lucrare rămasă neterminată. Prima parte a fost publicată în 1891, ca supliment la „Revista pentru istorie, archeologie și filologie“ a lui Gr. Tocilescu și republicată în 1929 de către Per. Papahagi, nepotul lui Ioan Caragiani, iar partea a doua a fost publicată pentru prima dată în 1941 tot de către Per. Papahagi și cuprinde 291 pagini mari. Amîndouă volumele au apărut sub auspiciile Academiei Române, al doilea cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la nașterea autorului.

Din prefața lui Per. Papahagi la partea I a lucrării aflăm că cele 272 pagini reprezintă „inceputul unei mari lucrări, în care autorul voia să arate trecutul și viața românilor din Peninsula Balcanică în secolii trecuți“. Se spune că „scrierea se redacta în cursul tipăririi“ și că „mijloacele au lipsit ca tipărirea să poată fi continuată [...]. O parte din continuare a rămas redactată în manuscris, iar pentru cealaltă au rămas numai note și extrase...“ Materialul care stă la baza întregii lucrări a fost adunat într-un timp îndelungat cu un efort greu de imaginat dacă avem în vedere faptul că autorul a făcut multe călătorii de studii în regiunile și la oamenii despre care vorbește în condițiile unei rezistențe fătîșe a autorităților locale. Notele și extrasele la care se referă Per. Papahagi nu se află la Biblioteca Academiei R. S. România și nici la Biblioteca Centrală „Mihai Eminescu“ din Iași, dar la Muzeul de Literatură al Moldovei din Iași se găsește scrierea în manuscris *Aromânii și cîntecele populare grecești*, de 218 pagini.

Ioan Caragiani a scris aceste *Studii istorice* dintr-o mare dragoste pentru poporul său și pe baza unei amănunțite cunoașteri a situației reale după tradiții și după izvoare străine, analizate în mare parte critic. O parte din material a fost obținută prin corespondență de la intelectuali din diferite localități aromânești.

Ideea care a determinat elaborarea acestei scrieri a fost exprimată încă în *Românii din Macedonia și poezia lor populară* unde, vorbind despre erol fărșeroși precum Bociari, Cacioni, Caciandoni, Giavela etc., Caragiani spunea că „numele dovedesc că au fost români“ (*rev. cit.*, II, 464).

Lucrarea este scrisă „mai mult pentru străini, cari n-au nici o idee despre importanța românilor din Peninsula Balcanică și [despre] istoria lor“ (*Studii*, I, 84). Valoarea lingvistică a acestor *Studii* a fost subliniată de Per. Papahagi și de Th. Capidan. Per. Papahagi, în prefața de la partea a II-a, p. V, folosește, pentru această operă, calificativul *grandioasă* și spune că ea „il va face nemuritor printre aromâni“, arătând că „autorul i-a consacrat toată energia sa, uneori chiar primejduindu-și viața“ (p. VIII). Th. Capidan, referindu-se numai la partea I, din 1929, spunea că „prezintă o însemnătate deosebită pentru studiul dialectului aromân din punctul de vedere al onomasticii“, că „bogăția de nume cu care operează autorul este impunătoare, iar multe din ele arată o evidentă origine românească“ (Th. Capidan, *Aromânii*, 96). În *Dicționar de lingviști și filologi români* de Jana Balaciu și Rodica Chiriacescu, p. 91--92, se afirmă greșit că *Studii istorice* de Ioan Caragiani reprezintă un „amplu și detaliat studiu etnografic asupra tuturor comunităților aromânești din Peninsula Balcanică“, pe cînd, în realitate, este vorba de o cercetare istorică pe baza onomasticii.

Ioan Caragiani nu-și propune să facă o analiză a unor cuvinte aromânești, dar cercetarea numelor de hotez, a celor de familie și a porecelor pe care le are în vedere l-a obligat să se oprească și asupra unor apelative, mai ales din graiul fărșeroșilor. Unele dintre acestea lipsesc din *Dicționarul dialectului aromân* al lui Tache Papahagi. Ne propunem, prin urmare, să atragem atenția asupra unei surse prea puțin utilizate a lexicului aromân (deși lucrarea *Studii istorice* este înscrisă în bibliografia DDA, cu sigla CST, p. 1 386).

Cuvintele aromânești *bărdenie*, *bărdușie*, *bărdunie* denumesc „niște plante subțiri și nalte“ care cresc „dese una lângă alta, numite și ele astfel de la asemănarea cu firele *bărdilor* de la război sau stative. Din cauza mulțimei acestor plante, și multe locuri s-au numit *Bărdenie*, *Bărdușie* și *Bărdunie*. Astfel de locuri [care] se află menționate în cărți [sint] pe Parnas, în Peloponez și aiurea, unde sunt români. Niște triburi fărșerotești din Peloponez, turcite, se numeau βαρδωνιώταις înainte și în timpul revoluției grecești“ (I, 55). În DDA, 264, este înregistrat *bărdéne* „luminărică?“, cu trimitere la *burdêne*, fără mențiune de sens. T. Papahagi prezintă cuvîntul *bărdéne* fără etimologie, deși soluția propusă de Caragiani merită să fie luată în seamă. Celelalte două cuvinte, *bărdunie* și *bărdușie*, nu au fost înregistrate în DDA. În legătură cu cuvintele discutate, Caragiani pune numele *Bardă*, are are și formele *Birdea*, *Birda*, *Bardea*, *Barda*. *Bardă* nu are sensul din dialectul dacoromân, ci, după informațiile primite de cercetător, pe acela de „brîglă“, pluralul avînd, desigur, sensul „brîgle“ (I, 50, 55). Se precizează că albanezii au cuvîntul *barde* cu sensul „alb“ și că acesta nu este înrudit cu cel aromânesc. De la *bardă* au fost derivate n. pers.: *Bărdașiu*, *Bărdeșiu*, *Bărdac*, *Bărdacă*, *Bărdușiu*, *Bărdoniu*, *Bărduniu*, *Burduniu*, *Burduni* (I, 55). *Bărdușia* este nume de munte, iar *Bărdunia* este nume de provincie în Peloponez (II, 281).

Avînd în vedere faptul că *bărdunii* sau *bărdunioții* erau oamenii cei mai războinici din Peloponez (II, 278), credem că între numele acestora și cel al *bordonilor* din nordul Dunării, care au mers în ajutorul lui Petru și Asan, ar putea fi o legătură, dar lucrurile trebuie cercetate cu cea mai mare atenție.

Vorbînd despre poreclă *Bică*, Ioan Caragiani (I, 29) spune că apelativul *bică* (cu varianta *bică*) înseamnă „pîntece”; de la *bică* a fost derivat adj. *băcat* „pîntecos”, iar de la acesta, cu suf. *-el*, a fost creat diminutivul *băcățel*. *Bică*, *băcat* și *băcățel* nu sînt înregistrate în DDA, iar despre *bică* „burtă” se spune că „aparține mai mult graiului copilăresc”.

S-ar părea că aromânii nu au cuvintele *bombă*, *bombu*, *bumbu*, dar informațiile prezentate de Ioan Caragiani modifică în mare măsură această părere. El scrie : „*Bombă* și *Boambă* și *Bumba* și *Bumbu* sunt familii românești cari poartă asemenea nume”; „*Bumbu* este dat ca poreclă la macedoromâni din cauza glasului tare ca bubuitul tunetului, care se zice *bumbunidzare*”. Și mai departe : „*Bombu* și *bumbu* în dial. macedor. se zice și un fel de *cărnat gros*; de la *bombu* și *bumbu* se face *bumbăr*, tot în sensul lui *bombu* și *bumbu*. *Vari-bombu*, *vari-bombă*, *vari-bombi* (masc. sing.) însemnează *cărnat greu*, *prea mult umplut*”. Despre *vari*, Caragiani scrie : „acest cuvînt nu este albanczescul *vărri*, *vorri*, care înseamnă *groapă* [...]. ci cuvîntul grecesc $\beta\alpha\rho\upsilon\varsigma$ făcut în compunere $\beta\alpha\rho\upsilon$ (*varî*), cuvînt des utilizat de macedoromâni în compunere cu cuvinte românești în sens de *greu*, *tare*. *Vari-bombestii* dar sunt cei cari au *glas tare ca tunetul*” (I, 49). *Bombu* și *bambu* însemnează și „membru genital” și „puf la membrul genital bărbătesc” și „cărnat”. Un derivat al lui *bombu* este *bumbar* : „De la *bombu* se face și *bumbăr*, un cărnat care se frige învîrtit pe herbecul care se frige întreg la frigare”. În alt loc, Caragiani aduce precizări privitoare la *bombu* și *bumbar* : „Macedoromânii ciobani, cînd frig herbeci la frigare, iau intestinul gros al herbecilor, îl umplu cu maiu sau cu ficatul, inima și altele tăiate în felii lungi și, făcînd un *cîrnat*, îl învîrtesc de berbece și, prinzînd marginile cu sulite suptiri de lemn, îl frig împreună cu berbecule. Pe acest cîrnat îl numesc *bombu* și *bumbaru* (articulat)”, iar în continuare prezintă detalii privitoare la cuvîntul *rumani*, cu varianta *arumani* : „...apoi mai fac un alt cîrnat umplut cu mațe și-l frig ca și *bumbaru*; pe acesta umplut cu mațe îl numesc *rumani* sau *arumani*”. De la aceste cuvinte sînt create porecle : „Mulți ciobani români sunt porecliți *Bombu*, *Bombi*, *Bumbărilă*, *Bumbrilă*, *Bumbărilă* etc. [...], asemenea *Rumani* sau *a Rumani*” (I, 187—188). Cuvintele *bămbal* și *bombal* „însemnează membrul genital bărbătesc și uneori *pubertas*”. „Sensul lui *bămbal*, *bombal* îl are și *bambula*”; „*Bambrilă* este de la *bambarilă* și în loc de *bambalilă*” (I, 103). În această situație și numele *Bombrilă* (I, 101, 103) se explică prin *bambarilă*, nesemnalat de Caragiani.

Tache Papahagi nu înregistrează în DDA cuvintele *bombă*, *bombu*, *bumbu*, *boambă*, *bumbă*, *bumbar* cu sensurile semnalate de Ioan Caragiani. Nu sînt înregistrate nici *bambal*, *bombal*, pe care le socotim variante ale lui *bămbar*, *bombar* (acesta neînregistrat); nu sînt înregistrate nici *bămbarilă*, *bambrilă* / *bambarilă*, *bombrilă*. Este interesant că aromânii au poreclă *Bambulă* (și apelativul *bambulă*, I, 101, 103), cuvînt pe care îl cunoaștem din graiul nostru natal (Mănăstioara, orașul Siret, jud. Suceava), unde se folosește tot ca poreclă pentru un „om prost”, un „prostănac”. În DDA nu se înregistrează nici *rumani*, cu varianta *arumani*, despre care s-a vorbit mai sus.

Tache Papahagi cunoaște cuvîntul *bofi* cu sensul „cartofi“, dar cel de „bof“ lipsește din DDA. Caragiani semnaleză numele de familie *Bofi*, *Bofari*, acesta din urmă și cu forma *Bofarași*, ca nume de grup. Autorul spune că numele derivă de la *bof*, care are varianta *bociu* și augmentativul *bôfar* „bof mare“. Un argument pentru justificarea numelui este că „Bofarașii erau scurți și groși“. Ca porecle, *bof* și *bôfar* se acordă unor „oameni scurți și groși“. Despre *bociu*, spune Caragiani, unii învățați aromâni cred că derivă de la *boace* „voce, glas“ sau de la un joc de copii, în care unul întrebă *cucumboci boci*, iar altul răspunde *boci*. Și *boci* și *cucumboci* lipsese din DDA. Din *boci* a fost derivat *Bôciar*. Este importantă precizarea: „Românii fărșeroți zic *bof* și *bociu* și *bofi* și *moș* și *moctu* și *moși*; de aceea *Bôfar* se zicea și *Bofiar* și *Bôciar*“, prin urmare *bof* are variantele fonetice *bociu* și *bofi*. *Bôfar*, *Bociar*, *Bôfiar*, ca nume proprii, se pronunță și *Môfar*, *Môciar*, *Môfiar*“ I, 30—31). În DDA este înregistrată interj. *moș* cu sensul „domol“, adresată îndeosebi catîrilor, explicată prin alb. *mos* „non“, și porecla *moșan*, cu varianta *mocean*, care se acordă unor aromâni din nordul Macedoniei și care s-ar explica prin *acmôfi* „acum“. Dar *moș* cu sensul „bof“, cuvînt existent la fărșeroți, nu apare în DDA.

De la *bof* au fost derivate diminutivul *bofic*, cu fem. *bofică*, neînregistrate în DDA.

Aici avem prilejul să subliniem că există și la aromâni o corespondență *b- | m-*, fenomen fonetic interesant, care la dacoromâni se întâlnește în cuvinte precum *bondoc* — *mondoc*, *bont* — *mont*, *bofochină* — *motochină*, *băciulie* — *măciulie* etc. (vezi alte exemple la Al. Graur, *Etimologii românești*, 21—22).

În DDA, 283, *breâmi* are sensul „mîncare de post; dovleac cu ceapă și orez“, dar Ioan Caragiani îl semnaleză din Leșnița cu cel de „vas’ de ghiuveci“ (II, 105).

Brîscă are sensul „broască“ și este nume care „se dă des la cișmele“ (I, 97); „Multe cișmele la macedoromâni sunt numite *Brîscă*, poate de la *bară*, *bărișcă*, *bărișcă*, *brîscă*“ (II, 52). În DDA nu se înregistrează *brîscă*.

Carvu este „un fel de rac cu opt picioare“. Caragiani cunoaște și o poreclă *Cărvic* (II, 54). Nici *carvu* și nici diminutivul *cărvic* nu figurează în DDA.

Cuvîntul aromânesc *călemi* denumește „un fel de batistă neagră colorată cu flori roșii și galbene, cu care se leagă la cap românii peste o căciulă albă de lînă“ (I, 224). Tache Papahagi nu cunoaște acest cuvînt.

Cion, *cionă* înseamnă „privighetoare“ și este „poreclă care se dă la cei vorbăreți“ (I, 37). În DDA, 440, *cionă* înseamnă „vrabie“, iar *ci ôni ũ* „vrăbioi“.

În legătură cu porecla *Cionga*, Ioan Caragiani (II, 75) scrie: „Această poreclă se aude și *Cionta*, *Șionta*, *Ciontu*, *Șiontu*, *Ciondu*, *Șionda*, *Șiondu*, *Șunda* și nu-i totdeauna cu sensul de „ciung“, ci de multe ori este un patronimic al numelor *cion*, *cioană* (= privighetoare), *ciun* (= lemn lung și ciolan), în formele *Cionca*, *Cionta*, *Cioncu*, *Ciontu*, *Cionga*, *Cionda*, *Ciunca*, *Ciunta*, *Ciunga*, *Ciunda* etc.“ Numele *Cionga* este menționat documentar în sec. al XV-lea (I, 32, nota 3). Aceste porecle atrag atenția asupra apelativelor care stau la baza lor și pot, între altele, să orienteze cercetările cu privire la originea lui *ciont* și *ciunt*.

Fărșeroții folosesc cuvîntul *ciorchină* (*ciorchină de aună*), pe cînd ceilalți aromâni au *arapune* (*arapune de aună*). Un comandat militar aromân avea

numele grecizat *Cerghinis*, adică *Ciorchinis* (după Caragiani), cu terminația greacă și se numea astfel „pentru că era mic și negricios“. Numele *Ciorchină* îl aveau, în secolul trecut, vreo 60 de familii din Mesenia (Peloponez). Tot *Ciorchină* era numele de familie al lui Iani Colocotroni, erou aromân de la 1821 (I, 31—32). Cuvîntul *ciorchină* nu a fost înregistrat în DDA, unde găsim, pentru noțiunea respectivă, termenii *arâpun*, *arâpune*, *călărúșu*, *cărmăstâr*, *găarnușă*.

„*Circeliu* (pronunțat *șirțeliu* și *dzirdzeliu*) are două sensuri provenind sau din *cercu*, de unde se face *Circeliu*, care se zice și *Cărchețu*, sau din *dzerdzet*, care este zarzărul la macedoromâni“ (I, 61). În DDA, 1 223, se înregistrează *șirțel* și *șirțeliu*, cu varianta *dzirdzeliu* (DDA, 524) „cercel“. *Dzerdzet* „zarzăr“ lipsește din dicționar, dar este glosat *dzirdzeale* „zarzăre“ (DDA, 525).

Despre *cîun*, Caragiani scrie (I, 37) că „este o prăjină lungă și subtire, pe care se întind hainele spălate ca să se usuce“; are și sensurile „lemn lung“ și „ciolan“ (vezi supra, *Cionga*). Firește că „lemn lung“ se apropie mult de „prăjină“, dar sensul „ciolan“ nu a fost înregistrat în DDA. *Ciun* a devenit poreclă la aromânii din Peloponez.

Cîciu are sensul „asin“. De la *cîciu* a fost derivat augmentativul *căcîoniu*, iar de la acesta s-au creat formele cu afereză *cîoniu* și *șioniu* (I, 37). Cuvîntul *cîciu* figurează și în DDA, 358, cu pl. *cîci* și *cîceani*, cu următoarele precizări: „Apare ca poreclă în onomastică (de ex. la Avdela, ca nume de familie). De fapt, astăzi nu i se mai cunoaște sensul acestui cuvînt care e și foarte puțin în circulație. Circulă numai ca nume de catîr masculin“. T. Papahagi crede că avem a face cu un împrumut din tc. *qylch* „partie du derrière de toute chose; derrière d'homme, d'animal; croupe“, dar sensul cuvîntului turcesc nu sprijină soluția propusă. Este posibilă o legătură de origine între cuvîntul aromân și interj. *cuci*, *cîci* (monosilabice) cu care în Bucovina se alungă vițeii, minzii. În forma *căci*, cu varianta *cîci*, interjecția a fost semnalată din nordul Moldovei de V. Arvinte, D. Ursu, M. Bordeianu, în *Glosar regional*, 22. T. Papahagi nu înregistrează augmentativul *căcîoniu*. Forma cu afereză *cîoniu* apare în discuția despre *șoniu* „măgar“; nu este semnalată nici varianta *șioniu*.

Cúciub, pl. *cúciube*, are în DDA sensul „buștean“; un alt cuvînt *cuciub*, pl. *cuciughî*, înseamnă „ciung“; iar *cúciubă*, pl. *cúciube*, înseamnă „buturugă“. Ioan Caragiani cunoaște *cúciubă* cu sensul „rădăcină groasă de copac mic, scoasă de sub pămînt“. Este, deci, vorba de un alt sens. Atît Tache Papahagi cît și Ioan Caragiani cunosc forma cu afereză *ciubă* (la Caragiani, I, 93), dar lipsește din DDA cuvîntul *ciubec*, derivat diminutival al lui *ciubă*.

Caragiani (I, 261—262) semnalează cuvîntul *cunávi* cu sensul „jder“; T. Papahagi, în DDA, 406, înregistrează *cunáve* „dîhor“.

Asinul este numit și *danga* „pentru că se aude sunetul *danga-danga* cînd își bate urechile“. „*Dăngliat* și *dănglianat* înseamnă *urechiat* (= asin). [N. pers.] *Dangli* este prescurtat din *dăngliat*. Asinul se zice și *urechiat* și, după analogia acestui cuvînt, și din *danga* s-a făcut *dăngliat*“ (I, 28). În DDA nu se înregistrează interj. *danga-danga*, ci doar *dîng*; *dîngă* are sensul „asin“. Se înregistrează adj. *dîng'eat*, *dîng'inát*, dar lipsesc variantele *danga*, *dăngliat*, *dănglianat*. Sugestia etimologică a lui Caragiani cu privire la originea lui *danga* (în DDA *dîngă* este fără etimologie) poate fi luată în considerație, substantivul avînd probabil o origine onomatopeică.

Dres se folosește în sintagma *sint dres* și are sensul „sint curat de inimă și bărbat viteaz“. Despre cei *dreși* se credea că nu-i prinde glonte pentru că erau *dreși cu farmece* (I, 250, 251). Cuvântul lipsește din DDA.

Ioan Caragiani spune că *duli lachî* este „un joc copilăresc cu arșicii“ (I, 36). În DDA, 510, *duli* are înțelesul „om“, „partie convexe d'un osselet, dosse“, iar *lakî* (p. 723) „coté de l'osselet qui est creux“, „gaură (la arșie)“, dar nu se precizează că cele două cuvinte luate împreună reprezintă numele unui joc.

„*Epu* însemnează *cal*, de unde femininul *iapă*; *epu* (= *cal*) se aude foarte rar“ (I, 75). *Toli Epu* era numele unui bărbat din Avela, în 1824 (I, 41). *Epu* cu sensul „cal“ nu este înregistrat în DDA.

„Supușii *celnicului* sau *domnului* se zic și astăzi: *fălcarea* sau *fămelile* sau *fumelile*, *fămeile* sau *fumeile* cutărui *celnic* sau *domn*. *Fămealie* și *fumealie*, *fămeaie* și *fumeaie* este cuvântul *familie* din România“ (I, 51), prin urmare aceste cuvinte au, la dacoromâni, sensul „familie“. Constatăm că din DDA lipsesc *fămealie*, *fămeaie*, *fumeaie*. Caragiani continuă: „Cînd zic macedoromâni: *fumelile* sau *fămelile* lui Alexi Bardă nu arată familiile din casa sa, ci numărul familiilor peste cari este domn. O altă espresiune este și aceasta: în loc să zică: mă duc la *călive* sau la *cătun*, zic: mă duc la *fumeli*“.

Adj. *flor* este prezentat în DDA cu sensul „alb-auriu“. Caragiani îl cunoaște ca sinonim aproximativ al lui *roșiu* și *griv*, cu precizarea că *flor* se folosește pentru a indica culoarea roșie a iezilor, a caprelor și a țapilor, spre deosebire de *griv*, care denumește culoarea roșie a cailor roibi (I, 18, 226). În DDA, *griv* are sensul „sur“. Nepotrivirile dintre informațiile din dicționar și cele prezentate de Caragiani se pot explica prin arile diferite din care a fost recoltat materialul lexical.

Caragiani (II, 227) semnaleză cuvântul *galu* „negru“ în localitatea Lacă și tot acolo cuvântul *gălai* „idem“. Din *gălai* s-ar fi creat *lai* „negru“ prin afereză, iar prin sufixare *gălăițu* „negricios, negru de tot“. În DDA se înregistrează *gal*, *gală* „negricios; nume care se dă cătîrilor negricioși (și mari)“; „nenorocit, nefericit“ și *gălăițu* „negru“, dar nu se citează, măcar cu titlu informativ, explicația lui *lai* ca formă aferezată a lui *gălai*.

Pentru *gav*, *gavă* Tache Papahagi, în DDA, dă sensul „chior“, iar Ioan Caragiani (I, 178) „orb“. Deosebirea semantică poate fi explicată fie prin diversitatea surselor de informare, fie printr-o evoluție a înțelesului ilustrată și de corespondentele sale dacoromânești.

În Leșnița, cuvântul *gobu* circulă cu sensul „strigoi, vîrcolac, care își mănîncă rudele după ce moare“. Este folosită și formula *lai goabe* cu sensul „sărmane“ (II, 105). Nu este înregistrat în DDA.

Necunoscut a rămas și cuvântul *gurgulian* care, din aceeași localitate, a fost semnalat cu sensul „rosmarin“ (II, 105).

„Porecla *Lahuri* însemnează un fel de *șal* de legat capul la femei, dar cu care își legau capul și mulți bătrîni ca cu un turban turcesc; căci, după cum am apucat și noi, mulți bătrîni purtau un turban pe care l-am văzut purtat și de căpitani. Acest turban însă n-a fost turcesc, ci poate bizantin, și nu-l purta orice bătrîn, ci numai cei bogați, cei de familie mari, *celnicii* [...] și mulți dintre căpitani. Turbanul în chestiune se numea de români *șervelă*, care astăzi nu mai există. De la această *șervelă* făcută din șalul numit *lahuri*, șal foarte

prețios, poate că i-a provenit lui Gheorghe Lahuri poreclă“. Dar Caragiani se îndoiește de această explicație, pentru că „la macedoromâni există o poreclă *Plahúr, Plahúrču, Plahúri* care se aude și *Lahúri* și *Lahúr* și care însemnează animal cu urechile late, mari și atârinate jos, poreclă dată la animalul urechiat, la căini, cai etc. și de aici și la oameni“ (I, 225). În alt loc (I, 57), Caragiani spune că „*Plahúri* și *plahur* este o poreclă care se dă la cai, de unde trecu și la oameni și la căini și însemnează animal cu urechi late și atârinate jos. Se află și *lahur* și *lahuri*, asemenea și *plahúrcu*“. În DDA sînt înregistrate *lăhúrá, lăhúre, l'eahúrá, plahúrču, pl'eahúrču*, dar lipsesc formele *plahur, plahuri, lahúr, lahúri*; nu este înregistrat nici *șervetă*. Informațiile lui Caragiani sînt importante și pentru etnografia aromânească.

Prin *lură* și *lurie* se denumește o curea (I, 193). Tache Papahagi cunoaște *lură* cu sensul „nuia“, iar *luridă*, pl. *luridz*, cu cel de „fișie (de piele etc.)“. *Lurie* nu este înregistrat în DDA.

Mataranga (citește *Mătărîngă*) era nume al unui senior român expatriat la venirea turcilor în Peninsula Balcanică; a intrat în serviciul Republicii Veneția (I, 48); apelativul are sens obscen, ca și *vari-bombi* (I, 49). În alt loc se spune că *mătărîngă* este „cuvînt al cărui sens este strîns legat de acel al cuvîntului *plahúri, plahúr, lahúr, lahúri* și *gulemi, glava*, adică sensul de urechi mari, cari deșteaptă noțiunea de urechiat sau asin și tot ce se raportează la el“ (I, 227). *Mătărîngă* nu este înregistrat în DDA.

Cuvîntul *meal*, care în DDA, 792, are sensul „coclaură“, este semnalat de Caragiani, din Leșnița, ca „pămînt negru“.

Muceliu se numește „locul umed și mocirlos de la cișmele“; „cine se feștelește ori se udă ori se umple de apă sau de glodul de la cișmele se zice că se face muciale“ (II, 52; la p. 53 este citat numele topic *Muciale*). În DDA nu este *muceliu*, iar *mućeale* are doar sensul „learcă“ (s.v. *mućeară*²).

Prin *mușuniță* aromânii „înțeleg mușunoiul sau mica ridicătură de pămînt ce face cîrțițele“. Multe locuri, pe unde se văd mușunoaie, poartă numele *Mușunițe, La Mușunițe*“ (II, 523); „*Mușunoiu* și *Mușuniță* se știe că însemnează ridicăturile de pămînt făcute de cîrțițe“. La macedoromâni, pe lângă cuvintele *mușunoiu* și *mușuniță*, există și : *mușuroniu* (= mușuroi), *mușunoiu, șumuroniu*, apoi *șuburoniu, șubuloniu, șubulac*. Toate acestea însemnează 'cîrțiță' și 'tumul de pămînt ridicat de cîrțițe'“ (II, 89). Aromânii au și cuvîntul *mușiu* de la care sînt derivate diminutivele *mușuli, mușoli*, iar de la acesta din urmă este derivat augmentativul *mușolan*. Despre *mușolan*, Caragiani nu crede „să fie același cu *șumulean, șubolan*“ (I, 103). Un sinonim al lui *mușuroniu* este *mușurică* (II, 53). Nu sînt prezentate sensurile lui *mușiu, mușuli, mușoli, mușolan*, dar deducem că este vorba de sinonime ale lui *mușolan, mușuroniu, mușunoiu*. Tache Papahagi înregistrează numai *mușuróniu* „cîrțiță“ și *șumuróniu* „id.“ Lipsesc, așadar, toate celelalte, prezentate mai sus.

Cu sensul „un fel de țesătură groasă“, Caragiani (I, 97) prezintă cuvîntul *pánură*, neînregistrat în DDA.

Cuvîntul aromănesc *pap* înseamnă „bătrîn“; articulat are forma *paplu*, de la care s-a format diminutivul *păpleacu*, neînregistrat în DDA. Din acesta a rezultat, prin afereză, *pleac* (Caragiani, I, 64). Tache Papahagi scrie că *pleacă* este subst. invariabil, „folosit mai mult la vocativ singular“, și că ar fi explicabil prin alb. *plak* „vecchio“, dar cuvîntul trebuie considerat același cu *pleac*.

Precizări importante a făcut Caragiani în legătură cu cuvîntul *pălicar*, care are sensul propriu „deget mare de la mîină“, „policar“, moștenit din lat. *pollicaris* „un deget (ca unitate de măsură)“ (din *pollex*, *-icis* „degetul mare de la mîină, de la picior“). La aromâni *pălicar* este și adjectiv și are sensul „voinic“, neînregistrat în DDA. *Pălicarul*, la aromâni, ca termen militar, era mîina dreaptă, adică adjunctul unui căpitan, administrator al unei regiuni. *Pălicarul* era „cel mai tare și cel mai viteaz soldat“, sens care se explică, metaforic, prin cel de „deget mare“, care este cel mai puternic dintre degete. Caragiani semnalează, din Leșnița, cuvîntul *pușcaricu* „balercă mică“ (II, 105), neînregistrat în DDA.

„*Rîngav, rîngaciu* la macedoromâni însemnează 'armăsar pe jumătate castrat'“ (I, 167). La dacoromâni găsim *rîncaci*, derivat al lui *rîncă*¹ (acesta cu etimologie necunoscută), după cum se spune în DLR, dar mai curînd derivat al lui *rînc*¹ „(animal) rîncaci“, „om fără copii, steril, sterp“, cu varianta *rîng* (și acesta cu etimologie necunoscută). Dacoromânii au numele de familie *Rîncău, Rîncu, Rîncaciu*. În DDA nu sînt înregistrate *rîngaciu, rîngav*, dar este *arungăciu* „rîncaciu“.

„La macedoromâni se aud porecelele *Ruca, Ruga, Rugea, Rugiu, Ruguzeli. Rug* sau *arug* la ei se numește *papura* și *stufăria* de la bălți sau de la locuri mlăștinoase. Apoi la unii din ei se numește astfel și *mărăcina*“. „*Rugă* sau *arugă* [...] se zice la ei și ușa pe unde trebuie să treacă oile la ocolul de la stîină, ca să fie mulse de ciobanii așezați acolo în acest scop. *Rugă* sau *arugă* se zice și *simbria* ce se plătește la o slugă ce se bagă la stăpîn, și *arugal* sau *argal* se zice oricare se bagă la stăpîn cu *aruga*. *Me-arughez* însemnează *mă bag la stăpîn*; *ce arugă li ai*? însemnează: *ce simbrie sau leafă ai*? La stîni totdeauna este tocmit un băiat ciobănașiu, care, pe lîngă altele, are și funcțiunea de a face să treacă oile pe la *arugă*, adică pe la ușa ocolului sau, cum zic macedoromânii, a *cutarului*, spre a fi mulse. Cînd oile nu vor să meargă la *arugă*, servitorul aleargă cu cața după ele, îndreptîndu-le spre *rugă* și cu diferite amenințări le strigă *aruga, aruga*, adică *la rugă* (mergi sau mergeți la rugă). S-a observat un lucru, că servitorii cei noi, care pentru întîia dată intră în acest serviciu, strigă *aruga, aruga* pe la începutul fondării stînei primăvara. Acest *aruga, aruga* îl strigă mereu în toate zilele la mulsul de la prînz și de seara și *aruga, aruga* repetîndu-se toată vara, pe la toamnă ajunge *arua, arua*. Dacă același servitor continuă și anul viitor cu același serviciu, pe la primăvară nu mai zice *aruga*, nici *arua, arua*, ci *rua, rua, rua*, adică i se ostense organele vocalice și nu mai pronunță nici pe *a*, nici pe *g*. Ciobanii cei vechi rid de cei novici, cari în loc să zică *rua, rua, rua* zic *ruga, aruga* sau *ruga, ruga* și le dau porecla *Rugu* sau *Aruga* de multe ori“. „Acest *rua, rua* nu însemnează la ei decît: *la ușa, mergeți la ușa*. Ciobanii strigă la oi *rua, rua, ruă* și cînd îndeamnă oile să treacă vreo strîmtoare sau vreun pîriu. Apoi *rua, rua, ruă* este și un strigăt de îndemnare la ceva. Soldații ciobani ai armatolilor, cînd erau în lupte și făceau asalturi, în loc de *ura* sau alt cuvînt de îndemn, strigau totdeauna unii altora și mai cu seamă căpitanul lor îi îndemna: *rua, rua, rua gioni*“. Soldații Mălăcași, la 1378, cînd atacă Ianina, strigă *rua, rua* (după *Cronica epirolică*) (II, 153). În DDA nu se înregistrează *rug* și *arug* cu sensurile „*papură*“, „*stufăriș*“. Se pare că elenistul aromân a făcut o legătură ingenioasă între *arugă, arugal* și *argal* (în DDA *arȳat*), de care ar trebui să se țină seamă. Nici interjecțiile *arua* și *rua* nu sînt înregistrate în DDA.

Matei *Sfrinzi* a fost un șef fărșerot care a luptat în Peloponez, împreună cu venețienii, împotriva turcilor, în secolele al XIV-lea — al XV-lea. Numele *Sfrinzi* este explicat astfel: „la fărșeroți sprincenile se zic *sufrănțele* și *sfrînțele* și porecla *sfrinți* se dă la cei cu sprincenele unite“ (I, 6). Cuvîntul *sfrînți* nu este înregistrat în dicționarul citat.

Scilțu, *scilța* însemnează „ceva încurcat, întortocheat, diform“ (II, 166). DDA nu nregistrează aceste cuvinte.

Din Leșnița, Caragiani (II, 105) semnaleză cuvîntul *scîrpi* „surcele“, la plural. DDA, 1067, înregistrează pentru *scîrpă* doar pl. *scîrpe*.

Pentru *șervelă*, vezi *lahuri*, supra.

„Macedoromânii au următoarele forme pentru cuvîntul *șobolan*, cu cari înțeleg și diferite specii de cîrțițe: *șubulan*, *șuburan*, *șumuroniu*, *mușuroniu*, *mușurică*“ (II, 53). Vezi și *mușuniță*, supra. Din DDA lipsesc *șubulac*, *șubulan*, *șubuloniu*, *șuburan*, *șuburoniu*.

Țală și *ștală* sînt nume ale sucitorului, folosite ca porecle pentru copiii neastîmpărați (I, 37). În DDA nu este înregistrat *fală*.

Ioan Caragiani (I, 268) glosează: „*zarcu* și *zărculă* = glugă, gluguliță“. Tache Papahagi înregistrează în DDA, 1292, numai diminutivul *zărculă* „glugă“; *zarcu* i-a rămas necunoscut.

*

Din informațiile prezentate se vede că *Studii istorice* de Ioan Caragiani reprezintă un important izvor de îmbogățire a dicționarului aromân cu material lexical cules în secolul trecut, concretizat în cuvinte, variante, sensuri și sintagme neînregistrate în marele dicționar al lui Tache Papahagi. Valoarea acestui material este asigurată de originea aromânească-fărșerotă a autorului și de anchetele pe care acesta le-a făcut la românii din Grecia și din Albania.

Cele două volume de *Studii istorice* și volumul ms. *Aromânii și cîntecul populare grecești* îl așează pe Ioan Caragiani printre marii cercetători ai dialectului aromân.

LA CONTRIBUTION DE IOAN CARAGIANI À LA CONNAISSANCE DU DIALECTE MACÉDO-ROUMAIN

RÉSUMÉ

L'auteur de cette communication présente d'abord quelques éléments concernant la vie et l'oeuvre de l'helléniste d'origine aromaine Ioan Caragiani (1841—1941) de Iassy, ainsi que des informations que nous donne Caragiani sur l'ethnographie aromaine. Dans son oeuvre intitulée *Études historiques sur les Roumains de la Péninsule Balkanique* (*Studii istorice asupra românilor din Peninsula Balcanică*, București, I, 1929; II, 1941) il a mentionné et, parfois, a expliqué de nombreux appellatifs aromains. Etant donné que Tache Papahagi n'a pas enregistré dans le *Dictionnaire du dialecte macédo-roumain* (*Dicționarul dialectului aromân*², București, 1974) beaucoup de ces mots, l'auteur les signale aux chercheurs et pour quelques uns de ces mots il propose des explications étymologiques. Ce qui est intéressant, c'est le fait que certains mots dont on fait l'analyse dans le travail sont devenus des sobriquets ou des noms de personnes et ne fonctionnent que comme tels. L'auteur exprime l'opinion que Ioan Caragiani est un chercheur important du dialecte macédo-roumain et un précurseur de l'onomastique roumaine.

Facultatea de Filologie
Iasi, Calea 23 August, nr. 11

CONTRIBUȚII LA CERCETAREA MEGLENOROMĂNEI VORBITE ÎN DOBROGEA

DE

ELENA SCĂRLĂTOIU

După aproape o jumătate de veac de la ancheta efectuată de Th. Capidan și Sever Pop (cf. prefața lui **Capidan**, *Mgl.* III) la meglenoromânii originari din Liurnița (actuala localitate Scra din Grecia) și stabiliți după anii 1923 — 1924 în comuna Srebărna, situată în nord-estul Bulgariei de astăzi, se impunea actualizarea investigației. Și aceasta, nu numai pentru că intervalul de timp ce s-a scurs de la acea dată pînă acum este apreciabil, ci și pentru alte rațiuni de ordin științific. Se știe că, după 1940, liurniceanii, ca și ceilalți meglenoromâni plecați din Grecia și așezați în comune învecinate cu Srebărna, au venit în România (în comuna Cerna, jud. Tulcea). Aici au cunoscut noi realități care, în chip firesc, și-au găsit reflectarea în limbă; aici au cunoscut marile prefaceri ale societății românești, progresul economic și cultural al țării, ce și-a pus pecetea pe întreaga lor viață materială și spirituală. Au fost astfel create premisele pentru apropierea de limba standard nu numai a graiurilor dacoromâne, ci și a dialectelor aromân și meglenoromân¹.

O cercetare similară a făcut Beate Wild din R.F.G. la meglenoromânii din Grecia².

La baza anchetei noastre a stat chestionarul pentru ALR II, vol. I, precum și cel publicat în FD pentru NALR (chestionarul general și chestionarele speciale)³. Atunci cînd am considerat necesar am introdus și întrebări suplimentare.

¹ Cu privire la procesul de apropiere a graiurilor dacoromâne de limba standard s-a scris în ultima vreme în țara noastră destul de mult. Lucrările pe care le-am consultat pentru această problemă sînt : B. Cazacu, *Despre dinamica limitelor dialectale*, în FD, V, 1963; același, *Despre noțiunea de interdialecț*, în SCL, XVII, 1966; Valeriu Rusu, *Observații asupra pătrunderii neologismelor în graiul de pe Valea Ialomiței*, în FD, III, 1961; I. Coteanu, *Aspecte ale limbajului popular actual*, în LR, XII, 1963, nr. 1; St. Dumistrăcel, *Neologisme în terminologia agricolă pe baza ALR*, în „Anuar de filologie“, Iași, XV, 1964; același, *L'influence de la langue littéraire sur les parlers populaires roumains. Premisses*, în RRL, XXXIV, 1970; Ion Ionică, *Elemente recente în lexicul graiului de pe Valea Bistriței (Bicaz)*, în LR, XV, 1966, nr. 3; Paul Lăzărescu, *În legătură cu raporturile dintre limba standardă și graiurile locale*, în SCL, XVIII, 1967, nr. 2; Gh. Pop, *Elemente neologice în graiul maramureșan*, Cluj, 1971; Ion Ionică, Paul Lăzărescu, Magdalena Vulpe, *Cu privire la raporturile dintre limba literară și graiuri*, în FD, VIII, 1973.

² Beate Wild, *Meglenorumänischen Sprachatlas*, Köln, 1983.

³ Vezi FD, V, 1963, p. 157—271.

Ancheta am realizat-o la lumniceani stabiliți în Cerna — pentru a putea compara situația prezentă cu cea găsită de Th. Capidan — dar, în același timp, am extins-o și la reprezentanți ai altor comune meglenoromâne (*Lu, Oș, Tr*)⁴.

Scopul cercetării noastre a fost dublu : pe de o parte, așa cum arătam, actualizarea anchetei lui Th. Capidan și Sever Pop, iar pe de altă parte, urmărirea relației ce se stabilește între graiul meglenoromânilor și transformările socio-culturale, politice și economice survenite în viața lor.

De pildă, **ășezările** meglenoromâne păstrau numele vechi, de origine traco-iliră, *cătun* (**Russu**) ; aceeași denumire s-a păstrat și în Srebărna și în comunele limitrofe ; în *Ce* nu se mai folosește decât în relatările bătrînilor privitoare la traiul pe care-l duceau în ținutul Megleniei. Termenul a fost înlocuit cu dr. *sat*, care denumește și în graiul meglenoromânilor o localitate rurală mai mică ; dacă localitatea este mai mare și are în jur sate aparținătoare, cum este și *Ce*, aceasta poartă numele însușit din dr. : *comună* (ALR s.n. III, h. 900). Explicația se găsește în răspunsurile informatorilor : în regiunile pe care le locușeră odinioară, așezările omenești erau mici, cu case puține, iar numele lor era cel pe care-l știau „din moși-strămoși”. În Bulgaria au stat puțin timp și au folosit denumirea veche (012 : ALR s.n. III, h. 900) ; abia în *Ce*, în care locuiesc de mai bine de patru decenii, au început să „burvească” (să amestece) cuvintele, au părăsit denumirea *cătun* și au adoptat-o pe aceea de *sat*. Sate mai mari nu aveau, de aceea nu a existat în dialect nici corespondentul dr. *comună*, însușit de către vorbitori abia în *Ce*.

Locuința propriu-zisă se construia în funcție de posibilitățile fiecărei familii. Cînd cineva își făcea o casă mai frumoasă se spunea : *ân dărăi ună casă ubăvă* (*Lum*) sau *ân dărăi ună casă bună* (*Lu, Oș*) ; formația *î-am fat ună casă ubăvă* (012 : ALR II, h. 219), în loc de *ân dărăi...* este necunoscută meglenoromânilor. În pct. 012 și în satele limitrofe, reprezentînd puncte de anchetă necartografiate, coloniștii s-au instalat în casele care le-au fost puse la dispoziție ; în *Ce*, în afară de cîteva blocuri construite recent, case noi n-au mai fost ridicate : meglenoromânii și le-au amenajat pe cele vechi, astfel încît gradul lor de confort a sporit, într-adevăr. Nefiind însă puși în situația de a-și construi din temelii o casă, vorbitorii s-au arătat surprinși de întrebarea pe care le-am pus-o (ALR II, 3 757) și au răspuns după ezitări : „am făcut o casă frumoasă”.

În Meglenia casa era de două tipuri : *casă puzimătă*, fără „etaj” și *casă cu pulătă*, cu un fel de etaj — aceasta din urmă fiind mai des întilnită în *Lu* și *Oș*, unde terenul prezenta un grad mare de umiditate, datorită numeroaselor izvoare și ape freatice. În orice cătun meglenoromân ea se zidea din blocuri mari de piatră (*rôpă, roápă*), aceasta fiind un material de construcție lesnă de găsit în regiunea respectivă. **Zidul** (ALR II MN, 3 761 ; *M* : *zid* ; 012 = *zid*, pl. *zîdur* ; a.p. : *zid* ; *Ce* : 012' = *zid* ; *Lu, Oș, Tr* = *zid* — *pereti* „depinde cui te adresezi”) se înălța pe temelie (ALR II, h. 223 ; *M* : *timel'ă* ; 012 *timel'ă* ; a.p. : *timel'ă* ; 012' : *timel'ă, timilie di roápă* ; *Lu, Oș, Tr* : *timel'ă* — *temelie*

⁴ Cei mai numeroși sînt cei din *Lum, Lu* și *Oș*. Din *Tr* au venit foarte puțini ; la fel și din *Cu* și *Br*. Ultimul reprezentant al localității *Hu* stabilit în țara noastră s-a stins din viață, se pare, cu mai mulți ani în urmă.

„depinde cu cine stăm de vorbă“), era tot din piatră. În comunele în care sufla vântul de miazănoapte numit *boări*, de pildă în *Lu, Oș, Br*, a c o p e r i ș u l (*M* : *cupirimint* ; *B* : *cupirimint* ; *cupirîș* ; *Ce* : *cupirimint* — *acoperiș* „depinde cui ne adresăm“ ; *căcuța căsii*) trebuia să fie greu, de aceea se făcea numai din dale de piatră numite *ploč* (sg. *ploače*). În celelalte comune casa se acoperea cu bucăți de pământ ars : *kirmíz* (sg. *kirmídă*) (*Lum*), *kirmîț* (sg. *kirmidă*) (*Tr*) ; t a v a n e nu existau : din încăpere se privea acoperișul. Abia după primul război mondial unii megleniți mai înstăriți și mai puțin conservatori și-au amenajat *lavane* (*táváne*, sg. *táván*). Până în aceeași perioadă nu au existat decât în rare cazuri ferestre (*pinğerș*, sg. *pinğercă*). Lumina se primea prin *băğă*, un fel de „luminator“ aflat pe acoperiș. Casa era construită dintr-o singură încăpere, rareori din două, rezultate, de fapt, din despărțirea aceleiași unice odăi dreptunghiulare printr-o împletitură de nuiele (*pärmăcloac*), mai ales în *Lu* și *Oș*. Excepție făceau casele țirnaçoșilor. Pentru pct. 012 și pentru cele învecinate, neanchetate de T. Capidan, ca și pentru *Ce*, vom înregistra altă situație, pentru că și tipul de casă, și materialul de construcție diferă. De exemplu, acoperișul din țigle (ALR II, h. 223) este mai răspândit (012 : *kirmíz*, sg. *kirmidă* ; a.p. : *kirmíz*, sg. *kirmidă* ; *Ce* : 012', *Lu, Oș, Tr* — *kirmíz*, *liglă, oláne*) ; nici cel din tablă (ALR II MN 3 776) nu lipsește în *Ce* : 012' = *tinikliă* „tablă subțire“, *lămărînă* „tablă groasă, ca un azbociment“. Ambele materiale, deși rar întrebuințate, erau cunoscute și în *M* cu aceeași denumire. Zidul din c ä r ä m i d ä, dar mai ales din c h i r p i c i (ALR II, h. 242) este răspândit în *Ce* : 012', *Lu, Oș* = *cărămidă*, pl. *cărămiz* „cînd sînt arse în cuptor“ și *tulă*, pl. *tule* „cînd sînt nearse“ ; *cămúr* „lut amestecat cu paie“ (din același material am observat că sînt confecționate și cărămizile nearse din care sînt făcute unele case ale meglenoromânilor din *Ce*).

Pentru alte elemente ale casei, mai notăm : p o d e a (ALR II, h. 237 ; *M* : *pimintu* — pentru că podeaua era lipită cu pământ ; 012 : *dușămea* ; a.p. *pimint* „pentru că nu era cu scinduri“ ; *Ce* : 012', *Lu, Oș, Tr* — *pimint* — *dușumé* — *dușuméa, parchél*) ; s c a r ä la pridvor (ALR II, h. 272 ; *M* : *bäsămác* ; *sófä* ? ; 012 : *scără* ; a.p. : *bäsămác* „scara era numai la casa cu etaj“ ; *Ce* : 012', *Lu, Oș, Tr* = *scară* — *treăptă*) ; v a t r ä (ALR II MN 3 868 ; *M* : *uganiști* ; 012 — ; *Ce* : 012', *Lu* = *ugniști* (cu *băreä* = cu horu) : „mîncarea se făcea pe ugniști la pirostiță“ ; m a ș i n ä de g ä t i t (ALR II, h. 286 ; *M* — ; 012 — ; a.p. : *pěccä* ; *Ce* : 012' = *pěccä* ; *Lu, Oș, 012'* = *sóbä de gătît* ; *aragáz*).

Mobilierul în *M* era aproape inexistent. Se dormea pe jos, pe *ruguzînă*, peste care se așternea o pătură țesută din lînă (*pälă*) ; drept învelitoare servea o altă pătură (*puçröv*). Capul se rezema pe o pernă umplută cu paie (*căpitón, căpitoán*). M a s a joasă, cu trei picioare, din lemn, se numea *siniită*, iar s c ä u n e l u l (ALR II MN, 3 904) pe care se ședea : *scand* sau *scändișcu* (012 : ALR II MN, 3 904), în toate comunele, cu excepția comunei *Tr*, în care se numea *bäsămác*, dacă era scund și *stol*, dacă era înalt. Termenul *scand* s-a generalizat însă și la „tinerii“ țirnaçoși din *Ce*. Astăzi, în localitatea pe care am anchetat-o, locuința meglenoromânilor a ajuns la un grad de civilizație și confort comparabil cu cel al locuinței din mediul rural de pe tot cuprinsul țării. Lipsa canalizării în localitate face însă ca numai o mică parte din populația comunei să beneficieze de apă curentă sau de alte instalații dependente de existența acesteia. În schimb, încăperile (cel puțin 3, dar și cîte 5—6) sînt mobilate cu piese

moderne. De la patul de pământ (*pal di pimînt*), pe care l-au găsit în *Ce*, construit în jurul sobei mari de piatră sau de la cel de scinduri (*crival*, 012: ALR II MN, 3 894) din *B*, meglenoromânii au evoluat la patul cu somieră — *dorméză* — și la *studió*. Bătrînii mai păstrează cîte o ladă veche: *sindúki* (012: ALR II MN, 3 892) în care-și țineau cîndva îmbrăcămîntea, dar au și *șifonier*. Toți informatorii au aparate de *radio*, iar unii dintre ei și *televizoare*. Astăzi nu am văzut fereastră (*fireástră*, *řam*) în *Ce* fără *pérđi* (012: *pérđe*, ALR II MN, 3 903) sau *pirdeá*. După posibilitățile fiecăruia, mobilierul este completat și cu alte piese: *vitrínă*, *bufét*, *bibliotecă*, *másă* (*de sufragerie*) (*siníu* a dispărut, rămînînd numai în sintagma *la síniiă* = la masă), *scaune* (*scándi* sau *scáuni*, rar), tapisate sau simple, *fololiu*, *canapeá* (*extensibilă*) etc. Masa (de bucătărie) este acoperită cu *mușámă*, iar cea de sufragerie cu *făđă di masă*, *meásă* (012': *Lu*), *trápéznic* (*Oș*).

Deosebit de interesantă este și evoluția pe care a suferit-o terminologia agricolă meglenoromână și aceasta cu atît mai mult cu cît indeletnicirea principală a vorbitorilor săi a fost și a rămas pentru mulți plugăria (*urăđloác*). Ne vom referi foarte succint la numele cîtorva unelte agricole cu care se executau principalele operațiuni. În *M* se ara cu *lariřa*⁵ sau cu *aratul* (termen păstrat numai în *Hu*), un plug ușor de lemn, cu brăzdar (*pălišnic*) simetric, doar cu un rudiment de cormană, un fel de aripioară laterală a aratrului roman⁶, ce purta numele de *ureácl'ă*. După primul război mondial, locul *lariřei* a început să-l ia *plugul*. Diferența dintre cele două unelte consta în faptul că cel din urmă, avînd cormană (ALR s.n. I, h. 18) — *peánă* (*Lu*) sau *tabán* (*Oș*) — și brăzdar asimetric, nu săpa, pur și simplu, pămîntul, dîndu-l în lături, ci tăia și răsturna brazda. Veniți în *Ce*, meglenoromânii au continuat să are cu acest tip de plug, la care era înjugat, de regulă, un bou sau un cal. Se semăna cu mîna și se nivela pămîntul cu grapa de nuiele numită *bránđ* sau cu *grápa di řer*. Cerealele păioase se recoltau cu secera (*seářiri*). După colectivizare, agricultorii meglenoromâni au intrat în C.A.P. „cu inventarul viu și mort”. Cooperativa a fost dotată cu *tractoare cu pluguri*, *tractoare cu discuri*, *combinatoare* pentru pregătît patul germinativ, *semănători* (de tipul SU, SUB, SPC 6 etc.), *cultivoare* pentru prășitul culturilor prășitoare, *combîne autopropulsáte*, *cositori*, *vindrovere* (*nemřoáice*) pentru recoltat furaje etc. Termeni ca *lariřa* sau *bránđ* au ieșit din uz, odată cu realitățile pe care le desemnau, trecînd în vocabularul pasiv al vorbitorilor vîrstnici ai dialectului, locul lor luîndu-l termenii neologici răspîndiți pe întreg teritoriul țării.

Din domeniul culturii materiale ne deplasăm în cel al relațiilor sociale și al societății în genere, cu privire specială asupra numelor de **categorii sociale** și asupra denumirilor folosite în **administrație**⁷, în ideea de a aduce la zi ancheta lui Th. Capidan și, în același timp, de a evidenția relația amintită dintre noțiune și denumirea ei.

⁵ Cf. Elena Scărlătoiu, *Južnoslavjanskaja zemledel'českaja leksika i ejo raspređelenie na balkanskom areale*, în „Romanoslavica”, XXI, 1983, p. 52—58.

⁶ Aceeași, *On the lexical „model” in the slavic languages*, în RESEE, 1982, nr. 3, p. 319—325.

⁷ Cu privire la dispariția unor termeni din această categorie, cf. S. Pop, *Cum dispar termenii vechi administrativi și cum se încetăținesc cei noi*, în „Dacoromania”, VII, p. 61—66.

În *M* terminologia aceasta era în majoritatea ei de origine turcă — rezultat al multisekularei dominații otomane în Peninsula Balcanică; ea s-a menținut o vreme și în *B*, pentru ca în *Ce* să dispară sau să se conserve numai în vocabularul pasiv al unor vorbitori. De pildă: *argat* (ALR s.n. IV, 4882; *M*: *izmikiár*; 012: *argát, izmikiár*; a.p.: *izmikiár*; *Ce*—); *jandarm* (ALR s.n. III, h. 884; *M*: *ğándärmá*; 012: *ğándärmá*; *Ce*: *ğándärmá — jándärm* [iesiți din uz] — *mili(i)án*); *boier* (ALR s.n. III, h. 886; *M*: *beg*; 012: —; a.p.: *čorbăğoiă*; *Ce*: ? *chiabúr, mušier* „azi nu mai există“); *țăran* (ALR s.n. III, h. 898; *M*: *cătuneán*; 012: *cătuneán*; a.p.: *cătuneán*; *Ce*: 012', *Lu, Oș* = *cătuneán — sălean*); *primărie* (ALR s.n. III, h. 901; *M*: ? *cunóc*; 012: *cunác*; a.p.: *cunác, primărie*; *Ce*: 012', *Lu, Oș, Țr* = *primărie*; *Sfat Popular*, iar acum *Consiliu Popular*); *prefect* (*M*—; *B*: *prefect*; *Ce*: 012', *Lu, Oș, Țr* = *prefect, președinte, primar* „care este și primul secretar al Comitetului de Partid al comunei, orașului sau județului“); *subprefect* (ALR s.n. III, h. 893; *M* —; 012 —; a.p.: *subprefect*; *Ce*: 012', *Lu, Oș, Țr* = *subprefect*; *vicepreședinte de Sfat Popular*; *vicepreședinte de Consiliu Popular*).

Analiza materialului pe care l-am cules pînă la această dată și din care am descris în paginile comunicării o mică parte, ne-a permis degajarea unor concluzii privitoare la perspectiva dialectului meglenoromân vorbit în România.

După opinia noastră, acesta se integrează fără dificultate în sistemul limbii standard datorită, pe de o parte, „nivelării“, care se constată la nivelul întregii arii lingvistice românești, consecință a prestigiului limbii literare (standard) și a intervenției permanente a mijloacelor de informare în masă (presă, radio, cinematograful, televiziune), iar pe de altă parte, datorită conștiinței apartenenței la aceeași limbă.

Cea mai conservatoare este generația vîrstnică, mai ales femeile care nu au lucrat și care au circulat mai puțin. Dar și aceasta a renunțat la o serie întreagă de cuvinte, menținându-le doar în vocabularul ei pasiv.

Generația de mijloc este mai receptivă la nou, datorită factorilor menționați mai înainte, cît și datorită școlii sau diverselor profesii pe care le-au exercitat sau le exercită vorbitorii ei.

Cei mai tineri dintre informatori sînt și cei care vorbesc mai puțin dialectul, nu numai datorită contactelor profesionale permanente cu limba standard ci, în multe cazuri, datorită căsătoriilor mixte.

În ce privește meglenoromâna vorbită în Dobrogea, ca și cea vorbită în alte zone ale țării noastre, trebuie să arătăm că nu este vorba de o „părăsire“ a dialectului, cum credem că ar fi cazul celui vorbit în Grecia ori în alte țări, ci doar de o integrare lingvistică firească a unui dialect istoric al unei limbi, în varianta ei literară.

ABREVIERI ȘI SEMNE CONVENȚIONALE

- a.p. = alte puncte de anchetă învecinate cu localitatea Srebărna (pct. 012) — anchetată de Th. Capidan —, reprezentînd așezări populate cu meglenoromâni.
B = nord-estul Bulgariei actuale, în care se află localitățile Srebărna, Bazarian, Dragalina, Durestor, în care s-au așezat, după 1923—1924, meglenoromâni.
Br = Berislav
Capidan, Mgl. III = Th. Capidan, *Meglenoromânit. III. Dicționar meglenoromân*, București, 1937.

- Ce = Cerna, jud. Tulcea
 Cu = Cupa
 Hu = Huma
 Lu = Lugunța
 Lum = Liumnița
 M = Meglenia
 Oș = Oșani
 Russu = I.I. Russu, *Etnogeneza românilor*, București, 1981.
 Tr = Țirnareca
 012' = pct. necartografiat : Cerna cu reprezentanți ai comunei Liumnița.

CONTRIBUTIONS À L'ÉTUDE DU MÉGLÉNO-ROUMAIN PARLÉ DANS LA DOBROUDJA

RÉSUMÉ

Des circonstances historiques que nous n'ignorons pas ont déterminé l'établissement dans le Nord-Est de la Bulgarie, dès les années 1923—1924, puis dès 1940 dans la Roumanie — village Cerna de l'actuel département de Tulcea — d'un important nombre de familles mégléno-roumaines originaires de la région de Méglène située au nord du Salonique (notamment des localités Liumnița, Lugunța, Oșani, Cupa, Țirnareca, Berislav, Huma).

Le dialecte des mégléno-roumains établis dans la Dobroudja a subi d'importantes transformations. La modernisation de la société roumaine a conduit à l'intégration socioculturelle et, implicitement, linguistique, des mégléno-roumains, fait qui se reflète tant dans le vocabulaire que dans la phonétique, la morphologie et la syntaxe du dialecte.

L'auteur a concentré son attention sur le vocabulaire. Dans ce domaine on peut constater, d'une part, la disparition de certains mots ou bien d'une série de mots tombés en désuétude à côté des réalités qu'ils désignaient et, d'autre part, la pénétration de termes nouveaux, provenant surtout de la langue standard. L'approche des doublets lexicaux constitue un autre aspect que la communication s'est proposé de mettre en valeur.

L'analyse des faits de langue permet à l'auteur de conclure que ce dialecte roumain subit un processus d'intégration linguistique assez rapide. Toute une série de facteurs : génération, sexe, formation professionnelle, etc., exercent une influence sur ce processus en lui imprimant un rythme modéré, ou bien au contraire, plus accéléré.

*Institutul de Studii Sud-Est Europene
București, bd. Republicii, nr. 13*

LEXICONUL HEPTAGLOT DE LA OXFORD CA SURSĂ DE
INFORMAȚII ASUPRA GRAIURILOR DACOROMÂNE DIN
SECOLUL AL XVII-LEA

DE

ANDREI AVRAM

Cu câțiva ani în urmă, am atras atenția asupra importanței pe care o are pentru dialectologia istorică a limbii române și pentru istoria (sau „preistoria”) dialectologiei românești *Lexiconul heptaglot de la Oxford* (LHO), manuscris anonim nedatat, probabil posterior anului 1605 și cu siguranță anterior anului 1668¹. Am insistat asupra semnificației faptului că ultima dintre cele șapte coloane ale dicționarului (corespunzătoare limbilor latină, greacă modernă, turcă, tătară, armeană, ucraineană și română) este intitulată *Walachice seu Moldavice*. — ceea ce echivalează cu recunoașterea apartenenței la aceeași limbă a celor două idiomuri — și, totodată, am discutat cele câteva cazuri în care autorul (ori autorii) dicționarului sau posesorul acestuia pînă în 1667 (invățăatul olandez Jakob Gol) indică, prin literele *w* și *m* (= *Walachice*, respectiv, *Moldavice*), ariile de răspindire ale termenilor unor perechi de sinonime de tipul *varză* și *curechi*.

Mult mai numeroase sînt articolele de dicționar în care figurează două sau chiar trei corespondente românești ale unui cuvînt latinesc fără a fi însă însoțite de indicațiile *w* și *m*. Vom menționa, în continuare, câteva dintre aceste articole, considerînd că, deși ele nu conțin informații asupra repartizării pe provincii a unor cuvinte sinonime din dacoromâna secolului al XVII-lea, nu este lipsit de interes simplul fapt că în LHO sînt consemnate echivalențe ca următoarele²: *alutarius* = *pielar*, *tabacul* (21); *aluus* = *burduh*, *ventre* (21); *anicetum* = *anason* (scris *anson*), *anisul* (23); *apage* = *du-le*, *pasă* (25); *pes* = *stup*, *muscă* (25); *arbor* = *pom* (scris *bom*), *copaci* (27); *arca* =

¹ Vezi articolul nostru *Cele mai vechi mențiuni referitoare la deosebirile dialectale din cadrul dacoromânei*, în „Studii și cercetări lingvistice”, XXX, 1979, nr. 6, p. 543—550 (cu indicații bibliografice). Dicționarul (181 de file, scrise pe o singură față; 2 722 de articole) se păstrează la Bodleian Library (Oxford), cota MS Marsh 187. Ne-am servit de un microfilm obținut prin bunăvoința prof. J.S.G. Simmons (Oxford).

² În general, cuvintele românești, scrise cu litere chirilice, sînt reproduse de noi în transcriere interpretativă (de cele mai multe ori am aplicat însă transliterația în cazul lui *a*, care poate avea valoarea de [a] sau de [ã]); în unele cazuri interpretarea noastră este urmată de indicații asupra grafiei din original. Cifrele care însoțesc exemplele trimit la filele manuscrisului. În lista următoare exemplele sînt date în ordinea apariției lor în LHO.

secrie, lacra, arca (27); *argentarius* = *zaraful* (scris *saraful*), *argintarul* (28); *armarium* = *armar, dolap* (28); *artocreas* = *burechi* (scris *burec*³) sau *placintă cu carne* (29); *aureus* = *galbăn, ughi* (scris *ug*⁴, cu ultima literă suprascrisă; 34); *cadus* = *putina, bute* (41); *capitatio* = *dajda de cap, bir* (44); *centuriatus* = *capelanie, iuzbașie* (47); *cosmela* = *copil den casa sau aprod* (60); *eccidicus* = *șoltuz, vornic sau judecător* (76); *facies* = *fața, obraz* (82); *filius* = *fiul, fițior* (84); *filia* = *fala, fia* (84); *iocus* = *șaga, joc* (103); *lacerna* = *opanceaua* (scris *opanceava*⁵), *cabanița* (105)⁶; *libra* = *o litra, un funt* (109); *liceo* = *tîrguire, locnire* (109); *mater* = *mama, îmma* (114); *miles* = *calaraș, daraban* (115); *milium* = *malai, pasat* (115); *nix* = *omăt* (scris *umel*), *zapada* (120); *noctua* = *cucuvaia, puhace* (scris *pugač*; 120); *obrumpo* = *fringere, rumpere* (123); *pastor* = *păcurar* (scris *pocorar*), *pastor* (129); *pensio* = *dabilă* (scris *tabila*), *bir* (131); *perludo* = *șuguire, jucare* (scris *jocare*; 136); *remaledico* = *iară* (scris *iare*) *jurare, suduire* (149); *situla* = *cofa sau vadra* (161); *sponsus* = *de mirele, nou* (scris *nov*) *ginere* (163); *sutores* = *ciobotari, cizmari* (167); *taurus* = *taur, bic* (169); *uultus* = *fața, obraz* (181).

În unele dintre articolele dicționarului echivalențele nu sînt reale (de exemplu, *stup* și *muscă*) sau sînt numai aproximative (*cofa sau vadra*) ori stabilite între cuvinte care puteau să coexiste în același grai (*mama* și *îmma*). Rămîn, totuși, în discuție cîteva perechi formate din termeni între care, după toate probabilitățile, exista un raport identic sau asemănător cu cel indicat prin literele *w* și *m* în cazuri ca *feredeu, baie* (35) sau *varechi, varză* (39). Mai exact spus, ca și atunci cînd se indică proveniența din „valahică” sau din „moldavică” a unuia sau a altuia dintre termenii românești alăturați în același articol, graiurile de sud și cele de nord sînt reprezentate împreună în articolele în care figurează perechi de cuvinte ca *armar* și *dolap*, *față* și *obraz*, *șagă* și *joc*, *omăt* și *zapadă*, *mire* și *ginere*, *ciobotar* și *cizmar*, *taur* și *bic*.

În fondul de cuvinte cu caracter dialectal, grupul graiurilor dacoromâne de nord este reprezentat mai ales prin elemente caracteristice, astăzi, Moldovei. Există însă în LHO și cuvinte care, cu siguranță sau foarte probabil, circulau și în alte regiuni (de exemplu, *mire, omăt, șagă*) sau mai curînd în alte regiuni. Că o parte a materialului lexical înregistrat în LHO provine din graiuri de tip nordic altele decît cele moldovenești pare să rezulte din ceea ce știm despre răspîndirea actuală a unor cuvinte ca *bic*⁷ sau *socaci* „bucătar”⁸ (în sintagma

³ Interpretarea ultimei litere ca echivalent al palatalei [k'] se bazează pe faptul că aceeași literă apare la finala cuvîntelor *vechi* (102) și *pezevenchi* (107), suprascrisă în ultimul caz. Nu este însă exclus ca ultima consoană a cuvîntului să fi fost o velară: forma *burec* este înregistrată în SDLR (= August Scriban, *Dicționara limbii românești...*, Iași, 1939); vezi mai jos.

⁴ Cf. nota precedentă.

⁵ Pentru interpretarea lui *v* ca echivalent al semiconsoanei [u] vezi mai jos.

⁶ Dacă formele *opanceaua* (105) și *oponceaua* (= lat. *penula* 131) au existat cu adevărat și deci nu au fost, pur și simplu, „preluate” din coloana precedentă a dicționarului — în ambele locuri, ucr. *oponča* —, avem a face cu două variante neînregistrate în DLR ale lui *ipîngea*. Cu privire la piesele de îmbrăcăminte denumite *ipîngea* și *cabanița* vezi Zamfira Mihail, *Terminologia portului popular românesc în perspectivă etnolingvistică comparată sud-est europeană*, București, 1978, p. 130, respectiv, 121 — 122.

⁷ Banat, Oltenia, partea de sud a Crișanei; vezi ALR II SN, vol. 2, harta 298 „taur tinăr”.

⁸ Aria de răspîndire indicată în SDLR: Transilvania.

masa de socaci = lat. *abacus*, ucr. *stol kuzarski*⁹). Nu putem exclude însă posibilitatea existenței, în trecut, a acestor cuvinte în zone în care ele nu mai circulă astăzi.

O serie de termeni regionali înregistrați în LHO prezintă interes prin data la care sînt atestați. Înainte de a da cîteva exemple, precizăm că regional, în acest context, nu se opune lui literar, ci desemnează doar calitatea unui cuvînt de a circula numai în anumite regiuni (deci nu în toată aria lingvistică dacoromână)¹⁰. Iată acum exemplele:

burechi (29). Pe baza unei surse de la sfîrșitul secolului al XIX-lea, cuvîntul (scris *burechiu*) este înregistrat în DA s. v. *burete* și este glosat „un fel de mîncare (nedefinită)“. Între *burechi* și *burete* nu există însă nici o legătură, cel dintîi fiind un împrumut din turcă sau (și) din neogreacă (turc. *börek*, ngr. *buréki*), cum se arată în SDLR, unde el este înregistrat sub forma *burec* și glosat „trigon“; tot acolo se indică și aria de răspîndire a cuvîntului: „Dun[ărea] de jos“ (s. v. *trigon*, în același dicționar, se face mențiunea „în sec. 19 și *burec*“).

funt (109). Cea mai veche sursă indicată în DA este un text publicat în 1814.

găzdoi (scris *gazdoi*, = lat. *stabularius*, ucr. *hospodar* 164). După DA, cea mai veche atestare este de la sfîrșitul secolului al XIX-lea.

gigher (= lat. *iecur* 93). Acest sinonim al lui *ficat* este cunoscut astăzi în unele graiuri din estul și sud-estul domeniului lingvistic dacoromân¹¹ (provine din turc. *ciğer*). Este unul și același cuvînt cu *cighir*, înregistrat în DA cu sensurile „partea încrețită a măruntaielor la miei“ și „tocătură făcută din ficat, plămîni și mațe de miel“ (așadar „drob“); cele mai vechi izvoare citate sînt din secolul al XIX-lea.

pezevenchi (= lat. *leno* 107). Cea mai veche sursă citată în DLR este un text din 1780, unde cuvîntul apare sub forma *pezăvinchi*, cu același sens ca în LHO („proxenet“). Giuseppe Piccillo¹² semnalează prezența variantei scrise *posouenghe* în glosarul lui Silvestro Amelio (1719). Atestarea din LHO este singura anterioară secolului al XVIII-lea.

puhace (= lat. *bubo* 39 și *noctua* 120). După cum se menționează în SDLR, cuvîntul apare, cu sensul din LHO („cucuvea“), și la D. Cantemir. De remarcă că etimologia propusă în SDLR — turc. *buha* — nu este plauzibilă; cuvîntul în discuție provine, desigur, din ucr. *puhač*, care, de altfel, figurează în LHO, ca echivalent al lat. *bubo*¹³.

⁹ În transliterația cuvintelor din partea ucraineană a LHO am luat ca bază formele date de editorul acestei părți: V. Svoboda, *Slov'jans'ka častyna Oksfords'koho Heptahlota. U-kraïns'ko-latyns'kyj slovnyk perșoi polovyny 17-ho storiččja*, Winnipeg, 1956.

¹⁰ Facem această precizare urmînd-o pe Mirela Teodorescu, *Elemente regionale în Lexiconul lui Mardarie Cozianul*, în *Studii de limbă literară și filologie*, vol. II, București, 1972, p. 78.

¹¹ Vezi ALR I, vol. 1, harta 46 „ficat“; B. Cazacu, *Les dénominations roumaines du foie et des poumons d'après l'ALR. Étude de vocabulaire*, în „Bulletin linguistique“, IX, 1941, p. 83-94.

¹² *Elemente lexicale regionale — prime atestări — în glosarul lui Silvestro Amelio (1719)*, în „Studii și cercetări lingvistice“, XXXI, 1980, nr. 5, p. 611.

¹³ Deși cuvîntul pe care l-am transcris *puhace* este scris fără e final în ambele locuri, presupunem că el se termina în [e], nu într-o consoană africată. Presupunerea noastră se întemeiază atît pe existența lui *puhace* într-o altă sursă, cît și pe faptul că litera finală este suprascrisă și, în plus, în articolul de la p. 39 este finală și suprascrisă și litera r din *pasăr*, formă care, neîndolelnic, trebuie citită *pasăre* (așadar *puhac*, o *pasăr* = *puhace*, o *pasăre*). **Vozi**

Prezintă un oarecare interes și cuvintele românești din LHO care nu se întâlnesc decât rareori în alte texte din secolul al XVII-lea. De exemplu, singura atestare a lui *ai* „usturoi“ cunoscută pînă în vremea din urmă era cea din traducerea *Istoriilor* lui Herodot, text de pe la 1650¹⁴. Termenul apare în LHO însoțit de mențiunea *m* (= *Moldavice*); cum am arătat cu alt prilej¹⁵, este de presupus că el circula, în epoca avută în vedere, și în Moldova, în regiuni în care, ulterior, a fost înlocuit de *usturoi*.

În partea românească din LHO întâlnim o serie de particularități, mai ales de grafie, dar și de altă natură, care dovedesc — cum a observat Grigore Nandriș¹⁶ — că autorul dicționarului (sau, eventual, informatorul de la care provine materialul înregistrat în ultima coloană) nu stăpînea pe deplin limba română. În aceste condiții, după eliminarea din discuție a grafiilor care în mod evident nu au acoperire fonetică — de exemplu, *o gaine domnesc* pentru *o haină domnească* (= lat. *abolla* 5) — se impune prudență și în interpretarea unor grafii din LHO care în alte texte reflectă trăsături fonetice proprii diverselor graiuri.

De exemplu, prezența literei *a* în prima silabă a unor cuvinte ca *spalat*, *spalare* (4), *varsare* (65), *sarac* (76), *malai* (115) ar putea, în principiu, să reflecte un fenomen fonetic dialectal (trecerea la [a] a lui [ă] protonic), dar această interpretare nu este sigură, întrucît aceeași literă apare și în *spal* (4), iar, pe de altă parte, în conjuncția *sau* apare de două ori ierul mare (= *ă*), în loc de *a*: *său* (99, 106).

Vocalele [i], [e] corespunzătoare vocalelor [i], [ă] din limba literară apar, după consoane labiale, în poziție „dură“, în unele graiuri actuale. Nu putem fi însă convinși că literele *i* și *e* notează vocale anterioare în *vint* (79, 175), *vind* (174), *oves* (32), *per* (61, 106), *adever* (78, 176), *mer* (112), din moment ce în LHO se întâlnesc și grafii ca *vinzitor* (= *vinzător*; 113), *plingere* (138), *o gaine* (= *o haină*; 5); *iare* (= *iară*; 103, 149). Pe de altă parte, dat fiind că grafia *u* apare în cazuri ca *deminafa* (72), *dal* (= *deal*; 167), nu este sigur că *bat* (= lat. *ebrius* 76) trebuie citit [bat], și nu [bɛat].

În ce privește grafia *v* în forme de tipul *luvare* (3, 5, 31, 33, 44), *nov* (25, 148), *ziva* (= *ziua*; 72), *aluvat* (114), deși fonetismul [v] pentru [u] se întâlnește în unele graiuri¹⁷, este mai probabil că avem a face cu aplicarea unei reguli ortografice ucrainene (notarea cu ajutorul literei chirilice transliterate a semiconsoanei [u] sau a consoanei fricative asemănătoare)¹⁸.

Diomid Strungaru, *Contribuții la interpretarea grafiei chirilice*. I. *Criteriile suprascrierii literelor*, în „Limba română“, X, 1961, nr. 5, p. 482: „toate vocalele finale (neaccentuate) pot fi omise în suprascrierea prin contracție“.

¹⁴ Doru Mihăescu, *Une version roumaine d'Herodote au XVIIe siècle* (II), în „Revue des études sud-est européennes“, XVI, 1978, nr. 4, p. 745—770; cu privire la *ai* autorul menționează: „Nous ne disposons pas d'autres attestations pour le XVIIe siècle“ (p. 752).

¹⁵ Vezi p. 546 a articolului nostru citat în nota 1.

¹⁶ *Elemente aromâne în Lexiconul heptaglot din Oxford*. Extras din *Noul Album Macedo-Român*, Freiburg (Germania), 1959, p. 5 (am lăsat la o parte problema eventualei prezențe în LHO a unor elemente aromânești, problema care necesită o cercetare aparte, mai aprofundată decât cea întreprinsă de autorul citat aici).

¹⁷ Vezi, de exemplu, Ion Gheție, *Baza dialectală a românei literare*, București, 1975, p. 118.

¹⁸ Cf. Ilie Bărbulescu, *Curențele literare la români în perioada slavonismului cultural*, (București), 1928, p. 97—98.

Există însă și grafii care nu pun probleme de genul celor discutate mai sus și care, în același timp, prezintă interes din punctul de vedere al foneticii graiurilor dacoromâne din secolul al XVII-lea.

Menționăm, mai întâi, aspectul fonetic particular al citorva cuvinte. În LHO apare varianta *coarjă* a lui *coajă* (în SDLR se arată că ea este cunoscută astăzi „în est“): *coarjă* (scris *corja*) *de copaci* (= lat. *induium* 96); după datele de care dispunem, este cea mai veche atestare a acestei variante. Putem face o afirmație asemănătoare cu privire la forma scrisă *maframa* (lat. *mantile* = *o maframa* 113), care trebuie citată *maframă* sau *măframă* și care este o variantă mai apropiată de etimon (turc. *mahrama*) a cuvântului devenit *maramă* și *năframă* în graiurile actuale (*maframă* nu figurează în DLR¹⁹, iar pentru *măframă*, înregistrat s. v. *năframă*, nu se citează nici o sursă). Varianta *mînică* (lat. *manica* = *mînică* 113) a substantivului *mîneacă*, neînregistrată în DLR, ilustrează un fenomen pentru care se citează de obicei cuvintele *cîine*, *mîine* și *pîine*.

În al doilea rînd, se cuvine să fie amintită o particularitate fonetică nordică cu circulație restrînsă după 1600²⁰. Este vorba despre vibranta lungă (sau forte) [r], redată în LHO — ca și în cele mai multe dintre textele românești vechi în care apare această particularitate — prin grafia *rr*: *urrire* (2), *urresc* (5), *rreutate* (5), *rrie* (144, 156), *rrev* (= *rîu*, pronunțat, probabil, [r̄ău]; 151), *rre* (= *rea*; 162, 171)²¹.

Menționăm, în sfîrșit, fenomenul palatalizării labialelor.

Faptul că în LHO este atestată palatalizarea lui [f] nu prezintă, în sine, un interes particular, întrucît exemple de tipul *a hi* se găsesc în numeroase texte din secolul al XVII-lea (și, după cum se știe, și în texte din secolul precedent. De remarcat doar că în cîteva articole de dicționar formele cu [f] și cu [h'] apar împreună și că prezența indicațiilor *m* și *w* în cazul perechii *fier*—*hier* (84)²² ne îndreptățește să presupunem că fiecare dintre cele două variante corespunde cîte unui subdialect și în alte două cazuri: *fierbere*, *hierbesc* (sic; 84); *fire*, *hire* (85)²³.

Grafia *hfire* (76) ar putea să fie interpretată ca dovadă a faptului că autorului îi era mai „la îndemînă“ varianta cu [h'] și că, dintr-un motiv sau altul, a preferat-o pe cea cu [f], corectîndu se (fără a șterge însă litera scrisă inițial)²⁴.

¹⁹ Varianta aceasta apare într-un răspuns la chestionarul lingvistic al lui B.P. Hasdeu; vezi Zamfira Mihail, *op. cit.*, p. 143.

²⁰ Cf. Ion Gheție, *op. cit.*, p. 155—156.

²¹ Grafia *rr* nu apare cu consecvență; vezi, de exemplu, *reutate* (8), *urire* (124). De notat, pe de altă parte, că ea nu este justificată în *curral* (= lat. *purus* 144).

²² Indicațiile sînt, în acest articol de dicționar, greșite: *fier* -*m*, *hier* -*w* (vezi p. 545 din articolul nostru precizat).

²³ Variante cu [h'] neînsoțite de variante cu [f] apar în mai multe articole: *va hi* (76), *hire* (174) etc.; în alte locuri apar numai variante cu [f]: *fire* (82), *fierbinte* (84) etc. În legătură cu cîteva particularități fonetice ale românei reprezentate în LHO (printre care palatalizarea labialelor) și cu referire la autorul dicționarului, Olexa Florbatsch, *Zur Geschichte der ukrainischen Lexikographie im 16.—17. Jh.*, în „Die Welt der Slaven“ IV, 1959, nr. 4, p. 428, scrie: „Seine rum. Sprache weist bei ihm ab und zu moldauische mundartliche Merkmale..., wenn auch daneben die walachischen Formen auftreten“. Vezi și Grigore Nandriș, *op. cit.*, p. 12: „Surprindem caracteristice dialectale moldovenesti, muntenesti, transilvanene“.

²⁴ Cf. *bihvol* (39), probabil rezultat al „contaminării grafice“ *bihol* + *bivol*. Forma *bihol* prezintă trecerea lui [v] la [h] înaintea unei vocale rotunjite (ca în *holbură*, *hulpe*). După DA, cea mai veche sursă în care apare *bihol* este o scriere datorată lui D. Cantemir.

Foarte probabil, într-un mod asemănător se explică grafia *nimiel* (lat. *agnus* = *nimiel*, *berbece*²⁵ 19). Dacă presupunerea noastră corespunde realității (deci dacă prin *n* este redată palatala [n]), înseamnă că aici avem a face cu una dintre puținele atestări ale palatalizării lui [m] în dacoromâna din secolele al XVI-lea și al XVII-lea²⁶.

Cea de a treia labială pentru care LHO ne oferă exemple de palatalizare este [v]; iată aceste exemple: *ina* (= lat. *delictum* 66); *zabăitor* (= lat. *dilator* 72); *ișel* (lat. *horda* = *vaca cu ișel* 91); *ina sau* (scris său) *vina* (= lat. *insimulatio* 99); *ite, vitele* (= lat. *iumentum* 104); *zabaire* (lat. *perduro* 134)²⁷. Ion Gheție²⁸ notează că „palatalizarea lui *v* este atestată în puține documente, toate posterioare secolului al XVI-lea” și adaugă un singur exemplu (anterior anului 1605) la cele trei date de Al. Rosetti²⁹ pentru secolul al XVII-lea (din anii 1621, 1637, 1640). Așa stînd lucrurile, este evident că atestările — șase la număr — din LHO prezintă un interes deosebit.

În concluzie, este de reținut, în primul rînd, că multe articole din LHO ilustrează deosebiri de ordin lexical și fonetic existente între două mari arii dialectale corespunzătoare, în linii generale, subdialectelor muntean și moldovean de astăzi. În al doilea rînd, merită atenție faptul că în dicționarul de care ne-am ocupat sînt înregistrate cuvinte regionale și particularități fonetice dialectale cu privire la care alte texte din secolul al XVII-lea nu ne furnizează decît puține date, precum și cuvinte neatestatate în alte surse din aceeași epocă. Partea românească din LHO ne oferă așadar informații care îmbogățesc cunoștințele noastre asupra graiurilor dacoromîne din secolul al XVII-lea.

LE LEXIQUE HEPTAGLOTTE D'OXFORD EN TANT QUE SOURCE D'INFORMATIONS SUR LES PARLERS DACO-ROUMAINS DU XVIIe SIÈCLE

RÉSUMÉ

Le LHO (latin, grec, turc, tatar, arménien, ukrainien, roumain) — manuscrit anonyme rédigé très probablement après 1605 et certainement avant 1668 et conservé aujourd'hui dans la „Bodleian Library” — nous offre, entre autres, des informations sur le vocabulaire et des particularités phonétiques des parlers daco-roumains du XVIIe siècle.

Dans un grand nombre d'articles du LHO la dernière colonne contient deux ou même trois mots synonymes. Parfois (par exemple, dans l'article *brassica* = roum. *curechi* et *varză*) la provenance dialectale des mots en question y est indiquée à l'aide des lettres *m* et *w* (= *Moldavie*, respectivement, *Walachie*); mais même lorsque ces indications manquent il est clair que

²⁵ Ultima literă — în transliterare, *đ* — este suprascrisă; cuvîntul, care poate fi citit *berbece* (vezi mai sus, nota 13) sau *berbeci* (pl.), reprezintă, de fapt, traducerea ucr. *baran* din coloana care precedă coloana românească.

²⁶ Ion Gheție, *op. cit.*, p. 122, nu dă nici un exemplu pentru secolul al XVII-lea, dar menționează prezența fonetismului [mî] într-un document din Bucovina scris în secolul precedent; este vorba despre forma *toemnim* (1592; vezi Ion Gheție, Al. Mares, *Graiurile dacoromîne în secolul al XVI-lea*, București, 1974, p. 121). Al. Rosetti, *Istoria limbii române. I. De la origini pînă în secolul al XVII-lea*. Ediția a doua revăzută și adăugită, [București], 1978, p. 524, 692—693, este de părere că grafia *toemnim* nu reflectă palatalizarea labialei nazale, ci un fenomen de diferențiere.

²⁷ În numeroase articole apar numai variante cu [v]: *vite* (3), *zabavire* (67), *nevinoval* (99) etc.

²⁸ *Op. cit.*, p. 123.

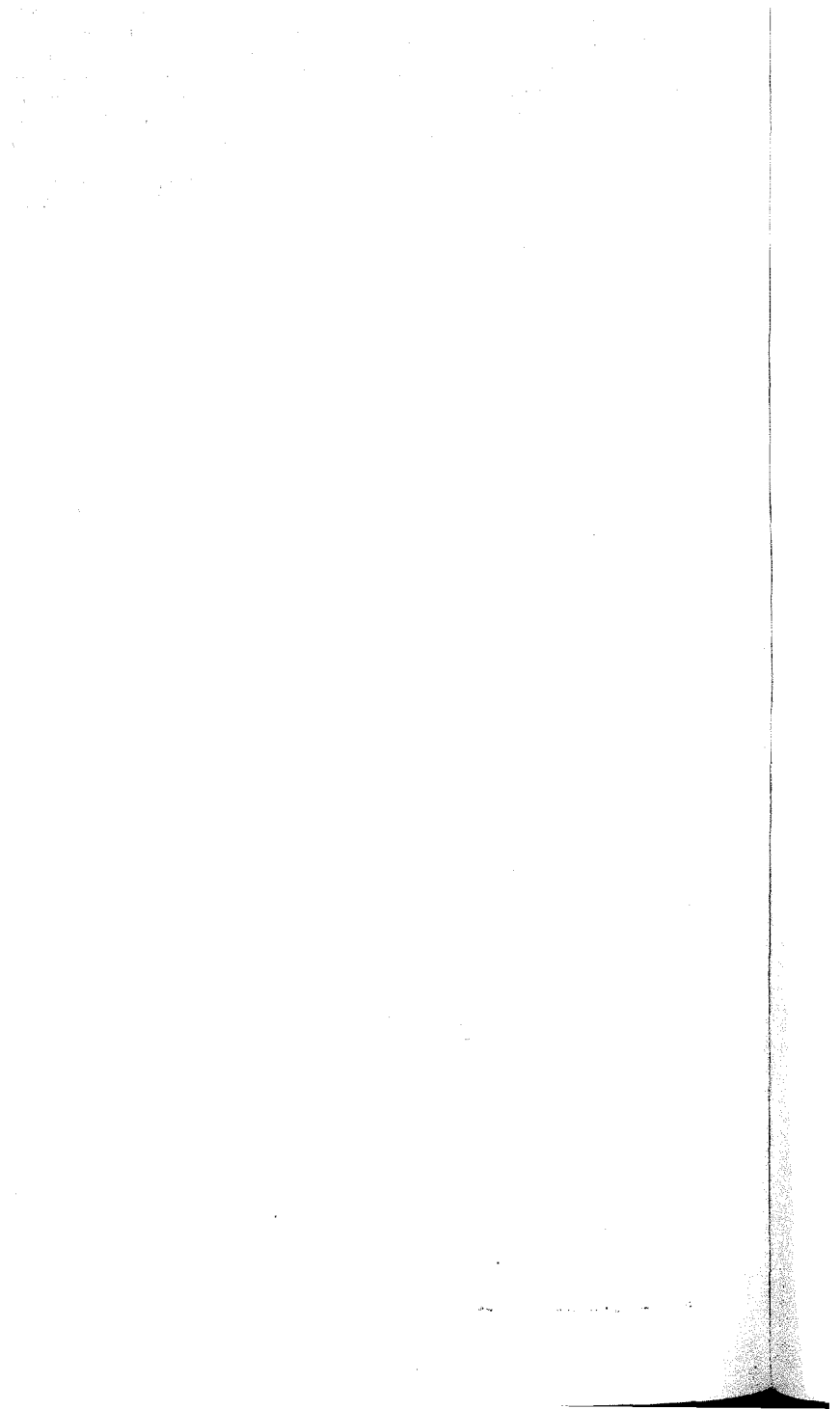
²⁹ *Op. cit.*, p. 523 (în ediția anterioară a cărții, la care trimite Ion Gheție, p. 510).

les deux types de parlers — moldaves et valaques — sont représentés dans des articles où apparaissent des paires de mots comme *armar* et *dolap* „armoire“, *omâl* et *zâpadă* „neige“.

Quelques articles retiennent notre attention par le fait qu'ils nous offrent les plus anciennes attestations de mots régionaux (exemples : *burechi*, *funt*, *gâzdoi*, *gigher*, *pezevenchi*, *puhace*) ou de certaines variantes de mots de la langue commune (exemples : *coarjă*, *maframă*, *mîinecă*).

Une particularité phonétique des parlers septentrionaux rarement attestée dans les textes postérieures au XVIe siècle — la vibrante forte [r:] — est représentée dans plusieurs articles du LHO : *urrîre*, *rreutate*, etc. Parmi les mots dont l'aspect phonétique reflète le phénomène de la soi-disant palatalisation des labiales, ce sont ceux qui contenaient un [v] qui présentent un intérêt particulier, vu la rareté des cas de palatalisation de cette consonne rencontrés dans d'autres textes du XVIIe siècle : *ină* (= *vină*), *işel* (= *vişel*), etc.

*Institutul de Cercetări Etnologice și Dialectologice,
București, str. Nikos Beloiannis, nr. 25*

ORIGINEA, VECHIMEA ȘI DIFUZIUNEA LEXICO-AREALĂ A FORMELOR DE PERFECT SIMPLU ÎN -SEI

DE

C. FRÂNCU

0. Părerile cercetătorilor în ceea ce privește originea sau proveniența morfologică a formelor slabe de perfect simplu de tipul *zisei*, care au înlocuit formele tari etimologice de tipul *zis(u)* < lat. *dixi* sînt discordante. Ipoteza că persoana I singular ar fi fost refăcută după persoana a II-a singular, susținută de unii cercetători, este respinsă de alții, cărora li se pare greu de admis o influență exercitată de persoana a II-a singular, în general mai puțin frecventă, asupra persoanei I. Aceștia din urmă explică introducerea lui *-e-* și a lui *-s-* prin influența altor persoane (a III-a — a VI-a), neținînd seama de faptul că la acestea *-e-* nu este întotdeauna accentuat¹.

Pe de altă parte, formele slabe de perfect simplu care au înlocuit vechile forme tari nu au fost cercetate în detaliu din punctul de vedere al vechimii și difuziunii arealo-lexicale în limba literară și în graiurile populare. De aceea, scopul investigației de față este de a stabili, pe baza textelor vechi românești, geneza formelor în *-sei*, cronologia înlocuirii formelor tari de tipul *zis(u)* cu formele slabe de tipul *zisei* și de a urmări apoi difuziunea lexicală și areală a inovației în limba literară și în graiurile populare, căutînd prin datele de diacronie și de geografie lingvistică aduse în discuție să dăm o explicație fenomenului cercetat.

1. Prima constatare de diacronie și de geografie lingvistică ce se impune este că, întrucît formele de tipul *zisei* sînt absente din dialectele românești din sudul Dunării (dialectele aromân și meglenoromân au conservat formele tari etimologice de tipul (*d*)*zis(u)*, iar din dialectul istroromân perfectul simplu a dispărut), fenomenul este o caracteristică a dialectului dacoromân, apărută după perioada numită „româna primitivă“, nu în această perioadă — cum s-a susținut uneori².

2. Cînd și unde au apărut formele de tipul *zisei* în dacoromână? La aceste întrebări răspunsurile cercetătorilor nu sînt precise. Astfel, la întrebarea cînd au apărut și s-au răspîndit formele de tipul *zisei* s-au conturat în răspunsuri două tendințe: unii au încercat să împingă cît mai devreme cronologia feno-

¹ Pentru istoricul acestor controverse, vezi C. Frîncu, *Din istoria perfectului simplu: formele de tipul zisei*, în LR, XXXIII, 1984, nr. 5, p. 426—427. Siglele folosite în articolul de față sînt aceleași.

² Cf. G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, Iași, 1980, p. 342.

menului (în româna primitivă³ sau în dacoromâna veche din secolul al XVI-lea⁴), în timp ce alții, cât mai târziu (a doua jumătate a secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea)⁵. La întrebarea unde au apărut aceste forme, răspunsurile sînt sau vagi sau lipsesc din literatura de specialitate⁶.

3. Cercetarea atentă a textelor din secolul al XVI-lea ne-a dus la constatarea că ele conțin numai forme tari în *-ș(u)* la persoana I singular a perfectului simplu de la verbele de conjugarea a III-a și a II-a care astăzi au forme în *-sei*⁷.

Verbele *a fi*, *a avea*, *a vrea*, care și-au creat târziu și o paradigmă sigmatică alături de cea asigmatică, nu au decît forme în *-îi* la perfectul simplu⁸. Prezența în textele din secolul al XVI-lea numai a formelor tari în *-ș(u)* și absența formelor în *-sei* duc la corectarea afirmației, neilustrate cu fapte, a lui Al. Graur, că „încă din secolul al XVI-lea găsim la pers. 1 sg. și *-sei* analogic după pers. 2 (și, desigur, și după conj. I și a IV-a)”⁹.

3.1. Primele atestări ale formelor în *-sei* le-am întîlnit în cîteva texte din secolul al XVII-lea scrise în Țara Românească: „și zisei cătră Adam” (1600—1625, *Călătoria lui Sith la raiu*, CR, I, 63/27), „zisei eu” (*Biblia*, București, 1688, 448/13, coloana I), dar *ziș* (*ib.*, 448/18), *mă întors* (*ib.*, 448/36,55), *trimisei* (1696, N. Iorga, *Scrisori de boieri*, ed. a II-a, București, 1925, p. 96).

Un fapt demn de menționat este accentul pe rădăcină în prima atestare citată (зисѣи), ceea ce poate fi un indiciu că inovația nu a pornit sub influența formei slabe de persoana a II-a, cu accentul pe flectiv (*ziseși*), ci sub influența formelor de la persoanele a III-a — a VI-a, toate tari, sau chiar a formei tari de persoana a II-a singular (*ziseși*), atestată încă din secolul al XVI-lea alături de forma slabă: *dziseș* (PO, 157/22), dar *dziseși* (PO, 157/17); *ziseși* (CP, 243°/20), dar *ziseși* (PO, 111/13), *aduseși* (CL, 31/34) etc. Deși multe texte nu notează accentele sau le notează în mod capricios și inconsecvent, se poate afirma că încă din secolul al XVI-lea exista o întregă paradigmă forte¹⁰, că și persoana a II-a singular își crease, sub presiunea celorlalte persoane cu forme tari, o formă forte, care a înlocuit în unele regiuni vechea formă slabă de tipul *ziseși* <lat. *dixisti*. Datele de care dispunem nu ne permit încă considerații detaliate privind repartiția areală a acestor forme tari de persoana a II-a singular, create sub presiunea formelor de la celelalte persoane, dar ne îndreptățesc să spunem că formele tari se foloseau, alături de cele slabe, în textele reprezentînd graiurile sudice și în cele din zona Banat—Hunedoara (ca dovadă poate fi adusă atestarea lor în PO, ES și în unele texte coresiene cu stat lingvistic bănățean-hunedorean)¹¹.

³ *Ibid.*, p. 342.

⁴ Cf. Al. Graur, *Tendințele actuale ale limbii române*, București, 1968, p. 228.

⁵ Cf. Al. Rosetti, B. Cazacu, L. Onu, *Istoria limbii române literare*, București, 1971, p. 594.

⁶ Vezi C. Frâncu, *art. cit.*, p. 426, nota 7.

⁷ Pentru atestări, vezi Ov. Densusianu, HLR, II, p. 218—219; C. Frâncu, *op. cit.*, p. 427.

⁸ Cf. C. Frâncu, *Din istoria verbelor neregulate: perfectul sigmatic al verbelor a fi, a avea și a vrea*, în LR, XXVI, 1976, nr. 1, p. 55—65.

⁹ Cf. Al. Graur, *op. cit.*, p. 228.

¹⁰ Primul lingvist care remarcă paradigma tare de tipul *ziș, ziseși, zise, zisem, ziset, ziseră* în textele vechi este Al. Lambrior, *Carte de cetire*, Iași, 1882, p. XXXII; cf. și Mioara Avram, *Accentuarea formelor de perfect simplu*, în LR, XXVII, 1978, nr. 2, p. 181—188.

¹¹ De pildă, în CL și în CP.

Spre deosebire de prima atestare, cea de a doua (din *Biblia* de la 1688) are accentul pe flectiv (*зисѣо*), fiind o veritabilă formă slabă, impusă mai târziu în normele limbii literare și în unele graiuri populare. Ea a apărut, fără îndoială, sub influența formei slabe de la persoana a II-a singular, singura din paradigmă care avea în unele regiuni accentul pe flectiv (*ziseși*).

Menționăm că tendința de înlocuire a formelor tari cu forme slabe se manifestă și în altă direcție prin crearea sporadică a formelor cu sufixul *-u-*, sub influența perfectelor slabe de la conjugarea a II-a și a III-a: *înțelegui* (1648, *Varlaam și Ioasaf*, CR, I, 132/9), *înțelegu* (CT, 24^r/3, 174^v/18, 190^v/6, 194^r/23, formă de pers. a III-a sg.).

Textele din Moldova, Ardeal, Maramureș, Crișana, Banat și cea mai mare parte a textelor din Țara Românească și Oltenia nu înregistrează în tot cursul secolului al XVII-lea formele în *-sei*, ci numai pe cele vechi în *-ș(u)*: *duș* (1677, Botoșani, SD, 223; VS, apr. 1, 65), *purceș* (VS, apr. 1, 65), *scriș* (cca 1650, Moldova, GCR, I, 146), *ucis* (1678, București, *Cheia înțelesului*, 106), *dziș* (DPV, 71, 264, D, 247; CR, I, 305, 288) etc. De fapt, în textele reprezentând graiurile nordice se face simțită tendința de limitare a întrebunțării perfectului simplu la persoanele I și a II-a singular, în locul lui folosindu-se perfectul compus. Perfectul simplu se folosește în special la persoana a III-a ca timp al „lumii narate“ (erzählte Welt)¹².

Prin urmare, în cursul secolului al XVII-lea încep să fie înregistrate formele analogice în *-sei*, tari și slabe, în texte provenind din Țara Românească. Inovația are o difuziune lexicală redusă, afectând numai două lexeme, *a zice* și *a trimite*, toate celelalte verbe menținându-și formele vechi în *-ș(u)*. În ceea ce privește accentul, mai întâi este atestată forma tare în *-sei (zisei)*, creată sub influența tuturor celorlalte persoane tari (inclusiv a persoanei a II-a de tipul *ziseși*, atestată încă din secolul al XVI-lea), iar apoi forma slabă *zisei*, impusă în normele limbii literare moderne și creată sub influența formei etimologice, slabe, de persoana a II-a singular (*ziseși* < *divisti*).

4. În prima jumătate a secolului al XVIII-lea formele în *-sei* sînt din ce în ce mai frecvente în textele provenind din Muntenia și Oltenia și au o difuziune lexicală mai largă, cuprinzînd și alte lexeme: *aduseiu* (LC, 116/37), *înțalesii* (1735, M-rea Bistrița, Oltenia, DRA, I, 348), *strînsiiu* (LC, 116/37), dar *strînsu* (*ib.*, 116/12, în altă variantă mai veche a textului), *trimisii* (1723, Țara Românească, SD, XII, 22), *trimisii* (1724, Cîneni—Oltenia, SD, XII, 27).

De pe la începutul secolului al XVIII-lea inovația este înregistrată și în unele texte moldovenești: *mă dusăiu* (CI, 114^v), *întorsiiu* (CI, 114^v), *puseiu* (CI, 114^v), *ziseiu* (SLA, 68^v/4; accentul nu-i precizat), dar *dziș* (CI, 114^v; SLA, 64^r), *spuș* (CI, 114^r) etc. Din aceste atestări se observă că în CI apar atît forme slabe, cît și forme tari în *-sei*, ceea ce înseamnă că și în Moldova inovația a pornit atît sub influența paradigmei tari, cît și sub influența formei slabe de la persoana a II-a singular de tipul *ziseși*. De fapt, textele moldovenești și muntenesti de la sfîrșitul secolului al XVII-lea și începutul celui de al XVIII-lea atestă la persoana a II-a singular atît formele vechi, slabe, cît și pe cele tari, mai noi: *arsii* (CR, I, 247/1), *întinsiiș* (DDL, 210/16—17), *scosiiș* (CR, I, 156/14),

¹² Cf. H. Weinrich, *Tempus. Besprochene und erzählte Welt*, ediția a II-a, Stuttgart—Berlin—Köln—Meinz, 1971, p. 28 și urm.

trimisăși (1675, Moldova, CR, I, 221, 152), dar *fusăș* (DPV, 862; CR, I, 152).
te întorsăș (DPV, 838), *ziseși* (CR, I, 288/9).

Însă cele mai multe texte din prima jumătate a secolului al XVIII-lea, indiferent de regiunea în care au fost redactate, conțin numai formele vechi în *-ș(u)*: *ales* (NB, 237), *adus* (NB, 238) *înțeleș* (NB, 333/1), dar *înțeleși* (NB, 333/11, într-o redactare ulterioară), *dziș* (CR, I, 365, 366), *ziș* (NB, 238; CM, 171; CR, I, 188) etc.

5. În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea difuziunea lexicală și areală a formelor în *-sei* devine mai largă, cuprinzând noi lexeme și noi regiuni (sudul și centrul Ardealului, Moldova centrală și de sud, parțial Bucovina și Ardealul de nord): *mă dusăi* (1768, Alba Iulia, SD, XIII, 33), *zisăi* (*ib.*, 33; în ambele exemple accentul nu este notat), *înțeleși* (A², 206), *rămăși* (A¹, 116/7; A², 39/16, 116/7), *dusăi* (A², 7/7), *mă întorsăi* (A², 173/2; în A¹ în pasajul corespunzător apare aceeași formă, dar nu este indicat accentul), *zisei* (1783; Oltenia, CR, II, 131/17), *ajunsăi* (*ib.*, 132/4-5), *mă întorsăi* (*ib.*, 132/4), *trimisăi* (1762, Bistrița-Năsăud, DFC, II, 168; 1779, sudul Moldovei, SD, XVI, 369; 1794, Moldova centrală, SD, VI, partea a II-a, 169; 1795, Moldova de sud, SD, XVI, 341; peste tot fără indicarea accentului), *spusei* (*Pildele lui Esop*, Sibiu, 1795, f. 53^v; fără indicarea accentului), *rămăși* (CPV, 74; A¹, 39/16; fără indicarea accentului), *scrisei* (1799, ms. 270 din B.A.R. f. 136^r), *întinsei* (*ib.*, f. 136^v; în ambele atestări accentul nu este indicat).

Dacă în textele din regiunile citate formele slabe și tari în *-sei* sînt relativ rare și apar alături de formele în *-ș(u)*, mult mai frecvente, în textele din Oltenia și Țara Românească formele analogice, în special cele slabe, sînt aproape generalizate pe la 1780—1800 la verbele cele mai frecvente (*a aduce, a duce, a îninde, a înțelege, a merge, a pune, a scrie, a rămînea, a spune, a trimite, a zice*): *adusei* (1781, Țara Românească, A.I, 967), *dusei* (ms. 2587 din B.A.R., f. 25), *înțeleși* (1754, Argeș, SD, XIV, 231; 1783, Hurez, ms. 2587 din B.A.R., f. 194^r), *întinsei* (1799, Prahova, ms. 270 din B.A.R., f. 136^r), *pusăi* (1789, Muscel, ms. 1817 din B.A.R., f. 142^v; 1791, București, DRA, I, 778), *rămăși(u)* (1783, Hurez, ms. 2587 din B.A.R., f. 193^v; 1789, Muscel, ms. 1817 din B.A.R., I, 143), *trimisăi* (1753, Pitești, SD, XIX, 217; 1754, Pitești, SD, XIV, 229, 232; 1760, Argeș, SD, XXV, 235; 1760, Oltenia, SD, XIV, 235; 1799, București, SD, XII, 126, 128; 1799, Pitești, SD, VIII, 36), *zisei* (1783, Hurez, ms. 2587 din B.A.R., f. 211^r) etc. Cele mai multe din formele citate sînt slabe, cu accentul indicat în text, dar este posibil ca unele din cele cu accentul neindicat să fi fost tari, căci în unele regiuni și forma sigmatică de persoana a II-a singular era tare, după cum arată exemplele următoare: *vruseși* (A¹, 116/10, 13), dar *vruseși* (A², 116/10, 13); la fel *vrusei* (A¹, 221/14, 16), *fusei* (A¹, 267/16, 275/3), dar *fusăi* (A², 275/3) pentru persoana I singular. Aceste fapte arată că în tot cursul epocii vechi formele slabe în *-sei*, *-săși* erau dublate de formele tari în *-sei*, *-săși*, mai rare, dar mai simetrice și mai regulate decît cele slabe.

În textele din Banat continuă să fie folosite, pînă după 1800, formele vechi în *-ș(i)*: *ajunși* (SCB, 262), *deșchiși* (SCB, 265), *ferși* (SCB, 219), *înțeleși* (SCB, 223, 234), *puși* (SCB, 265), *rîși* (SCB, 216), *rămăși* (SCB, 205), *spuși* (SCB, 205, 212, 241, 275), *strînși* (SCB, 264), *șterși* (SCB, 264), *ziși* (SCB, 264) etc.

Formele noi sînt atestate în textele din Banat abia în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea și ele sînt extrem de rare : *scrisei* (1771, Mehadia, FDC, 31 ; singura atestare pe care o avem și în care accentul nu-i precizat).

Unele texte din Oltenia atestă începînd cu a doua jumătate a secolului al XVIII-lea formele contaminate în -*șei*, apărute prin încrucișarea formelor vechi în -și cu cele noi în -*sêi* : *înțeleșei* (1752, Oltenia, SD, XIV, 217 ; 1754, Oltenia, SD, XIV, 231). Aceste forme se întîlnesc azi în Banat, Crișana și Țara Hațegului¹³.

6. În prima jumătate a secolului trecut formele slabe în -*sêi* le înlătură definitiv pe cele vechi în -*ș(u)* în Muntenia, Oltenia, sudul Ardealului și parțial în Banat, Crișana și Moldova centrală și de sud (adică în regiunile în care perfectul simplu se mai folosea la persoana I și a II-a singular), astfel încît se poate spune că pe la 1850 formele de tipul *zisei* erau practic generalizate în limba scrisă și în limba vorbită din regiunile menționate : *puseiu* (1809, Valea Teleajenului, DVT, 111 ; 1841, Brașov, ADSB, 101), *rămăsăi* (1805, Oltenia, SD, XXV, 37), *scrisăi* (1819, Oltenia, SD, XXV, 37), *scrisei* (1825, Rîmnice, ms. 258 din B.A.R., f. 654^v), *trimisăi* (1805, Oltenia, SD, XXV, 168, 169 ; 1820, Oltenia, SD, XXV, 51, 188, 193 ; 1826, Oltenia, SD, XXV, 90 ; 1831, Oltenia, SD, XXV, 137), *spusei* (1811, Banat, OB, 102 ; 1814, Banat, ȚF, 163), *trăsăiu* (1820, Oltenia, SD, XXV, 42), *trimiseiu* (1813, Vlașca, SD, XVI, 153), *trimisăi* (1804, Basarabia ; L. T. Boga, *Documente basarabene*, II, Chișinău, 1928, 16), *puseiu* (1837, M.-rea Neamț, ms. 1852 din B.A.R., f. 204^r), *ziseiu* (ȘHR, I, 71, 84 ; am indicat accentul numai acolo unde este precizat în text). Este posibil ca în regiunile în care perfectul simplu nu era prea des întrebuintat la persoana I și a II-a singular să fi circulat și forma tare de tipul *zisei*, atestată, după cum am văzut, încă din prima jumătate a secolului al XVIII-lea și prezentă și astăzi în unele graiuri populare.

Formele tari de tipul *ziș(i)* încep să fie simțite ca arhaice și „poetice“, iar concludent în acest sens ni se pare comentariul asupra acestei forme din *Țiganiada*, pus de autor în gura lui Mitru Perea. „*Ziși* adică *zisăi* : la poezie poate să să trebuințască acest cuvînt învechit. M.P.“ (Ț, 237, nota 1). De fapt, reprezentanții Școlii ardelenene nu foloseau decît formele noi *spusei* (PMI, I, 127), *zisei* (id. *ib.*, 98, 99, 127, 166 ; ȘHR, I, 71, 84 ; ȘA, I, 361, III, 25 ; ȚF, 43, 63).

O dovadă că formele vechi în -*ș(i)* erau în afara uzului în limba literară din prima jumătate a secolului trecut este faptul că neologismele latino-romănice sau cele create după model francez de tipul *compune*, *depune*, *presupune*, *supune*, *recompune*, *postpune*, *impune* etc. nu au decît forme în -*sêi* (formele de tipul **compuși*, **depuși* etc. pentru *compusei*, *depușei* sînt inexistente)¹⁴.

7. Informații privind situația formelor discutate ne aduc unele gramatici românești începînd cu a doua jumătate a secolului al XVIII-lea. Astfel, formele în -*sei* sînt înregistrate în gramatica lui S. Micu și Gh. Șincai (1780) : „Verba, quorum Supinum definit in s formant Praeteritum Perfectum Absolutum

¹³ Cf. Ov. Densusianu, *Graiul din Țara Hațegului*, București, 1925, p. 49 ; D. Șandru, în BL, III, 1935, p. 130, V, 1937, p. 142 ; G. Weigand, în Jh., III, 1896, p. 242 ; E. Petrovici, PFS, 138, 139, 157.

¹⁴ Cf. Alf Lombard, *Le verbe roumain*, II, Lund, 1955, p. 1 030--1 033.

addendo *sei*, e.g. *pon, pus, pussei, duc, dus, dussei* etc.¹⁵. În secolul al XIX-lea formele în *-sei* sînt singurele consemnate și recomandate în gramaticile românești¹⁶, cu excepția gramaticilor lui T. Cipariu, care consideră aceste forme „vulgare și vițioase” și care-și exprima preferința pentru cele etimologice de tipul *ziși, arși*¹⁷. În realitate, în scrisul său Cipariu folosea formele analogice, impuse în normele limbii literare moderne și în vorbirea populară din multe regiuni (Oltenia, vestul Munteniei, Banat, Crișana): *înfelesei* (dintr-o scrisoare din 1844 a lui T. Cipariu către G. Bariț, în vol. *George Bariț și contemporanii săi*, ediție de Șt. Pascu, I. Pervain, I. Chindriș, D. Suciș și I. Buzăși, IV, București, 1978, p. 229), *scrisei* (*ib.*, p. 118, 258, 316), *trimisei* (*ib.*, p. 197, 298), *zisei* (*ib.*, p. 196) etc.

8. Dacă din normele limbii literare formele vechi în *-ș(i)* sînt înlăturate de formele noi în *-sei* încă din prima jumătate a secolului trecut, în unele graiuri populare ele continuă să se folosească pînă în zilele noastre. Pe la sfîrșitul secolului trecut G. Weigand le înregistra în Banat, iar între cele două războaie mondiale Ov. Densușianu și D. Șandru constatau întrebuintarea foarte frecventă la țărani din Țara Hațegului, Lăpușul de Sus (Hunedoara) și Almăj (Banat) a formelor de tipul *ajunș, mă duș, mulș, mers, scoș, tras*¹⁸. Textele dialectale de după război le atestă însă destul de rar și numai în zone izolate: *tras* (Racșa—Oaș, *Antologie de proză populară epică*, realizată de Ovidiu Birlea, vol. I, București, 1964, p. 456), *dziș* (*ib.*, p. 456).

Formele contaminate de tipul *ajunșei, dușei, pușei, spușei*, atestate în Oltenia încă din secolul al XVIII-lea, au fost înregistrate atît de G. Weigand, cît și de D. Șandru în Banat, unde se mențin pînă astăzi. Ele apar și în folclorul moșilor din Scărișoara (Crișana): *pușei* (PFS, 138, 139, 145), *spușei* (PFS, 157), *fusiei* (PFS, 140).

În ALR, formele vechi de tipul *puș(i)* nu mai sînt înregistrate în nici un punct, fapt ce atestă generalizarea formelor analogice în regiunile în care perfectul simplu se mai folosește la persoana I și a II-a. În schimb, formele contaminate, mai apropiate de cele vechi, de tipul *arșăi, ascunșăi, copșăi, spușăi, (d)zișăi* au fost înregistrate în ALR în unele puncte din Banat și sud-vestul Transilvaniei (pct. 27, 29, 36, 76, 95, 102)¹⁹.

Formele slabe în *-sei* (*-săi*) au fost înregistrate de autorii ALR în Oltenia, Muntenia, sudul Ardealului, sudul Moldovei, Crișana și parțial în Banat și Maramureș²⁰. Ele sînt deosebit de frecvente în textele dialectale din Oltenia și Muntenia, culese cu ocazia anchetelor pentru NALR: *adusăi* (pct. 921, *Texte dialectale. Oltenia*, publicate sub redacția lui Boris Cazacu, București,

¹⁵ Cf. S. Klein și G. Sinkaj, *Elementa linguae Daco-romanae sive Valachicae*, Viena, 1780, p. 48. Cf. și ediția a II-a, Buda, 1805, p. 63 (semnată numai de Gh. Șincai).

¹⁶ Vezi C. Francu, în LR, XXXIII, 1984, nr. 5, p. 438, nota 16.

¹⁷ Cf. T. Cipariu, *Elemente de limbă română după dialecte și monumente vechi*, Blaj, 1854, p. 175; idem, *Gramatica limbii române*, Partea I, București, 1879, p. 321, 329.

¹⁸ Cf. trimiterile bibliografice de la nota 13.

¹⁹ Cf. ALR II, serie nouă, vol. VI, h. 1983, 1984, 1985, 1987, 1988.

²⁰ Nu s-a înregistrat nici un răspuns în zone compacte din Moldova centrală și de nord, Bucovina, Maramureș, nordul și estul Ardealului, zone în care perfectul simplu nu se mai întrebuintează. Însă situația exactă a formelor de persoana I singular de la perfectul simplu va fi cunoscută abia după publicarea NALR. Putem spune numai că, după informațiile date de autorii NALR, *Moldova și Bucovina*, formele de tipul *zisei, zisei* nu au fost întlnite în punctele anchetate, generale fiind cele de perfect compus.

1967, p. 82), *copsăi* (pct. 965, *ib.*, p. 282), *mă dusăi* (pct. *ib.*, p. 241; pct. 758, 768, 772, 776, *Texte dialectale. Mu* lui Boris Cazacu, București, 1973, p. 197, 338, 369, 29 *ib.*, p. 338), *pusăi* (pct. 772, *ib.*, p. 328), *rămăsăi* (pct. (pct. 690, *ib.*, p. 174), *spusăi* (pct. 767, *ib.*, p. 275; p *Ollenia*, p. 256), *zisăi* (pct. 910, *ib.*, p. 40) etc. Astfel de apropiată de momentul vorbirii, în special petrecută în opun formelor de perfect compus, folosite pentru acțiune loc înainte de ziua în care locutorul vorbește (pentru *azi-noaple*, dar nu pentru *azi-dimineață*, *azi la prânz*, etc. acestor forme precum și solidaritățile lor lexicale cu adjectiv se observă în textele culese prin întrebarea *Ce a făcut* care s-a pus în majoritatea punctelor anchetate.

Pentru celelalte două zone în care perfectul simplu este folosit la persoana I, adică pentru Crișana și Banat, numai în *-săi* au fost întâlnite în poezia populară: „Nici *lor* numai *zisei* în frunză” (Miron Pompiliu, *Poesii populare* în vol. *Literatură și limbă populară*, ediție de V. Netea, *ajunsei* (*ib.*, 36), *mă dusei* (*Cîntece din Biharia*, *ib.* 2 *stîlnei* (*ib.*, p. 265, 266), *subsei* (G. Alexici, *Texte din literatură* publicate de I. Mușlea, tom. II, p. București, 1966, p. *lorsei* (*ib.*, p. 162), *mersei* (*ib.*, p. 172) etc.

Într-un singur punct (386 : Marginea—Rădăuți) ALR II s-a înregistrat o formă analogică tare (*spūsăi*) rară (la alte verbe forma tare nu a fost înregistrată)²¹.

Întilnită într-o zonă în care perfectul simplu nu este folosit sau numai la persoana a III-a, această formă se menține exercitate de persoana a III-a singular și plural (*spūsăi*) întrebuințată chiar de cei care nu utilizează în mod curent dar sînt influențați de limba scrisă, unde mai ales în narative la persoana a III-a apare regulat²², exprimînd așa nu în opoziție cu perfectul compus care exprimă așa numita *Iorgu Iordan* explica forme ca *rămăsăi*, *mă dusei*, *pusei*, și prin dispariția perfectului simplu din limba vorbită în general. Explicația trebuie completată cu datele de diacronie adăugate și cu observația că în multe cuvinte din vorbirea din Moldova față de accentuarea muntenească, în silaba precedentă (*bolnăv*, *Ștefăni*), astfel încît formele de tipul *spūsăi* trăsătură mai generală a graiului moldovenesc privind accentuarea paroxitonă a vorbitorilor lui. Aceeași accentuare la persoana a II-a singular (*rămăsăi*, *mă dusei*, *pusei*), forme care dar auzite de autor în vorbirea unor moldoveni²⁵.

²¹ Cf. ALR II, serie nouă, vol. VII, h. 1988.

²² Cf. Iorgu Iordan, *Gramatica limbii române*, București, 1937.

²³ Cf. H. Weinrich, *op. cit.*, p. 42 și urm.

²⁴ Cf. Iorgu Iordan, *op. cit.*, p. 40.

²⁵ Prezența acestor forme în vorbirea unor moldoveni a fost semnalată (op. cit., p. 40) sau de Alf Lombard (op. cit., p. 929).

9. Un caz analog există în dialectul aromân, unde aproape toate perfecte cu accentul pe rădăcină se conjugă la persoana a II-a singular sub două forme: una cu accentul pe sufix (ca în latină) și alta cu accentul pe rădăcină, sub influența celorlalte persoane: *ascumséși* și *ascúmsiși*, *dzîséși* și *dzîșiși*, *spuséși* și *spúșiși*. Aceste forme paralele se folosesc chiar în aceeași regiune și chiar în aceeași localitate, alăt în sud, cât și în nord²⁶.

Necesitatea de a studia paralel accentuarea formelor acestora din dialectul aromân cu cea din dialectul dacoromân a fost subliniată de multă vreme²⁷, însă pînă acum nu s-au pus în relație cele două tipuri de perfect forte, analogic, de la persoana a II-a singular (drom. *spúseși* și arom. *spúșiși*). Ele sînt concludente pentru presiunea paradigmatică exercitată de persoana a III-a singular și de persoanele pluralului asupra persoanei a II-a singular, iar și prin intermediul acesteia asupra persoanei I singular. Este posibil ca menținerea în dialectul aromân a formelor tari de tipul *dziș* să se datorească tocmai presiunii mai slabe din partea persoanei a II-a singular, care și-a creat pentru aproape toate verbele de conjugarea a III-a cite o formă tare, alături de forma slabă, la persoana a II-a singular (*dzîșiși* — *dzîséși*). Din această perspectivă, formele dialectale dacoromâne de tipul *mérsei*, *spúsei*, *zisei* nu reprezintă decît extinderea acestui model și la persoana I singular în condițiile folosirii mai rare a perfectului simplu la această persoană. În dialectul aromân această extindere nu a fost posibilă, deoarece aici perfectul simplu s-a menținut deosebit de puternic nu numai la persoana a III-a, ci și la persoana I singular, iar presiunea din partea formei slabe de persoana a II-a singular a fost mai mică, din cauza prezenței formei tari de tipul *spúșiși*.

10. În urma acestor considerații privind raportul cronologic dintre variantele de tipul *ziș*, *zisei* și *zisei* și privind răspîndirea acestora în graiuri, ni se pare întemeiată atît ipoteza susținută de mulți cercetători că formele de tipul *zisei* au apărut sub influența persoanei a II-a singular (*ziseși*), singura formă slabă din paradigma perfectului sigmatic încă din latină, cît și ipoteza că ele au apărut sub influența persoanei a III-a singular și a persoanelor pluralului, prin intermediul persoanei a II-a. Obiecția lui Alf Lombard²⁸ că ar fi greu de admis o influență exercitată de persoana a II-a, în general mai puțin frecventă, asupra persoanei I, mai frecventă, nu ni se pare justificată dacă se are în vedere procesul de comunicare, realizat, firește, între un locutor și un interlocutor, care pot emite enunțuri de tipul: „Ce aduseși (*spuséși*, *ziseși*)?” — „Eu aduș (*spuș*, *ziș*) aceasta“ > „Eu adusei (*spuséi*, *zisei*) aceasta“. Formele folosite de locutor puteau foarte ușor să exercite o presiune asupra celor utilizate de interlocutor, atît în ceea ce privește numărul de silabe, cît și accentul, ajungîndu-se astfel la formele slabe de tipul *spuséi*. În cazul în care formele folosite de locutor erau tari (*adúseși*, *spúseși*, *ziseși*), acestea puteau să-și impună accentul și numărul de silabe și la formele folosite de interlocutor, ajungîndu-se la formele tari de tipul *spúseî*, *adúseî*, *ziseî*.

La extinderea și impunerea formelor slabe de tipul *ziseî* nu trebuie neglijată presiunea paradigmatică exercitată de persoana I a perfectului simplu

²⁶ Cf. T. Capidan, *Aromânii. Dialectul aromân*, București, 1932, p. 463.

²⁷ Cf. Leca Morariu, *Voi lăudat*, în „Codrul Cosminului”, V, 1927—1928, partea a II-a, p. 296.

²⁸ Cf. Alf Lombard, *op. cit.*, p. 929, nota 1.

de la celelalte conjugări (*cînlăi, năzui, coborîi, suii*), conjugarea a III-a (*cerui, pierdui*) precum și a perfectelor *a fi, a avea, a vrea* (*fusăi, avusăi, vrusăi*)²⁹. Trecerea a paradigmelor, de reducere a contrastelor, concretizată în formele tari la cele slabe, a acționat în toate epocile similare și constituie trecerea de la perfectul tare de tipul *făcui, făcuiși, făcui* etc.³⁰ secolului al XVI-lea — al XVIII-lea) sau înlocuirea *dăde, dăte* prin formele slabe *dădui, dădu*, specifică secolului al XVIII-lea³¹.

La impunerea lui -s- în formele de tipul *zisei, și* a participiului trecut *zise*, a contribuit, probabil, și influența reciprocă dintre perfectul simplu și perfectul compus în această vreme³².

Prin urmare, după părerea noastră inovația a participiului trecut de persoana a II-a — a VI-a de la perfectul simplu și a participiului trecut de persoana a II-a de la perfectul compus în -s, prin apariția formelor tari *spusei*, atestate începînd cu prima jumătate a secolului al XVIII-lea, sub influența formei slabe de persoana a II-a singular, a participiului trecut și a perfectului simplu în limbajul popular și în unele graiuri populare a secolului al XVIII-lea (*zisei, pusăi, mersăi*, atestate începînd cu a doua jumătate a secolului al XVIII-lea).

L'ORIGINE, L'ANCIENNETÉ ET LA DIFFUSION GÉOGRAPHIQUE DU PASSÉ SIMPLE EN -SÊI

RÉSUMÉ

L'auteur analyse le remplacement des formes fortes (étymologiques) par des formes analogiques en -sêi (*spus(u) > spusăi*) à partir de textes antérieurs au matériel offert par l'ALR : on démontre que l'innovation est enregardée tout d'abord dans des textes qui reflètent le parler de la Valachie et de la Moldavie, de la Transylvanie, de la Bucovine et de l'OC Roumaine. À la fin du XVIIIe siècle, les formes en -sêi connaissent une diffusion territoriale, et concurrencent de plus en plus les formes étymologiques. À la fin du XIXe siècle, elles s'imposent dans les normes de la langue populaire de l'Olténie, de la Valachie, du Sud de la Moldavie et de la Transylvanie. Les formes anciennes en -ș(u) sont encore employées jusqu'à notre siècle (celles-ci étant enregistrées dans les textes de cette région à partir de la fin du XVIIIe siècle). Les formes contaminées du type : *pusăi, spusăi*.

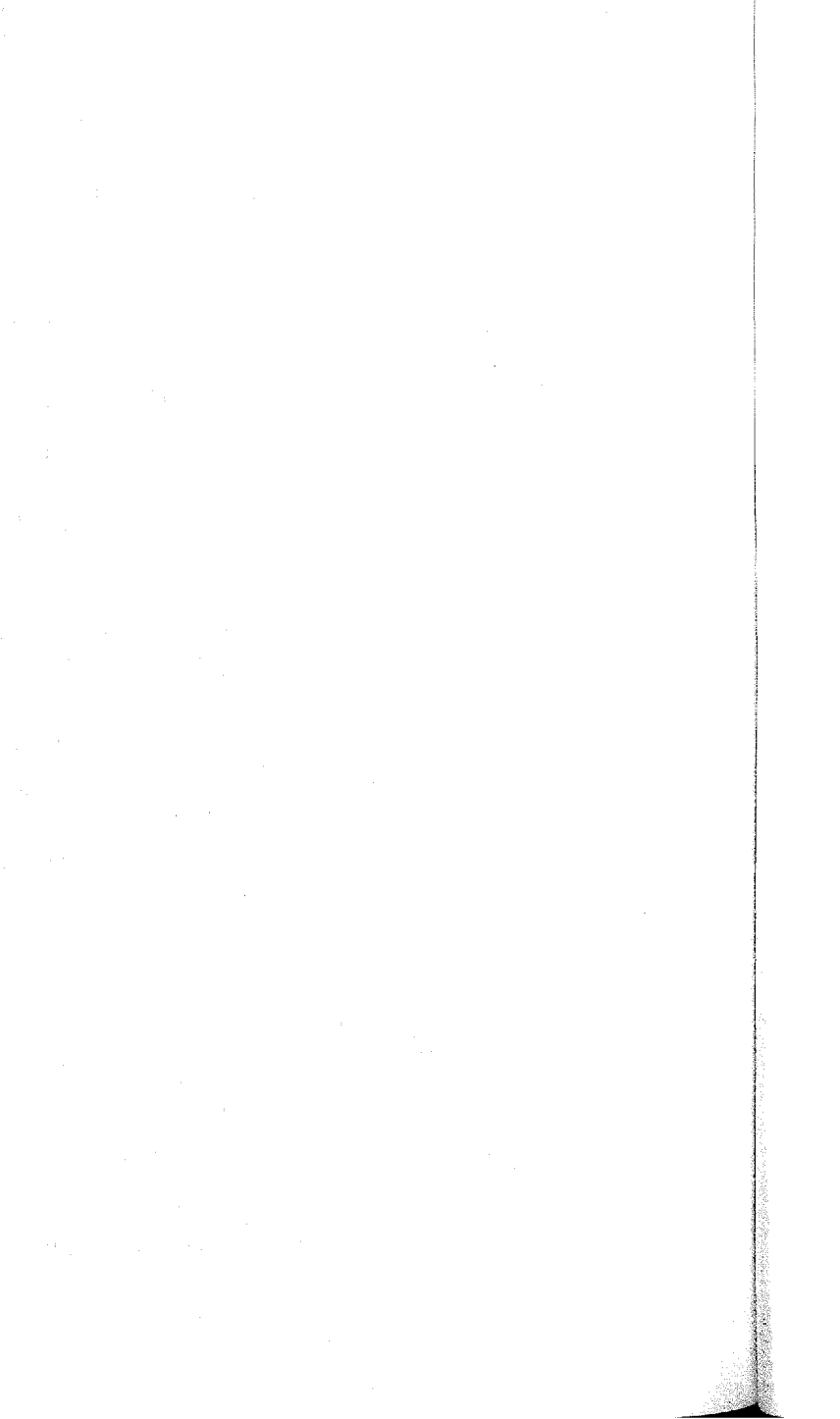
10

²⁹ Cf. C. Frâncu, *Din istoria verbelor neregulate : perfectul simplu și a vrea*, în LR, XXVI, 1976, nr. 1, p. 55—65.

³⁰ Cf. Valeria Guțu Romalo, *Din morfologia sec. al XVI-lea : pe a face*, în *Omagiu lui Al. Rosetti la 70 de ani*, București, 1965, p. 337—342.

³¹ Cf. C. Frâncu, *Din istoria verbelor neregulate : perfectul simplu și a sta*, în LR, XXIX, 1980, nr. 4, p. 311—312.

³² Cf. G.E. Wahlgren, *Étude sur les actions analogiques réciproques du passé dans les langues romanes*, Uppsala, 1920, p. 94—101, 159—160.

ASPECTE FONETICE DIALECTALE ÎN TRADUCERILE
MUNTENEȘTI LAICE DIN A DOUA JUMĂTATE A SECOLULUI
AL XVIII-LEA (I)

DE

EUGENIA DIMA

Pe la începutul secolului al XVIII-lea s-a ivit necesitatea traducerii sistematice a cărților bisericești de slujbă. Această acțiune, inițiată de mitropolitul Teodosie Veștemeanu și sprijinită în bună parte de episcopii Mitrofan al Buzăului și Antim Ivireanul de la Rîmnic, a fost continuată de episcopii rîmnicieni Damaschin, Chesarie și Filaret. Rolul preponderent în tipărirea cărților românești îi revine tipografiei de la Rîmnic. Aceasta „se înfățișează ca un centru ce a lucrat cu precădere în secolul XVIII cu o mare forță de iradiere și cu o putere de atracție exercitată asupra tuturor celor trei țări românești”¹. Scrise de munteni, cărțile traduse și difuzate în toate provinciile aveau un aspect muntenească, iar tipografiile de la Blaj și Iași, care le-au retipărit după 1750, au respectat, de obicei, originalul.

Studierea traducerilor muntenești laice din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, deci în plină epocă de tranziție de la vechea limbă literară la limba modernă, ne-a oferit un material lingvistic deosebit de interesant, atât prin pătrunderea masivă a elementelor neologice, cât și prin absorbirea elementelor populare. În traducerile laice, tot mai numeroase, ca urmare a influenței limbii vorbite asupra limbii literare, se produce o desprindere treptată de tiparele cărților religioase și o micșorare a diferențelor dintre limba de cultură și cea populară.

Această situație este reflectată în traducerile pe care le-am parcurs, în număr de 23, totalizînd aproximativ 6 000 de pagini în manuscris și 300 de pagini text tipărit, din perioada cuprinsă între anii 1749—1820².

¹ Alexandru Dușu, *Coordonate ale culturii românești în secolul XVIII*, București, 1968, p. 123.

² Am avut în vedere și traducerea din Fontenelle (abreviată FC), făcută de Răducanu Grecianu pe la 1820, deoarece am considerat că acesta aparține secolului al XVIII-lea, în care traducătorul s-a format din punct de vedere cultural și lingvistic, el fiind născut în anul 1786. Date biografice despre Răducanu Grecianu oferă George D. Florescu, *Din vechiul București. Biserici, curți boierești și hanuri după două planuri inedite de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea*, București, 1935, p. 131. La sfîrșitul acestui articol prezentăm, în ordine alfabetică, lista textelor analizate și siglele pe care le vom utiliza pe parcursul lucrării.

Studiile filologice întreprinse pînă acum ne-au condus la o delimitare precisă a textelor traduse de munteni, localizarea fiindu-ne înlesnită de faptul că cei mai mulți traducători sînt mari boieri aparținînd unor familii vechi din Țara Românească: Matei Fărcășanu, Costandin Cocorăscu, Ienăchiță și Alecu Văcărescu, Ioan Cantacuzino, Iordache Slătineanu, Răducanu Grecianu. Ni se pare important de relevat faptul că un mare număr de pagini reprezintă autografe ale traducătorilor mai sus amintiți, ceea ce constituie o garanție în privința autenticității lingvistice, știindu-se că în cazul unei copii se poate schimba limba originalului, introducîndu-se particularități proprii limbii copistului, care poate aparține unei alte arii dialectale. Realizată la un mare interval de timp față de original, copia se poate depărta de trăsăturile lingvistice caracteristice momentului în care acesta a fost scris³. În acest sens, precizăm că unele copii manuscrise studiate de noi aparțin unor copişti cunoscuți a căror origine muntenească este neîndoielnică (Rafail de la Hurez, Ioan Bărbătescu, Ioniță Șoimescu), iar distanța în timp dintre efectuarea traducerii și copiere este relativ mică. În afara acestora, rămîn puține lucrări cărora nu li se cunoaște încă numele traducătorului sau al copistului, dar care, datorită unui mare număr de trăsături lingvistice specifice, pot fi localizate cu certitudine în sudul țării. Din considerente metodologice, am limitat cercetarea traducerilor la Țara Românească, deși împărțirea politico-administrativă nu coincide cu limitele principalelor unități dialectale.

Rezultatele studiilor filologice care au determinat includerea traducerilor menționate în obiectivul cercetării noastre au fost confirmate de numărul mare de trăsături dialectale specifice graiului muntenesc. Dintre acestea menționăm: apariția diftongilor *-î-*, *-ei-*, *ăi-*, *oi-*, *ai-*, prin anticiparea elementului palatal *i*, în *oichi*, *păreiche*, *roichie*, *străichini*, *ureichie*, *veiche* etc., trecerea diftongului *oa* la *e* în *picere*, proteza lui *h* în *halai*, *harc*, *horopsit*, *hrăpi*, afereza lui *h* în *ambarile*, *să otărăscă*, *aide*, *aideș*, *uele*; după „de pe”; identitatea formelor verbale de indicativ prezent pers. a III-a sg. și pl.; lexeme ca *cimifir*, *ginere*, „mire”, *noroi*, *nădușeală*, *porumbel*, *varză*, *șapadă* etc.

Față de numărul relativ redus al regionalismelor din cărțile religioase, traducătorii laici, vorbitori ai graiurilor, utilizează într-un număr mult mai mare fapte de limbă specifice ariilor lingvistice cărora le aparțin.

În afara elementelor dialectale amintite, există, în traducerile cercetate, numeroase alte trăsături care pot fi apreciate drept caracteristice mai ales subdialectului muntenesc din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, unele reprezentînd inovații în vechea limbă literară.

Deoarece în numeroase lucrări de istorie a limbii române literare se întîlnesc aprecieri contradictorii în legătură cu distribuția unor fonetisme, ne propunem să discutăm unele fenomene fonetice în lumina datelor oferite de materialul pe care l-am studiat. Pentru a aprecia cît mai corect originea și cronologia unui fonetism pătruns în limba literară, credem că trebuie pornit, în primul rînd, de la studierea istoriei limbii române, de la cercetarea evoluției graiurilor dacoromâne. G. Ivănescu, în *Istoria limbii române*, analizează despărțirea limbii române în dialecte și deplasările de populație care au dus la transplantarea unor fenomene specifice noilor veniți în ariile unor dia-

³ Vezi Ion Gheție, Al. Mares, *Graiurile dacoromâne în secolul al XVI-lea*, București, 1974, p. 51—57.

lecte mai vechi. Fenomenul, numit de autor „amestecul dialectelor“, reprezintă efectul lingvistic al acestor deplasări de populație românească, începute de prin secolul al XIV-lea, și care s-au continuat în Moldova și Țara Românească pînă aproape de zilele noastre⁴. De aici rezultă relativa unitate dialectală a limbii române, reflectată și în limba literară.

De aceste fapte de natură istorică, precum și de analiza configurației dialectale a limbii într-o anumită epocă trebuie să se țină seama în studiul particularităților lingvistice ale limbii literare ca și în localizarea unor texte vechi. De asemenea, rămîne importantă și raportarea la stadiul actual al evoluției unor fonetisme⁵.

În lucrarea noastră vom avea în vedere atît transformările apărute ca urmare a acțiunii unor legi fonetice într-o arie mai largă, cît și schimbările mai slab conturate, petrecute în anumite cuvinte. Precizăm însă că nu am luat în considerare faptele fonetice cu un număr redus de ocurențe, ci le-am selectat numai pe acelea care apar la mai mulți traducători, considerați de noi că aparțin aceleiași variante regionale, în cazul de față graiului muntenes.

1. Transformarea diftongilor *ea, ia* în poziție *e, i* în (*i*) *é*

Fenomenul a fost formulat de către Alexandru Philippide astfel: „*ă* accentuat, precedat în aceeași silabă de *e, i*, sunet muiat și urmat în aceeași silabă ori în silaba imediat următoare de *e, i*, sunet muiat, se preface în *é*“⁶.

Transformarea s-a produs, probabil, înainte de întemeierea Principatelor în graiurile moldovenesc și muntenesesc (*piatre* > *pietre*, *leage* > *lege*)⁷.

Această realizare fonetică s-a transmis prin analogie și în forme gramaticale, astfel încît participii ca *tăiași*, *tăiate* au devenit *tăieși*, *tăiete*, iar imperfectele indicativului *ședeai*, *ședeafi* au fost înlocuite de *ședei*, *ședeși*. „Moldovenii au extins vocalismul formelor în care schimbarea fonetică s-a realizat. La munteni s-a generalizat vocalismul formelor în care schimbarea n-a avut loc. Astfel, ei au înlocuit formele de imperfect indicativ *ședei*, *ședeși* cu *ședeai*, *ședeafi*, create după *ședeam*, *ședea* și formele de participiu *tăieși*, *tăiete* cu *tăiași*, *tăiate*, create după *tăiat*, *tăiată*“⁸. Tratatamentul diftongilor *ia*, *ea* este considerat drept una din trăsăturile care diferențiază astăzi graiurile nordice de cele sudice⁹.

Prezentăm repartiția dialectală a diftongului *ia* așa cum reiese din hărțile publicate în ALR SN VII, care cuprind forme verbale. Pe harta 1880 intitulată „tăiem, tăiași“, verbul de pers. a II-a sg. își păstrează diftongul în graiurile sudice, cu excepția punctelor 705 (Pîna Petrei-Fețești) și 728 (Gura Sărății-Buzău), unde s-a notat forma *tăieși*. Pe harta 2085 „apropiași-vă“ diftongul *ia* apare nemodificat în sudul țării. În același atlas, în hărțile 2000 „am tăiat“, 2132 „apropiat“, 2133 „speriat“ se constată că *ia*, care nu este urmat de *e, i*, rămîne neschimbat în subdialectul muntenes.

⁴ G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, Iași, 1980, p. 463, 541–547.

⁵ Vezi Ion Gheție, *Localizarea textelor vechi românești după criterii lingvistice*, în SCL, XVI, 1965, nr. 3, p. 393, 404.

⁶ Alexandru Philippide, *Originea românilor*, II, Iași, 1928, p. 18.

⁷ Pentru discuții în legătură cu această problemă, vezi G. Ivănescu, *Problemele capitale ale vechii române literare*, în BIFR, XI–XII, 1944–1945, p. 216–236.

⁸ G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, p. 469–470.

⁹ Vezi Gr. Scorpan, *Graiul moldovenesc. Tendințe fonetice. Expresivitate*, în BIFR, XI–XII, 1944–1945, p. 424–471.

Studiind prezența în limba literară a fenomenului trecerii lui *îă*, la *îé*, Ion Gheție, în volumul *Baza dialectală a românei literare*, p. 120, 121, îl consemnează numai în texte din Moldova, nordul Transilvaniei și în Maramureș. Când întâlnește fonetismul *apropiete* la Dinicu Golescu, același autor îl atribuie corectorilor sau copiștilor, considerând că forma respectivă nu figura în manuscrisul original al scriitorului¹⁰.

În textele parcurse de noi am înregistrat însă numeroase forme verbale în care *îă* în poziție *e, i* devine *îé*. Le enumerăm în ordine cronologică: R: *încuieți* 230^v, 373^r, *întemeiete* 184^r, *junghieți* 193^v, *tăiete* 254^r; D IV: *dăspuiete* 83^v, *dăspuieți* 64^v, 161^v, 229^r, 247^v, *întemeiete* 58^v, *lăiete* 67^v, *lăiete* 85^r, *tăieți* 48^r; Hb: *încuete* 55^v, *mă apropiet* 55^v, *mă speriet* 59^v; I: *încondiet* 133^r, *miniet* 141^r; VI₁: *întemeiese* 44^v, *tăieți* 29^v; CNP: *împrăstiet* 14^v, *tăieseră* 55^r, *tăiete* 68^r; SM: *să apropieseră* 8, *apropieți-vă* 70; MS: *știei* 34^v.

Nu am întâlnit cazuri de extindere a analogiei la forme gramaticale care nu îndeplinesc condiția inițială a evoluției fonetice: P: *spăriat* 269^v, *tăiat* 181^v, 208^v, 247^v; T: *s-au speriat* 92^v, *linguia* 10^r; IS: *întemeiat* 45^r; R: *junghiat* 73^v; VH₁: *tăiară* 29^v; D IV: *dăspuiat* 215^v, *lunguiat* 176^r, *tăiat* 178^v; E: *aproptiat* 149^r; LP: *muiat* 6a^r; C: *încondeiată* 14; CNP: *mîngiat* 12^r; MC: *încuiat* 81^v; FC: *mîngiată* 53^v.

În prima jumătate a secolului al XIX-lea am consemnat, în afară de forma *apropiete* de la Dinicu Golescu, semnalată și de Ion Gheție¹¹, alte exemple de modificare a diftongului *îă* în poziție *e, i* la Iancu Văcărescu¹²: *se despuiese* 270, *încovoiete* 272, *întemeiete* 303, *vă miniet* 231, *tăieți-mi* 527.

În textele dialectale din Muntenia și Oltenia publicate recent¹³, fenomenul trecerii lui *îă* la *îé* este înregistrat în câteva puncte. În TD. *Munt*¹⁴: *tăiete*—687 Cotmeana, Argeș, I, 155; 716 Fintinele, Prahova, II, 321; 747 Gura-Sărății, Merein, Buzău, II, 762; 778 Plopii Slăvițești, Teleorman, I, 390; *tăieți*—748 Săgeata, Buzău, II, 783; *tăiesem*—712 Bătrini, Starchiojd, Prahova, II, 264; *tăiei*—690 Ceaușești, Oarja, Argeș, I, 177; *dăspuieți*—703 Dițești, Filipeștii-de-Pădure, Prahova, II, 144; *speriet*—672 Mlăceni, Perișani, Vlcea, I, 19; *știei*—779 Salcia, Teleorman, I, 398, și în TD. *Olt*.¹⁵: *muiete*—971 Sărbătoarea, Craiova, 315; *răzmuieți*—935 Dobrița, Gorj, 138; *tăiete*—921 Vladimiri, Gilort, 83; *tăieți*—987 Castranova, Caracal, 383.

¹⁰ Ion Gheție, *Baza dialectală a românei literare*, București, 1975, p. 447.

¹¹ *Ibidem*, p. 439.

¹² Iancu Văcărescu, *Opere*, București, 1985. Din textele muntenesti ale secolului al XVIII-lea, pe care le-am cercetat, am prezentat numai exemplele în care diftongul *îă* și *é* sînt redați grafic prin *ije* (sau *i*), *iest* (= *ie*) și *est* (= *e*). Slovele chirilice *ia* și *iati* au fost interpretate *ta* sau *ea*; deoarece am avut în vedere oscilațiile din epocă ale fonetismului în discuție, nu am riscat o altă interpretare grafică, deși, pornind de la faptul că în această perioadă slovele respective redau de multe ori pe *é*, *îé*, este posibil ca, și în acest caz, grafemele *k* și *Δ* să reprezinte, măcar uneori, pe *e* sau *ie*.

¹³ În Editura Academiei au apărut volumele: *Texte dialectale Oltenia*, București, 1967 (în continuare, TD. *Olt.*) și *Texte dialectale. Muntenia*, I, București, 1973, și II, București, 1975 (în continuare, TD. *Munt.* I, II), din Arhiva fonogramică a limbii române.

¹⁴ Pentru TD. *Munt.* vom utiliza următorul sistem de citare: cifra (subliniată) care indică numărul punctului anchetat și localitatea anchetată, numele comunei (dacă e cazul), județul, numărul volumului (notat cu cifre romane), pagina volumului.

¹⁵ Pentru TD. *Olt.* vom utiliza următorul sistem de citare: cifra (subliniată) care indică numărul punctului anchetat și localitatea anchetată, raionul (după organizarea administrativă din anul 1967), pagina volumului.

Forma *(le) ieu* notată în TD. *Olt* în punctul 927 Prundeni, Drăgășani, 109 este rezultatul analogiei.

Și pentru reducerea diftongului *ea* la *e* există, în traduceri, formele : E: *împărăcheși* 230^v; CNP: *împerecheși* 115^v; MS: *il cerei* 52^v, *zicei* 34^v; ca urmare a extinderii analogiei și la alte forme gramaticale care nu mai îndeplinesc condiția producerii modificării fonetice, consemnăm: R: *grăbié* 241^v, *iubié* 120^r, *să lenevié* 147^r, *să mulțumié* 76^v, *numié* 59^r, *păgubié* 84^r, *priimié* 31^v, *privié* 355^r, *să prăznuié*, 73^r; MS: *puté-vei* 53^r. Paralel cu aceste fonetisme am notat și forme care nu prezintă reducerea diftongului *ea* ca urmare a analogiei. T: *înmulțea* 125^r; R: *aducea* 78^r, *să dea* 116^r, *făcea* 149^v, 285^v, *hrănea* 99^v, *plătea* 147^r, *putea* 194^r, 373^r, *socotea* 228^r, *vedea* 159^r, 362^r, *venea* 53^v; Ha: *curgea* 6^r, *vedea* 191^r; D IV: *beau* 102^r; E: *gîrdeam* 123^v; CNP: *mulțumea* 171^r, *ținea* 157^r; SM: *beau* 49; MS: *beau* 38^r; MC: *să supunea* 59^r; FC: *putea* 22^r.

Pornind de la situația actuală atestată de hărțile lingvistice, unde se consemnează păstrarea diftongului *ea* în Muntenia, Dobrogea, sudul Transilvaniei și al Moldovei, precum și în cea mai mare parte a Olteniei, Ion Gheție consideră că, pentru atestările din secolul al XVI-lea, „grafiile muntenești care par a reda în scris fenomenul sint, foarte probabil, de cele mai multe ori, fără valoare fonetică”¹⁶. Întîlnind și în documente muntenești din secolul al XVII-lea mai multe exemple, Ion Gheție, își exprimă din nou neîncrederea privind existența reală a fonetismului, deși, în cele din urmă, se arată mai concesiv: „Trebuie totuși să observăm că exemplele cu *e* se grupează, cele mai multe, în Oltenia, încît pare posibil ca în această regiune, care cunoaște astăzi în partea sa nord-vestică pe *-é*, fenomenul trecerii lui *-ea* la *-é* să fi fost odinioară mai răspîndit decît în zilele noastre”¹⁷.

Prezența fonetismului în discuție și la traducătorii noștri, care în mod cert nu erau cu toții olteni, ne determină să considerăm reală răspîndirea sa într-o arie mai largă în graiurile sudice din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, ținînd cont și de deplasările de populație care au avut loc în epoca feudală.

Această supoziție este susținută și de existența fonetismului în graiurile muntenești de astăzi. Astfel, în TD. *Munt.* se găsesc: *culegei, dedei, punei, scotei, făcănei*—714 Chiojdeanca, Prahova, II, 284 și *făcei, zicei*, II, 286; *fierbei, putei, trăgei*—712 Bătrîni, Starchiojd, Prahova, II, 263; *trăgei*—750 Bălteni, C.A. Rosetti, Buzău, II, 819; *cîrpiei, punei*—690 Ceașești, Oarja, Argeș, I, 176; *culegei, priviei, venei* I, 177; *plătei* 773 Titulești, N. Titulescu, Olt, I, 331, iar în TD. *Olt.* consemnăm extinderea formelor analogice: *să băté*—939 Turcinești, Gorj, 157, *că-l împărșé* 155, *nu putém* 157; *nu puté*—953 Cerneți, Turnu-Severin, 227.

Cele mai multe din fonetismele întîlnite de noi în textele studiate privesc transformarea diftongilor *ea, ia* la *e* și *ie* dacă sînt urmași de *e, i*, consonantă muiată sau consonantă palatală, în timp ce numărul formelor analogice care sînt prezente modificarea diftongilor acolo unde aceasta nu trebuia să se producă este redus. Forme ca *tăiete, tăieși* din traduceri muntenești din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea se explică prin acțiunea fenomenului fonetic prezentat mai sus. Ele reprezintă deci o continuare a

¹⁶ Ion Gheție, *Baza dialectală*, p. 119.

¹⁷ *Ibidem*, p. 120.

unui fonetism mai vechi existent și în graiurile muntenești, conservat în sud pînă astăzi, în arii restrinse. Formele analogice, mai rare, sînt inovații care în Muntenia nu s-au extins ca în graiurile moldovenești. Tot inovații, specifice însă graiurilor sudice, ar putea fi considerate formele în care întîlnim diftongul *îă* nealterat. Gr. Scorpan apreciază că, în Muntenia, „*îă* în formele de conjugare, în condiția de a se schimba în *é*, opune rezistență acestei transformări, așa încît avem forme ca *tăiate, tăiați*¹⁸.”

În traduceri parcurse am notat și forme verbale în care întîlnim diftongii *îă, éă* în poziție *e, i* neschimbați: P: *întemeiate* 297^v; T: *să mîniați* 72^r; IS: *tăiați* 47^v; Ha: *despuiați* 130^v; CNP: *înjunghiați* 68^r, *însotiații* 114^v; MS: *tăgăduiai* 43^v; FC: *întemeiate* 66^v și IS: *treceai* 45^v; VO: *aveai* 65, *făceai făceați* 74, *iubeai, iubeați* 76, *simțeați* 77¹⁹; E: *ardeai, vedeai* 59^r; CNP: *vedeați* 42^r, *voiai* 6^r; FC: *aveai* 46^r, *vreați* 44^r, 46^r.

Exemplele prezentate de noi privind tratamentul diftongilor *îă, éă* atestă, în limba literară din Muntenia, din cea de a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, o fază de tranziție, formele care prezintă reducerea diftongilor coexistînd cu forme în care aceștia se păstrează. Pentru aprecierea corectă a perioadei cînd s-au generalizat în sud formele cu *îă, éă* este necesară parcurgerea sistematică, eșalonată pe epoci, a textelor selectate printr-o documentare filologică riguroasă. Acest lucru rămîne, în continuare, un deziderat.

2. Tratamentul dur al dentalelor *d, t*

Velarizarea vocalelor palatale ca urmare a durificării dentalei *d*, mai ales în prepozițiile *de, din* și în cuvinte derivate cu prefixul *des-* (*dez-*), a fost considerată de către cercetătorii vechii limbi literare ca un fenomen frecvent în textele aparținînd graiurilor sudice; formele care prezintă velarizarea alternează cu cele ale căror vocale rămîn neschimbate.

În secolul al XVIII-lea se observă o diferențiere între textele laice și cele bisericesti (mai conservatoare în menținerea tradiției lingvistice în limba literară), în care nu se produce velarizarea. În traduceri laice muntenești din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, aflate sub influența limbii vorbite, am notat un număr important de situații care prezintă tratamentul dur al dentalei *d*. Se poate remarca faptul că în același text se întîlnesc forme cu vocalele palatale nevelarizate alături de forme care prezintă velarizarea într-un raport de variație liberă. Astăzi durificarea dentalei *d* este considerată, la nivelul graiurilor, specifică mai ales Munteniei.

Tratamentul dentalei surde *t* pare a fi diferit de cel al sonorei *d*, velarizarea lui *e* și *i* ca urmare a durificării lui *t* fiind considerată un fonetism care nu este propriu subdialectului munteneș. Ion Gheție și Al. Mares întîlnesc fenomenul în două documente din Țara Românească din secolul al XVI-lea și, pornind de la atestarea rostirii dure a lui *t* pe hărțile lingvistice din zilele noastre, consideră că el trebuie pus pe seama scribilor și că „avea curs, judecînd după una din atestări, în jumătatea vestică a Țării Românești, poate în Oltenia, deci în apropierea Banatului și a Hunedoarei, unde durificarea lui *t* are astăzi cea mai mare extindere”²⁰. Ion Gheție consemnează fonetismul,

¹⁸ Gr. Scorpan, *op. cit.*, p. 434.

¹⁹ Probabil că formele care prezintă diftongii *îă, éă* vor fi avut o circulație destul de mare, de vreme ce Ienăchiță Văcărescu le recomandă în gramatica sa.

²⁰ Ion Gheție, Al. Mares, *Graiurile dacoromâne*, p. 146.

pentru subdialectul munteneșc, în trei lucrări din secolul al XVII-lea : *Floarea darurilor*, carte populară copiată de Ion Românu din Sînpetru—Hunedoara în anul 1620 : *aștaptă, cînslască*²¹ (citată după N. Cartoian, „*Fiore di virtù*“ în *literatura românească*, București, 1928), *Lexiconul slavo-român* al lui Mar-darie Cozianul, din anul 1649 : *blăstăm*²² și *Biblia* de la 1688²³ : *blăstăm*ul, *blestămă*²⁴. Pentru secolul al XVIII-lea, Ion Gheție nu semnalează nici un caz de durificare a lui *t* în Muntenia, în materialul cercetat de domnia sa. În traducerile analizate de noi am întilnit pe *t* dur în două situații : a) în grupul consonantic *st* (*st*) : T : *ostănele* 28^v, *ostănelii* 9^r, *ostăni* 72^r, *ostănim* 66^v ; E : *istăciune* 29^r, 73^v, 134^r, *ostăninđu-să* 36^v ; CNP : *peștără* 9^r, 10^r, 87^r, 113^r ; SM : *tinereșt-o să trăiesc* 93, *olăstămăție* 86 ; SF : *ostăneală* 104 ; b) *t* dur în afara grupului consonantic *st* : P : *lgreșăli* } *spurcată* 182^r ; I : *delără* 136^v, *să-m ticnească* 143^r ²⁵ ; E : *vităjie* 82^r ; CNP : *înlîndea* 120^r, *lămînd* 83^r, *finări* (s.m. pl.) 32^r ; forma *tă* a pronumelui personal *te* la C 18, 43, CNP 46^r 101^r, 126^v, *t-au ajutorat* 84^r. La aceste exemple adăugăm și formele : *sălbătăcie* P 277^r, *sălbătăcia* T 10^r, *sălbătăciune* R 9^v, *sălbătăci* (s. m. pl.) CNP 92^r, *sălbătăcit* SM 58, *sălbătăcește* MS 36^v care ar putea fi însă considerate și ca rezultat al unei asimilări vocalice.

Pentru începutul secolului al XIX-lea, Ion Gheție consemnează rostirea dură a lui *t* în *nestîns* la B.P. Mumuleanu²⁶, la care noi adăugăm și forma *ohlăz* întilnită în versurile lui Iancu Văcărescu²⁷.

Raportînd acest fonetism la situația actuală de pe hărțile lingvistice, constatăm următoarele : în ALR SN III, h 813 „peșteră“, într-un singur punct, 172 (Făgăraș), s-a notat forma *pieștără* cu pluralul *pieștări* ; în ALR II/I, h 96 „obosesc“, în toate punctele aparținînd graiului munteneșc în care se răspunde „ostenesc“ apare *t* moale, cu excepția punctului 836 (Peștișani — Gorj), unde s-a notat răspunsul *ostanit* ; pe harta 142 „femeie ștearpă“ din același volum, este înregistrat răspunsul *starpă* tot în punctul 836, dar și în 848 (Strehaia). Velarizarea lui *e* precedat de *t* dur este prezentă, așadar, pe hărțile lingvistice, pentru subdialectul munteneșc, în părțile de nord-vest și vest ale Olteniei ; răspîndirea acestui fonetism este ilustrată mai concludent în planșa 31 „sticlă“ din NALR OLT. II, p. 261 sau pe harta 379 „ames-tec“ a aceluiași atlas. Pe hărțile 1905, 1906, 1908, 1966, 2 001, 2 074 din

²¹ Ion Gheție, *Baza dialectală*, p. 281.

²² *Ibidem*, p. 281.

²³ *Ibidem*, p. 336. Două din cele trei texte citate de Ion Gheție nu ni se par concludente din punctul de vedere al apartenenței lor la graiul munteneșc, deoarece copistul *Florii darurilor* ar putea fi un vorbitor al graiurilor nordice, iar *Biblia* de la 1688 este, după cum se știe, o operă de colaborare a cărturarilor din mai multe provincii.

²⁴ Ion Gheție, în *Baza dialectală*, p. 133, notă, apreciază că „în *blăstăm, blăstăma*, cel de al doilea *ă* ar putea fi explicat, eventual, și printr-o asimilare vocalică : *ă-e > ă-ă*“. Putem semnala însă și forma *blestămînd*, care nu se poate explica decît prin durificarea dentalei *t*, în ms. 332 de la B.A.R., unde se află o poezie [*Intr-un copaci zarîșior*] inclusă între versurile lui Ienăchiță Văcărescu (vezi Poezii Văcărești, *Opere*, București, 1982, p. 323) și pe care i-am atribuit-o lui Alecu Văcărescu (vezi Eugenia Dima, *Alecu Văcărescu, traducător al Erotocritului*, în LR, XXXIII, 1984, nr. 6, p. 501).

²⁵ Remarcăm aici o transformare fonetică des întilnită în Muntenia : spiranta *h* este înlocuită prin *e*.

²⁶ Ion Gheție, *Baza dialectală*, p. 444.

²⁷ Iancu Văcărescu, *Opere*, București, 1985, p. 246.

ALR SN VII, unde sint cartografiate forme verbale care includ pronumele personal *te*, peste tot în graiurile sudice *e* rămîne neschimbat.

Din volumele de texte dialectale din Muntenia și Oltenia am reținut mai multe forme care reflectă tratamentul dur al dentalei *t*. În TD. *Munt.*: *nu dătăsă* — 782 Dracea, Crîngu, Teleorman, I, 430; *ii dătîră* — 763 Pădureți, Lunca Corbului, Argeș, I, 239; *felile* — 743 Valea Muscelului, Pătîrlagele, Buzău, II, 724; *felili* — 702 Mănești, Prahova, II, 132, 720 Gradiștea, Boldești — Gradiștea, Prahova, II, 367; *prostii* (pl.) — 778 Plopii — Slăvițești Teleorman, I, 393; în TD. *Olt.*: *mîstacîn* — 940 Izverna, Turnu-Severin, 167.

DLR înregistrează, s.v. *mesleacăn*, varianta *mastacăn*, pentru care trimite la ALR II/I, MN 150, 3934/836 (Peștișani — Gorj, Oltenia).

Pornind de la materialul oferit de traduceri cercetate de noi, din care am extras exemplele de durificare a lui *t*, considerăm că, în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, în graiurile muntenești fonetismul avea o circulație mai mare, repartiția sa dialectală fiind în parte diferită de cea de azi. O influență a limbii literare din alte provincii este puțin probabilă datorită faptului că, așa cum am arătat mai sus, limba literară veche se afla în secolul al XVIII-lea sub influența tipăriturilor religioase din Țara Românească. Ținînd cont de frecvențele deplasări de populație transilvăneană în Oltenia și Muntenia, în epoca feudală, se poate admite că, în acest caz, avem a face cu un fonetism din alte arii dialectale, răspîdit în graiurile muntenești, care a pătruns și în limba literară din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

SIGLE

- A = ms. 1 316 de la B.A.R., *Manuil Glyzonios, [Manual de aritmetică practică]*, traducere din grecește făcută în Muntenia la 1793²⁸;
- AAT = ms. miscel. 1 081 de la B.A.R. [*Aritmetică, algebră, trigonometrică*], tradus din neogreacă sau latină de arhimandritul Grigore Rîmniceanu la 1801; manuscris autograf²⁹;
- C = Ioan Cantacuzino, *Poezii noi*, tipărite la Dubăsari sau Movilău, [1792—1796]³⁰;
- CC = ms. 6 002 de la B.A.R., Alexander Pope, *Cercare asupra omului*, traducere din limba franceză făcută de Ioan Cantacuzino la 1807; manuscris autograf³¹;
- CNP = ms. 1 550 de la B.A.R., Florian, *Numa Pompilius*, roman tradus din limba franceză de Ioan Cantacuzino la 1796; manuscris autograf;
- D III = ms. 1-40 de la Biblioteca Patriarhiei Române, București³², J. Delaporte, *A toată lumea călătorie*, vol. III, traducere din limba rusă făcută în 1785;
- D IV = ms. 3 771 de la B.A.R., J. Delaporte, *A toată lumea călătorie*, vol. IV, traducere din limba rusă făcută în 1788;
- E = ms. miscel. 1 319 de la B.A.R., *Erotocrit* (f. 27—249°), carte populară tradusă de Alecu Văcărescu pe la 1787, copiată de un anonim muntean la 1789³³;

²⁸ Pentru localizare și datare, vezi N.A. Ursu, *Formarea terminologiei științifice românești*, București, 1962, p. 94—96.

²⁹ Vezi N.A. Ursu, *op. cit.*, p. 96—97.

³⁰ Pentru stabilirea paternității, localizare și datare, vezi Gheorghe Ivănescu, *Un poet român necunoscut din a doua jumătate a secolului XVIII*, în „*Îașul literar*”, V, 1953, nr. 3—4; G. Ivănescu și N.A. Ursu, *Un scriitor muntean de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea: Ion Cantacuzino*, în SCȘt. (Iași), t. X, 1959, fasc. 1—2.

³¹ Vezi *Istoria literaturii române*, II, București, 1968, p. 180—183; capitolul despre Ioan Cantacuzino a fost redactat de N.A. Ursu.

³² Fost ms. 123 la D. Fecioru, *Catalogul manuscriselor din Biblioteca Patriarhiei Române*, în „*Studii teologice*”, XVI, 1964, nr. 1—2, p. 133—134.

³³ Pentru atribuirea traducerii lui Alecu Văcărescu, vezi Eugenia Dima, *Alecu Văcărescu, traducător*, p. 492—502.

- FC = ms. 1 383 de la B.A.R., Fontenelle, *Cuvintări pentru mulțimea lumilor*, traducere făcută pe la 1820 de Răducanu Grecianu ;
- Ha = ms. 2 587 de la B.A.R., *Aranicon mitologhicon*, carte populară tradusă din grecește în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea³⁴ ;
- Hb = ms. miscel. 1 362 de la B.A.R., *Halema* (f. 2-78^v), carte populară tradusă probabil din limba turcă în Țara Românească ; copie din 1786-1787 ;
- I = ms. miscel. 1 817 de la B.A.R., *Imberie și Margaronă* (f. 132-144^v), carte populară ; traducere din grecește copiată de logofătul muntean Ioan Șoimescu la 1789 ;
- IS = ms. miscel. 4 468 de la B.A.R., *Istoria lui Iordache Slavache* (f. 43-48^v), tradusă din grecește de Iagi Stahie din Vilcea în anul 1767, copiată de logofătul Grigorie de la mânăstirea Aninoasa³⁵ ;
- LP = *Oarecare secreturi ale lucrării pământului*, traducere tipărită în 1794, [Rîmnic] ;
- MC = ms. 3 454 de la B.A.R., Metastasio, *Caton* (f. 59-86^v), traducere din grecește de Iordache Slătineanu făcută pe la 1800 ; manuscris autograf³⁶ ;
- MS = ms. 3 454 de la B.A.R., Metastasio, *Siroiu* (f. 31-58), traducere din grecește de Iordache Slătineanu făcută pe la 1800 ; manuscris autograf ;
- MT = ms. 3 454 de la B.A.R., Metastasio, *Milostivirea lui Tit* (f. 1-30), traducere din grecește de Iordache Slătineanu făcută pe la 1800 ; manuscris autograf ;
- P = ms. miscel. 2 353 de la B.A.R., Antonios Catiforos, *Viața marelui Petru* (f. 134-304), tradusă din grecește de Matei Fărcășanu la 1749 și copiată de Rafail monahul de la Hurez, la 1755 ;
- R = ms. 5 846 de la B.A.R., Ch. Rollin, *Istoria veche*, traducere din grecește de Costandin Cocorăscu, făcută între anii 1767-1768 ; manuscris autograf ;
- SF = Florian, *Sofronim. Greaca noao*, în vol. Metastasio, *Ahile în Sciro*, Sibiu 1797, traducere din grecește făcută de Iordache Slătineanu.
- SM = Metastasio, *Ahile în Sciro*, Sibiu, 1797, traducere din grecește făcută de Iordache Slătineanu.
- T = ms. miscel. 2 183 de la B.A.R., *Istoria Troadei* (f. 1-127^v), carte populară tradusă din grecește, copiată de Ioan Bărbătescu la 1766 ;
- VII₁ = *Hatışeriful Sultanului Hamid*, tipărit la București în 1774, tradus din turcește de Ienăchișă Văcărescu ;
- VH₂ = *Hatışeriful Sultanului Selim*, tipărit la București în 1791, tradus din turcește de Ienăchișă Văcărescu ;
- VI_{1,2} = ms. 2 905, ms. 2 906 de la B.A.R., Ienăchișă Văcărescu, *Istorie a preaputernicilor împărați otomani*, 1788-1794 ; copie ;
- VO = Ienăchișă Văcărescu, *Observații sau bătăii dă seamă asupra regulilor și orînduielelor gramaticii rumânești*, Rîmnic, 1787.

QUELQUES ASPECTS PHONÉTIQUES RÉGIONAUX DANS LES TRADUCTIONS LAÏQUES FAITES EN VALACHIE DANS LA DEUXIÈME MOITIÉ DU XVIIIe SIÈCLE

(I)

RÉSUMÉ

L'auteur analyse la situation de certains phonétismes régionaux qu'on constate dans la langue littéraire de la Valachie, en partant du matériel extrait d'un grand nombre de textes représentant des traductions laïques (des manuscrits) de la deuxième moitié du XVIIIe siècle.

³⁴ Considerăm că ms. 2 587 de la B.A.R. nu a fost tradus de Rafail, la 1783, cum se apreciază în genere. Într-un articol viitor ne vom ocupa de primele traduceri în românește din *Halima* și vom expune pe larg opinia noastră în legătură cu versiunea aflată în ms. 2 587.

³⁵ Vezi *Cronici și povestiri românești versificate* (sec. XVII-XVIII), ediție și introducere de Dan Simonescu, București, 1967, p. 92-93.

³⁶ Pentru stabilirea paternității, vezi Eugenia Dima, *Traduceri necunoscute ale lui Iordache Slătineanu din teatrul lui Metastasio*, în „Anuar de lingvistică și istorie literară”, tom. XXVIII, 1981-1982. A. Lingvistică, p. 121-127.

L'auteur présente de nombreux exemples qui illustrent le phonétisme *iá > iê*, dans la position *e, i* (p. ex. *tăiete*), dans la langue littéraire de la période étudiée, parallèlement avec des exemples où le diftongue *iá* reste inaltéré. Quant à la réduction du diftongue *ea* à *é* à l'imparfait indicatif, l'auteur consigne la présence de ce phonétisme dans des traductions tant dans des formes comme *zicci, cerei*, que dans des formes analogues *făcē, vedē*. La conclusion est que dans la langue littéraire de la Valachie coexistaient des formes qui représentaient le phonétisme plus ancien, avec les diftongues *iá, ea* modifiés, à côté des formes où ces diftongues restaient inaltérés.

Quant à la vélarisation de la voyelle *e*, conséquence de la durcissement du *t*, l'auteur prouve que ce phonétisme avait une existence réelle dans la langue littéraire de la Valachie de la seconde moitié du XVIIIe siècle.

*Centrul de Lingvistică, Istorie Literară și Folclor,
Iași, str. Codrescu, nr. 2*